

«LLUM DEL MÓN», EL LLIBRE ENTREVISTA DE BENET XVI

El Papa més personal

L'Osservatore Romano

Per conèixer el pensament de Benet XVI, fins ara teníem a l'abast tots els llibres escrits per Joseph Ratzinger i també tots els documents magisterials d'aquest pontífex, però a partir de la publicació de *Llum del món*, tenim, en menys de 200 pàgines, un condensat no només del pensament del Papa actual, sinó un autèntic retrat de la seva persona que traspua rere les paraules del seu discurs. El Papa és conscient de la gosadia del seu acte, però ho creia convenient perquè «ha pensat que parlar a la gent d'avui en un llenguatge senzill i planer sobre les preguntes que es planteja la gent seria un servei».

P 7-9

«Tot el que faré serà per anunciar l'Evangelí»

Xavier Novell prendrà possessió com a nou bisbe de Solsona el diumenge 12 de desembre

P 22

El missioner Jordi Mas, «in memoriam»

Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, en representació del cardenal Martínez Sistach, que es trobava a Roma, va presidir el dia 20 de novembre la missa exequial per Mn. Jordi Mas i Castells. La cerimònia es va celebrar a l'església parroquial de Sant Esteve de la Garriga. Mn. Jordi Mas nasqué a la Garriga l'any 1930 i durant 50 anys ha estat missioner a l'extrem nord del Camerun, on ha treballat incansablement per fer més digna la vida dels habitants de la regió, construint pous i promovent serveis sanitaris i educatius, i d'una manera molt especial l'educació de les dones. També va inspirar la creació de l'ONG Makary-Blangoua. P 27

La situació del poble sahrauí

P 11

Acollida catalana cap a la JMJ

Quan encara queden nou mesos per a la celebració a Madrid de la Jornada Mundial de la Joventut 2011, el Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i Balears (SIJ) ja s'ha començat a mobilitzar per tal que aquest gran esdeveniment eclesial sigui el més reeixit possible. Les diòcesis catalanes seran, a més, diòcesis d'acollida, és a dir, el lloc on molts joves d'arreu del món faran escala durant uns quants dies abans d'anar cap a Madrid. Així, de l'11 al 15 d'agost es preveu l'acollida de més de 60.000 persones, que es distribuïran, segons les possibilitats i les infraestructures, per tot Catalunya.

Coincidint amb la preparació que des de Catalunya es fa ja de la JMJ 2011, entrevistem la nova directora del SIJ, Marisa Jiménez, que ens parlarà dels reptes actuals de la pastoral juvenil. P 3-5

Sumari

P 20 Cloenda de l'Any Lauretà

P 23 Aules d'història eclesiàstica de Catalunya

P 26 El P. Puig valora la visita del Papa

P 28 Es presenta el llibre «Asuntos religiosos»

P 29 Campanya solidària d'Avismón-Catalunya

Editorial

Humilitat, responsabilitat, esperança

Les eleccions catalanes al Parlament de Catalunya 2010 s'han caracteritzat per una major participació que en edicions anteriors i per un alt sentit cívic: cal felicitar-se'n. El Sr. Artur Mas, de CiU, en conèixer que era el líder de la formació més votada, va declarar que volia governar amb un tarannà d'humilitat, responsabilitat i esperança. No és freqüent sentir la paraula *humilitat* en llavis d'un polític i encara menys en el clima d'eufòria de la nit electoral. Quant a la responsabilitat, la capacitat de donar resposta als propis actes és el complement indestruïble de la llibertat i davant d'un teixit social afligit per tants reptes és bo parlar també d'esperança, si es fa des del realisme. Certament caldrà humilitat, responsabilitat i esperança per fer front, per exemple, a tantes necessitats socials i a tants col·lectius que entre nosaltres es troben en alt risc d'exclusió amb la possibilitat de perdre l'habitatge dels quals parla un recent informe de Càritas: homes solters i joves, nadius i immigrants, que han perdut el lloc de treball, exmenors que havien estat tutelats per l'Administració, famílies monoparentals, immigrants que han perdut o perdran la situació de regularitat davant la manca d'un contracte de treball... Davant d'aquest quadre tenebrós, Càritas ha proposat mesures concretes per a la classe política: un canvi en la llei hipotecària, que actualment manté el deute del creditor, malgrat que hagi retornat el pis a l'entitat creditora, afavorir que la persona/grup familiar es pugui mantenir en el pis, pagant un lloguer, promoure habitatge social: pisos amb lloguer assequible d'acord amb els ingressos reals de les persones. Segons

la Memòria de l'Administració Tributària 2008, el 59,4% de les declaracions de Renda tenen una base imposable inferior a 18.000€ anuals. Els preus dels habitatges (compra i lloguer) són desorbitats i no s'adeqüen a la realitat social del nostre país, denuncia Càritas. La voluntat de servei expressada pel candidat a la Presidència de la Generalitat té moltes possibilitats de concreció.

Fa poc a la trobada del Club+Amics a Montserrat, el P. abat, Josep Maria Soler, va felicitar el nostre setmanari per la secció d'entrevistes que hem anat publicant als sis candidats amb representació parlamentària durant el darrer mes. Els candidats s'havien de pronunciar sobre temes clau que preocupen la ciutadania com ara el reconeixement del dret a la vida, les respostes socials davant l'atur, el lloc de la religió en l'espai públic o els estudis humanístics, entre d'altres, que els presentaven persones rellevants de l'Església i de la societat civil. Cal agrair la bona disposició de tot hom a plantejar preguntes i als candidats a respondre-les. Ha estat el nostre granet de sorra per ajudar a apropar a molts catalans els programes polítics. També Ràdio Estel ha anat entrevistat els candidats o alts dirigents de les diverses formacions polítiques que concorrien a les eleccions i a darrera hora va fer un notable esforç informatiu seguint els resultats minut a minut des dels estudis i amb informacions directes des de les seues dels diferents partits. Cal ara esperar que Convergència i Unió, en aquesta nova etapa, mostri un estil de govern que respongui a les expectatives dels seus votants, però sobretot, al bé comú de Catalunya.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronà, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Stefano Abbate, Fabrizio Assandri, Joan Barcon, Pilarín Bayés, Agustí Codinach, Delfi Dalmau, Francesc Gamissans. Carmen García, Joan Guiteras, Elisabet Juanola, Justo Lacunza, Dani Majà, Joan A. Mateo, Joan Minguella, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Armando Pego, Josep O. Pujol, Francesc Riu, Sergi Rodríguez, Lluís Serra, Valentí Serra, Lluís Solà, Andreu Sotorra, Pere Tena, Francesc Torralba, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malsosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

Amèrica i Àfrica: 230 €

Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

Catalunya acollirà més de 60.000 joves camí de la JMJ

El Secretariat Interdiocesà de Joventut es mobilitza per a la gran trobada de joves amb el Sant Pare

Samuel Gutiérrez

Quan encara queden nou mesos per a la celebració a Madrid de la JMJ 2011, el Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i les Illes Balears (SIJ) ja s'ha començat a mobilitzar per tal que aquest gran esdeveniment eclesial sigui el més reeixit possible. Les diòcesis catalanes s'han compromès, a més, a esdevenir diòcesis d'acollida, és a dir, el lloc on molts joves d'arreu del món faran escala durant uns quants dies abans d'anar cap a Madrid. Així, de l'11 al 15 d'agost es preveu l'acollida de més de 60.000 persones, que es distribuïran, segons les possibilitats i les infraestructures, per tot Catalunya, i fins i tot Mallorca. «Aquest servei que oferirem des d'aquí —explica Anna Robert, responsable de comunicació del SIJ— és també per a nosaltres una oportunitat privilegiada de compartir amb altres joves d'arreu del món la nostra experiència d'Església i preparar-nos per viure encara amb més intensitat la Jornada Mundial de la Joventut.»

L'acollida tindrà lloc bàsicament en famílies, sobretot els joves de més de 18 anys, mentre que els grups més grans seran acollits a escoles i parròquies. Des del SIJ es confia, tot i les dates una mica difícils, en la generositat de les famílies i institucions catalanes, que tindran ocasió de viure una experiència similar a la que ja va tenir lloc durant la trobada de Taizé a Barcelona l'any 2000. «El nostre somni —afirma Robert— és que tota aquesta moguda ens ajudi a revitalitzar la nostra pastoral juvenil. Tant de bo que totes les parròquies que participen com a acollidores se sentin engrescades a iniciar després itineraris seriosos i compromesos amb els joves!» Per això, un dels objectius del SIJ és atansar l'experiència d'acollida al nombre més gran possible de llocs on es treballa amb joves, fins i tot als més recòndits. I afegeix la responsable de comunicació d'aquesta iniciativa: «Hem d'aprofitar per desvetllar una esperança! La participació en la JMJ i l'acollida que farem des de Catalunya esdevé una gran oportunitat pastoral, ja que això ens permet implicar-nos globalment i treballar en equip, amb esperit de servei i ganes de viure una experiència inoblidable de comunió eclesial.»

Barcelona, epicentre de l'acollida

A Catalunya arribaran a partir de l'11 d'agost joves d'arreu del món, especialment de diversos països d'Europa, però també d'Amèrica del Nord i del Sud, així com d'Àsia i d'Àfrica. Pel seu atractiu turístic i cultural, sobretot arran de la recent dedicació de la Sagrada Família, Barcelona esdevindrà epicentre d'aquesta acollida, amb prop de 15.000 joves. Seran grups més aviat petits, d'entre 20 i 50 persones,

Amb motiu de la visita del Sant Pare el SIJ va convocar a Barcelona una jornada per presentar les propostes de la JMJ 2011.

L'ACOLLIDA EN XIFRES

Barcelona:	15.000 joves
Terrassa:	9.500 joves
Tarragona:	8.000 joves
Girona:	7.500 joves
Mallorca:	6.700 joves
Sant Feliu:	3.500 joves
Tortosa:	2.300 joves
Urgell:	2.255 joves
Lleida:	2.000 joves
Vic:	1.550 joves
Solsona:	1.200 joves

mentre que els pelegrinatges de caire més diocesà es distribuïran per la resta de diòcesis catalanes.

Es treballa ja també en el programa per a aquells dies, que haurà de ser una mena d'escalfament de motors de cara a la participació després a la JMJ. Es dedicarà un dia a les diòcesis respectives, un altre a les parròquies, i un altre a nivell interdiocesà, que aplegarà a Barcelona tots els joves acollits i les famílies i grups que els vulguin acompanyar. En el centre d'aquesta trobada hi haurà la celebració festiva de l'eucaristia en un gran espai públic, tot i que encara resta per concretar el lloc. S'havia pensat inicialment en la Sagrada Família, però tenint en compte

que s'esperen unes 90.000 persones potser no és gaire realista. També es preveu per a aquell dia l'oferta d'un ampli ventall d'espais que posin en relleu especialment el diàleg entre fe i cultura. La feina que espera als grups d'acollida i voluntaris és molt considerable, encara que des del SIJ es viu amb molta il·lusió: «Les nostres forces no vénen de nosaltres mateixos. La convicció que serà una experiència realment revitalitzadora per a les nostres Esglésies fa que et posis en solfa i alhora posis en solfa molta gent.»

El tret de sortida d'aquesta nova aventura de la pastoral juvenil de Catalunya va tenir lloc el 7 de novembre passat, coincidint amb la presència del Sant Pare a Barcelona. Prop de 1.000 joves de tots els bisbats de Catalunya es van aplegar al voltant de la Sagrada Família per participar en la dedicació de la nova basílica i fer costat a Benet XVI. «Aquesta és la joventut del Papa!», cridaven els joves abillats amb el fulard de l'Aplec de l'Esperit de Terrassa i amb una gran pancarta convidant a la JMJ: «Som-hi, a la JMJ.»

Després de la celebració de l'eucaristia i la dedicació del temple, els joves convocats pel SIJ es van aplegar al col·legi marista de la Immaculada, on es va presentar d'una manera conjunta i oficial la proposta catalana per a la JMJ 2011. A través de la projecció de vídeos i testimonis d'experiències viscudes a les JMJ, es va animar a la participació, sobretot pel que fa a l'acollida, que tindrà lloc de l'11 al 15 d'agost. Després, a partir del 17 d'agost, la delegació catalana, que podria voltar el miler de persones, té previst emprendre la ruta cap a Madrid, on restarà fins al 21 d'agost. El lloc que l'organització ha assignat al SIJ com a allotjament és el monestir de San Lorenzo d'El Escorial.

Els bisbes amb els joves

La consigna d'impulsar i promoure tant com sigui possible la JMJ d'aquest pròxim mes d'agost a Madrid ha arribat al SIJ des dels mateixos bisbes catalans, per als quals l'aposta per la joventut és gairebé una exigència evangèlica. «Sentim el ple suport dels nostres pastors —explica Anna Robert—. Ells són els qui més ens engresquen en aquesta acció pastoral i alhora estan disposats a dedicar temps i recursos econòmics perquè sigui una experiència reeixida.» El responsable de la pastoral juvenil de la Tarraconense, Mons. Francesc Pardo, adreçava no fa gaire un missatge a tots els agents de pastoral juvenil per tal d'implicar-se en la JMJ: «Per a tots plegats i cada u pot esdevenir una oportunitat única per trobar allò que cerquem, desitgem, a què aspirem... I el mateix Déu i Pare té pensat per a nosaltres. No deixem passar l'oportunitat!» I afegia pel que fa a la dimensió d'acollida: «Les diòcesis d'acollida podrem viure una experiència important de comunió eclesial i fraternitat.»

Tant en l'acollida com en la participació directa a les JMJ, des del SIJ es proposa viure aquesta experiència amb esperit de pelegrinatge, en clau evangelitzadora, com a camí cap a la trobada personal amb Crist. «No ens preocupa tant el nombre, com el fet que el jove pugui fer una veritable experiència d'Església», indica Anna Robert, «el context en el qual vivim ens ha fet ser molt humils pel que fa a plantejament i per això el que realment ens preocupa és que la nostra pastoral sigui veritablement evangelitzadora». «Les JMJ —continua dient la responsable de comunicació del SIJ— van néixer a partir del regal de Joan Pau II als joves d'una creu nua. Així es va iniciar aquest pelegrinatge arreu del món. En som testimonis i alhora protagonistes!»

Encesos encara per l'experiència viscuda al novembre amb el Sant Pare a Barcelona, molts joves somien ja amb la trobada de l'agost. La de la Sagrada Família ha estat un preàmbul immillorable de les JMJ. El mateix Benet XVI, a les portes ja de l'avió que l'havia de portar novament a Roma, exclamava: «¡Nos vemos en Madrid!» «¡Sí, sí, sí... nos vemos en Madrid!», van respondre entusiastes els nombrosos joves aplegats a l'aeroport del Prat.

Tota la informació sobre el programa del SIJ per a la JMJ 2011 a www.jovesij.com

Tarragona s'aboca a l'acollida de la JMJ

Joan Boronat / Tarragona

L'agost de l'any vinent uns 8.000 joves d'arreu del món visitaran Tarragona durant els quatre dies previs a la Jornada Mundial de la Joventut, que el papa Benet XVI ha convocat a Madrid entre els dies 16 i 21.

La de Tarragona ha estat de les primeres diòcesis d'acollida de joves i que ja ha completat les places disponibles. Així, els joves participants, camí de la Trobada de Madrid, es repartiran per les diferents parròquies de l'arxidiòcesi, però també en cases particulars i en les escoles de les principals ciutats que disposen d'espai adequat per a l'ocasió. L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, en la presentació de la Jornada Mundial de Joventut (JMJ) sota el lema «Edificats i arrelats en Crist, fermes en la fe», va fer una crida als joves i famílies perquè s'engresquin a ser voluntaris durant aquest dies d'estada dels joves a Tarragona, en el sentit «d'oferir allotjament i esmorzar, perquè la resta d'àpats se serviran a

L'arquebisbe Jaume Pujol va presentar la proposta tarragonina per a la JMJ.

través d'un càtering». L'arquebisbe Jaume va remarcar que aquests nois i noies «no vénen a fer turisme sinó que es tracta d'un pelegrinatge perquè els joves puguin manifestar la seva fe».

Per la seva banda, la delegada de Joventut de l'arquebisbat de Tarragona i directora del SIJ, Marisa Jiménez, va posar en relleu l'estada d'aquests joves italians, francesos, txecs, polonesos

entre d'altres països, i va explicar el programa fixat entre l'11 i el 15 d'agost. Així, el dia 12 es desenvoluparan les activitats preparades a cada parròquia, o per arxiprestats; el dia 13 hi haurà l'anada a Barcelona per participar en una eucaristia conjunta i a un festival multicultural; el dia 14 serà el de l'enviament dels joves pelegrins a les JMJ, amb la celebració d'una vetllada, amb tota probabilitat a Tarraco Arena Plaça. El viatge cap a Madrid serà el dilluns dia 15, festivitats de la Mare de Déu.

Anna Robert, coordinadora de comunicació de la Delegació de Joventut per a les JMJ, va informar que hi ha una pàgina (www.delejoj.cat) on es pot trobar tota la informació relativa als dies d'acollida previs, a través del qual hom es pot inscriure com a voluntari o família acollidora, així com també descarregar el tríptic i omplir-lo a mà. Una altra via de comunicació és el butlletí electrònic mensual *Connectats* que s'envia en diferents idiomes als grups que seran acollits, i també a través del perfil de Facebook «Acollida Tarragona».

Més de dos mil joves seran acollits a la diòcesi d'Urgell

Urgell va revitalitzar la seva pastoral juvenil a partir de l'Aplec de l'Esperit del 2003.

Patricia Navas / La Seu d'Urgell

Urgell s'està preparant per acollir els més de dos mil joves que s'aturaran a la diòcesi en el camí des dels seus països d'origen cap a Madrid per celebrar la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ). De moment està previst que 2.255 nois i noies romanguin al bisbat, la majoria d'ells del 12 al 15 d'agost, segons informa el delegat diocesà de Joventut, Lluís Plana. Es distribuïran en diversos poliesportius i escoles d'Andorra, la Seu d'Urgell, Balaguer, Castellserà, Penelles, Tornabous i Guissona i també 200 joves de París s'allotjaran en tendes de campanya a Núria. A Andorra de moment està previst que siguin acollits 825 joves. En concret, arribaran 300 joves de la diòcesi francesa d'Evry acompanyats pel seu bisbe, 200 de la diòcesi francesa de Pamiers, 70 de la diòcesi francesa de Tulle, encapçalats també pel seu bisbe, 115 de la diòcesi holandesa de Haarlem i 140 holandesos més que arribaran el diumenge

14 d'agost. La Seu d'Urgell acollirà 550 italians de la diòcesi d'Udine. A Balaguer s'hi quedaran 340 monitors de la federació internacional de moviments catòlics de joves FIMCAP: 150 alemanys, 60 lituans, 60 eslovacs, 50 italians i 20 joves de Lubumbashi (Congo). Castellserà, Penelles i Tornabous també acolliran monitors de la FIMCAP, de moment 300, la majoria belgues. I Guissona acollirà 40 joves de les illes Seychelles.

Cadascun d'aquests grups realitzarà diverses activitats; entre elles, la participació, juntament amb tots els joves que de camí cap a Madrid faran estada a Catalunya, a una macrocelebració a Barcelona. Per organitzar-ho, els responsables de la diòcesi catalana ja s'han reunit amb els d'altres diòcesis de procedència dels joves, estan coordinant la participació de voluntaris i portant a terme diverses converses perquè l'estada dels joves a Urgell sigui una oportunitat per compartir i revifar la fe, tant per als visitants com per als

Pregària de la JMJ

Déu Pare Nostre,
posem a les teves mans la preparació
de la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid 2011.
Guarda i protegeix el papa Benet XVI
i a tots els pastors de la teva Església.
Il·lumina i enforteix tots els qui estan preparant aquesta Jornada.
Dóna'ls força i saviesa per dur a terme la seva tasca.
Concedeix a tots els joves preparar amb profunditat aquest
esdeveniment eclesial.

Amén.

Senyor Jesucrist,
abans de la teva ascensió vas prometre estar
amb la teva Església fins a la fi del món.
Beneeix i multiplica els esforços de tots els voluntaris
i el personal de la JMJ.
Que siguin fidels col·laboradors teus en l'obra de la redempció
per tal que aquest esdeveniment ajudi a arrelar i edificar en Crist
als joves del nostre país i del món sencer.

Amén.

Esperit Sant, Senyor que infon la vida,
vessa la teva gràcia sobre les nostres terres.
Obre els nostres cors per acollir
tots els joves que vinguin a la Jornada.
Concedeix, a aquells que ens visitin,
la conversió de la seva vida i feu-nos a tots fermes en la fe,
en l'esperança i caritat.

Amén.

nois i noies de la diòcesi.

La tradició segons la qual les diòcesis properes a la de la JMJ acullen els dies previs joves que es dirigeixen cap a la Jornada es va iniciar l'any 1997, quan la multitudinària trobada es va celebrar a París. Enguany, Urgell s'ha sentit implicada en la celebració a Madrid. «No hi ha dubte que el fet de celebrar-se a Madrid ens implica d'una manera clara», declara Plana. I afegeix: «El primer que hem de fer és alegrar-nos-en: tenim davant nostre una oportunitat pastoral per als nostres joves que hem d'aprofitar i saber treure'n partit.»

Per al delegat de Joventut d'Urgell, els objectius que la JMJ d'aquest any planteja a la diòcesi pirinenca són con-

vidar els joves urgellencs a participar-hi, preparar l'acollida de joves de diversos països al bisbat, fer de l'acollida un repte: que sigui una manera de presentar la nostra diòcesi a les diòcesis que s'acolliran i a les persones del bisbat que no la coneixen prou, i finalment fer de l'acollida i la JMJ una oportunitat pastoral. «Hem d'engrescar joves que després puguin seguir animats a continuar en una pastoral ordinària de joves al nostre bisbat», explica Plana.

La majoria de les diòcesis catalanes s'organitzaran en comú per participar en la Jornada Mundial. Els joves faran estada a San Lorenzo d'El Escorial i, des d'allí, participaran als principals actes de Madrid.

«El tresor més gran és la vida en Crist»

Marisa Jiménez, nova directora del Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i les Illes Balears

S. G.

La de Madrid serà la seva primera participació en una Jornada Mundial de Joventut i ho farà com a màxima responsable del Secretariat Interdiocesà de Joves de Catalunya i les Illes Balears (SIJ). La tarragonina Marisa Jiménez viu aquesta gran responsabilitat amb esperit de servei, sense preocupar-se massa per la quantitat, convençuda que els joves són el futur de l'Església.

Afronta la direcció del SIJ a les portes de la celebració, aquest mes d'agost, de la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid. Ho viu amb molta responsabilitat, fins i tot vertigen?

Ho visc amb responsabilitat, evidentment, però també amb molta pau. L'experiència tan reeixida de l'Aplec de l'Esperit de Tarragona em va confirmar en la convicció que és el Senyor el més interessat en l'evangelització dels joves i que és Ell qui ens empeny en tot el nostre apostolat. Al mateix temps, tot i que jo sigui la responsable visible del SIJ, hi ha tot un equip fantàstic al darrere, amb gent molt valuosa que està lliurant la seva vida a favor dels joves. Per tot això afronto la direcció del SIJ com a servei a l'Església i als adolescents i joves de Catalunya i les Illes Balears. En aquest sentit, cal dir també que el Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) viu un moment de comunió i treball en equip molt engrescador per a una persona cridada a evangelitzar i estimar els joves.

Què se sent cridada a aportar?

M'agradaria potenciar i donar a conèixer el secretariat com un servei als joves i a les nostres parròquies, esplais, moviments, centres educatius, comunitats religioses... El SIJ està cridat a esdevenir un referent per als nostres agents de pastoral i catequistes. Tant de bo que esdevingui un lloc on trobar recursos, una font on viure la Paraula de Déu i traduir-la en vida en clau jove, una proposta de camí per a un grup... També ens sentim cridats a donar suport a les realitats de pastoral juvenil en les seves accions evangelitzadores i formatives. I a acompanyar els nostres grups parroquials en un bon itinerari de la fe; donar suport als nostres monitors d'esplais en la seva formació en la fe i en els valors de l'evangeli; intentar plantejar rutes i itineraris possibles amb la pastoral dels centres educatius religiosos dels nostres bisbats, amb els joves de les realitats comunitàries que tenim als nostres bisbats...

Quins són els reptes més urgents avui de la pastoral juvenil?

Crec que tenim una gran urgència a trobar agents de pastoral que tinguin empatia amb el món del jove per acompanyar-lo. Un dels reptes és cuidar aquests agents de pastoral i ajudar-los a fer un procés en la inserció eclesial. Hi ha molts agents que van de franciradors i tenim el perill de perdre la visió diocesana, la corporalitat de la nostra tasca pastoral. També ens cal formular experiències de trobada comunitària amb Déu, on es doni la centralitat del Crist en l'experiència cristiana, comunitats vitals, alegres, acollidores. Cal esdevenir comunitats que generem experiències

de Déu, on tots esdevenim clau en una pastoral vocacional. Comunitats acollidores i solidàries, que tinguin una mirada de misericòrdia cap a les «noves fronteres» i «noves pobres» on també veiem els nostres adolescents i joves.

Quins altres desafiaments teniu entre mans?

Un altre repte important té a veure amb la necessitat que l'adolescent i jove vagi assolint la identitat cristiana. Per això cal convocar-los a moments forts d'Església com ara aplecs, trobades, o, sense anar més lluny, la JMJ d'aquest estiu..., però l'important és la vivència de la fe del grup, del dia a dia. Per passar de l'experiència a la vivència i a la inserció comunitària. També necessitem definir una pastoral jove de procés, missionera, més d'anunci, d'iniciació amb una clau més evangelitzadora, i identificar comunitats referents pels joves, potser ja no només una parròquia. Cal reflexió i plantejament diocesà de conjunt en aquest tema. Finalment, un repte que no podem passar per alt és el de donar importància a la interioritat. Sabem que l'important de la vida de l'adolescent i jove passa al seu interior. Oració i comunitats que acullin, ajudin a donar sentit integral a la vida de l'adolescent i jove.

Com a responsable del SIJ, quina radiografia fa de la pastoral juvenil avui a Catalunya?

Parlar de la pastoral juvenil a Catalunya és fer una lectura històrica del treball de reflexió i comunió que la pastoral de joventut ha dut a terme amb totes les realitats de pastoral juvenil i que té un primer full de ruta en l'anomenada *Proposta de Pastoral de Joventut de Catalunya i Balears*, de l'any 1987. Un segon moment en aquest tronc comú va tenir lloc després de l'Aplec de Vilafranca l'any 1998. Es va veure la necessitat d'anar actualitzant la proposta de pastoral juvenil que tenim a casa nostra i d'aquí va néixer l'any 2003 la reflexió amb el títol *Mirada nova: vers un nou impuls de la Pastoral de Joventut*. Aquesta és una eina de treball comuna on es va tenir en compte la realitat dels nostres joves, quines eren les nostres oportunitats pastorals i quines se'ns presentaven de noves. Per donar resposta a totes les inquietuds i al ventall de realitats pastorals (moviments,

comunitats parroquials i religioses, esplais, escoles...) es van crear comissions de treball, jornades de pastoral i es van demanar moltes col·laboracions. Aquest nou document va suposar un nou estil de treball, més centrat en la pastoral de proposta i de primer anunci de Jesucrist, per donar prioritat a la presència dels animadors entre els joves en els diferents entorns i, alhora fer dels joves protagonistes de l'acció. Crec que tots aquells que treballem en l'àmbit juvenil hauríem de tenir ben present aquest document, que es pot consultar a www.jovesij.com.

Tot i que de manera encara tímida, podem parlar actualment d'una certa recuperació de la vitalitat i el dinamisme juvenil dins de l'Església catalana?

En la societat que vivim hem de ser conscients que el jove va a contracorrent quan es planteja l'aspecte religiós. Des d'aquest punt de vista, cal destacar el gran treball i esforç de les delegacions de joves per proposar experiències de trobada amb el Crist. La parròquia i el grup ha de ser el lloc on el jove faci el seu procés i vagi obrint el seu interior a la vida en Crist, on passi de l'experiència a la vivència de la seva fe. Cal, però, que l'adolescent i jove tinguin moments intensos d'experiència i aquesta és una de les tasques que ha de tenir clara el SIJ. Les últimes propostes elaborades pels delegats de Catalunya, Andorra i les Illes, han esdevingut d'una gran qualitat pel que fa a experiències transformadores i un repte en el fet d'adaptar la nostra tradició eclesial als signes dels temps que viuen els nostres joves. Penso en el Camí de Santiago, el pelegrinatge a Terra Santa, o la setmana de convivència amb la comunitat de Taizé. Així mateix, en la vinguda del Papa a Barcelona la resposta dels grups de joves parroquials ha estat molt nombrosa i les delegacions ho valorem molt positivament.

La reflexió que fem és que la fe la transmetem més per experiències fun-

dants i transformadores que no pas per la transmissió d'una visió o d'uns valors morals.

Quina és la seva experiència en l'àmbit juvenil de l'Església?

L'Església ha estat sempre un referent a la meua vida. Tota la meua iniciació la vaig fer a la parròquia, i va ser allà, en el grup de joves i en l'esplai, on vaig descobrir el camí cristià que volia seguir. Després va venir el treball arxiprestal, l'època d'estudiant, el MUEC, la catequesi, el treball a la delegació de joves, la tasca com a membre del consell de pastoral diocesà... Vaig formar part activa de l'organització de l'Aplec de Tarragona i Terrassa, i sempre la formació pastoral i d'acompanyament a joves ha estat de fons.

De quina manera ha enriquit la fe i la pertinença a l'Església la seva joventut?

Les comunitats i persones que em van ajudar en la meua formació cristiana van ser molt importants en la meua vida. D'una manera natural la meua

vocació personal es va anar configurant en el servei a l'Església, en els immigrants i en una pobresa que no sempre reconeixem: la de molts joves que encara que materialment tenen cobertes moltes necessitats no tenen el tresor més gran que és la vida en Crist.

Molta gent avui es pensa que els joves no tenen interès per la religió, que no tenen set de Déu, que han superat aquesta dependència «tradicional»... Quina és la seva experiència?

Cal dir que en el món dels joves conviuen diversos grups des del punt de vista religiós: restes de nuclis de cristiandat tradicionals, la indiferència juntament amb la religió popular i un cert neopaganisme, al costat de noves formes de religiositat (*new age*). La interioritat forma part essencial de l'home i quan la neguem els problemes surten per altres costats, afectius, depressius... Una societat que negui la interioritat i la relació amb el transcendent nega una part essencial d'ella mateixa. De fet, els nostres joves fan relectures d'aquesta necessitat a través de la *new age*, l'atracció per les cultures orientals, la *ouija*..., un bon collage que ens hauria de fer veure que la vida espiritual cristiana és un camí de trobament amb l'Altre amb majúscules, que ens dona vida, però que cal ser creatius en aquest tema. Cal generar espais càlids de pregària, oberts, però centrats en el missatge de Crist, propostes cuidades i amb un llenguatge simbòlic que connecti amb els joves del segle XXI.

Hi ha cap recepta màgica perquè els joves s'engresquin amb el seguiment de Crist?

I tant! Esdevenir testimonis i ser a prop dels joves. Allò que no has rebut no ho pots donar. El missatge no és per als joves, sinó per a aquells cridats a acompanyar-los: estima, sigues testimoni de l'evangeli, viu allò que el Senyor ha somiat per a la teua vida, i comparteix-ho en comunitat. Un bon full de ruta per la nostra vida i per convidar els altres!

«Una societat que negui la interioritat i la relació amb el transcendent nega una part essencial d'ella mateixa»

Programació 2011

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Pelegrinatges a Terra Santa

Del 8 al 17 de març
(especial per a gent gran)

Del 22 al 29 d'agost

Del 4 a l'11 de desembre

RUTA DE LA MAGNA CATALONIA

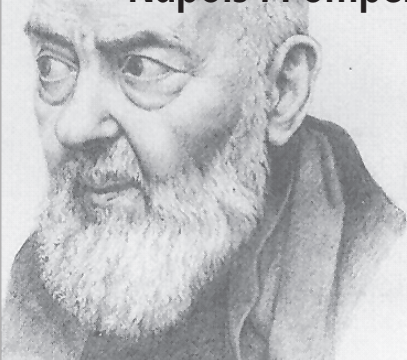
Sicília i Malta

14 al 23 de març

RUTA DEL PARE PIUS

Roma i audiència Papal,
Sant Giovanni Rotondo,
Nàpols i Pompeia

13 al 21 de juny

SANTUARIS DEL BÀLTIC

Estònia, Letònia i Lituània

4 a l'11 de juliol

RUTA DE LA SEDA

Samarkanda i els tresors d'Uzbekistan

18 al 26 d'octubre

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges GC 1045 D

Fàtima en avió

2 al 8 de maig

Lourdes

**13 al 15
de maig**

**14 al 16
d'octubre**

Ruta de Sant Ignasi

**12 al 18 de
setembre**

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

«Llum del món»: retrat d'un Papa humil i optimista

El llibre entrevista de Peter Seewald, sense precedents en la història de l'Església

Marta Nin

Roma

Per conèixer el pensament de Benet XVI, fins ara teníem a l'abast tots els llibres escrits per Joseph Ratzinger i també tots els documents magisterials d'aquest pontífex, però a partir de la publicació de *Llum del món*, tenim, en menys de 200 pàgines, un condensat no només del pensament del Papa actual, sinó un autèntic retrat de la seva persona que traspuja rere les paraules del seu discurs.

El llibre entrevista de Peter Seewald a Benet XVI es tracta, de ben segur, d'un acte «arriscat» per part del Papa, tal com va dir-li al pontífex el P. Federico Lombardi, portaveu de la Santa Seu. En sentir aquestes paraules, Benet XVI va somriure. El Papa és conscient de la gosadia del seu acte, però ho creia convenient perquè «ha pensat que parlar a la gent d'avui en un llenguatge senzill i planer sobre les preguntes que es planteja la gent seria un servei». Així ho va explicar el mateix Papa al seu portaveu i així ho va explicar aquest als periodistes que el 23 de novembre passat omplien la sala de premsa vaticana plena de gom a gom com no s'havia vist mai en aquest pontificat.

Un llibre «únic i original» va remarcar Lombardi, perquè mai en la història havia passat que un Papa se sotmetés a les preguntes d'un periodista en una entrevista. Joan Pau II va publicar un llibre entrevista (*Travessant el llindar de l'esperança*) però va respondre a les preguntes per escrit, sense instaurar cap diàleg amb l'entrevistador. En aquest cas, en canvi, Benet XVI es va trobar amb Peter Seewald una hora durant sis dies del mes de juliol d'enguany a la seva residència de Castel Gandolfo. Es tracta, per tant, de sis hores de conversa, que poden «ajudar a donar una visió més completa en el conjunt de la personalitat del Papa», va afirmar Lombardi.

En la presentació del volum va intervenir també Mons. Rino Fisichella, president del nou Pontifici Consell per a la Nova Evangelització, el qual va començar dient com «la grafia del Papa és inconfusible i trobar-la impresa a la coberta del volum fa un cert efecte». Tal com va dir Fisichella, «en una entrevista se suposa que el paper central correspon a l'entrevistat; en aquest cas, però, no és així. El títol escollit (*Llum del món*) no permet que ens aturem en la persona del Papa, sinó que porta més enllà, a qui encara després de dos mil anys il·lumina la història, perquè havia dit que era la «llum del món»».

D'altra banda, el bisbe italià va destacar un altre protagonista de les pàgines: l'Església. Es tracta d'un llibre que, pel que fa a Benet XVI, «condensa el seu pensament, les seves preocupacions i patiments d'aquests anys, el seu programa pastoral i les expectatives per al futur. La impressió que se'n desprèn és la d'un Papa optimista sobre la vida de l'Església, no obstant les dificultats que l'acompanyen des de sempre».

Pel que fa a la figura humana del pontífex, segons Fisichella «som davant

L'Osservatore Romano

El Papa i el periodista alemany Peter Seewald.

d'un Papa que no eludeix cap pregunta, que ho desitja aclarir tot amb un llenguatge senzill, però no per això menys profund, i que accepta amb benevolença les provocacions que moltes preguntes posseeixen».

També és important destacar com «aquestes pàgines deixen traspuar amb claredat el pensament del Papa i algú haurà de canviar d'opinió de les descripcions superficials donades en el passat com d'un home obscurantista i enemic de la modernitat». Efectiva-

ment, l'esguard del Papa sobre la modernitat és al llarg del llibre present, i es manifesta amb l'objectivitat de qui en reconeix els elements positius sent alhora conscient també dels negatius.

El periodista alemany Peter Seewald, que ja havia entrevistat Ratzinger quan aquest era cardenal, va afirmar durant la presentació del volum que sí que havia notat un canvi entre Ratzinger i Benet XVI: «La gràcia del càrrec fa que ara encara es manifestin millor les seves qualitats personals.» Seewald va

explicar als periodistes que, tot i que va entregar abans de l'entrevista un esbós amb alguns temes, el Papa no sabia totes les preguntes per endavant i no va censurar cap pregunta ni cap resposta.

Pel que fa a la debatuda qüestió del preservatiu, i entre altres qüestions a la citació que en justificava l'ús per part d'una prostituta (en l'edició italiana en femení, en l'original alemany en masculí), Federico Lombardi va aclarir que havia afrontat el tema directament amb el Papa i que aquest va afirmar que en aquest cas si era home o dona no canviava: «No és un problema masculí o femení, sinó que la justificació del preservatiu s'ha d'entendre com un primer pas de responsabilitat vers el risc de la vida de l'altre.» És a dir, en els casos de persones amb el virus VIH, l'ús del preservatiu està considerat pel Papa com un mal menor. Per la seva part, Fisichella va voler deixar clar que això no significa que l'Església accepti la regulació de la natalitat per mètodes de control artificials. I Peter Seewald va lamentar que els periodistes es concentrassin tant en aquesta qüestió, la qual cosa demostra, segons ell, «la crisi del periodisme».

Llum del món s'ha publicat al mateix temps en 8 llengües, entre les quals hi ha el castellà i el català (Herder) i ja se n'ha pactat la traducció a 20 llengües més. El dia abans de la seva posada en venda ja s'havia exhaurit l'edició italiana.

Un esdeveniment editorial

Xavier Bisbal / Roma

És ja un esdeveniment mundial. L'aparició, el dimarts 23, del llibre *Llum del món*, la conversa de Benet XVI amb Peter Seewald, està superant totes les expectatives. A Itàlia, el llibre apareix amb la tapa blanca, amb el títol en ver-

mell que reproduïx la lletra del mateix pontífex, amb l'edició de la Llibreria Editrice Vaticana. El seu director, Giuseppe Costa, ha explicat que el primer tiratge —ja esgotat— ha estat de 50.000 exemplars, però que per les peticions que rebien, la segona edició ja va sortir el 2 de desembre. A més, s'està traduint a més de vint llengües. El llibre va camí de convertir-se en un *best seller*.

Més enllà dels temes que tracta, la virtut principal del llibre és la de mostrar-nos un Papa proper, humà i directe, fet que fa que pugui arribar al gran públic més que altres tipus de publicacions. «No és un text de magisteri, ni un de teologia. *Llum del món*, el llibre entrevista amb Benet XVI, és una cosa completament diferent. Un col·loqui sobre tots els camps de l'home, també de la fe, amb paraules clares i immediates», destaca Salvatore Mazza a l'*Avvenire*.

Tot i que el llibre estava anunciat de feia setmanes, la revelació d'alguns continguts per part de *L'Osservatore Romano*, el dissabte abans de la seva publicació, va tenir ressò mundial. El mateix director del rotatiu vaticà, Giovanni Maria Vian, declarava a *Il Corriere della Sera* que provocaria «sorpreses», ja que «l'Església i Joseph Ratzinger sofreixen prejudicis amb tenacitat. Aquest llibre, com els seus precedents, serveix per desarticular-los, així com el seu magisteri. Benet XVI, seguint i innovant un camí ja traçat per Pau VI i Joan

Pau II, no s'espanta davant de cap pregunta i les respon amb un llenguatge molt simple i clar, sense estratègies comunicatives. Ha estat providencial que hagi estat elegit un Papa professor, perquè al centre hi ha la necessitat de portar al món la qüestió de Déu, aquella que pot pacificar el xoc de civilitzacions: les altres cultures del món estan escandalitzades del comportament d'Occident, que primer ha difós el materialisme teòric mitjançant el marxisme i ara exporta un materialisme pràctic. Per això cal donar raó de la pròpia fe, do de Déu, i saber-la explicar racionalment».

A Sant Pere aquell dissabte, mentrestant, centenars de fidels participaven aliens al tema en l'anomenada *visita di calore* als nous cardenals, en què se'ls pot passar a salutar personalment en diverses sales dels palaus apostòlics. Alguns corresponsals de la premsa espanyola residents a Roma, amb els que hem tingut ocasió de parlar, ens han manifestat, d'una banda, la sorpresa pel moment elegit per a la difusió dels continguts del llibre, en ple consistori de cardenals, i de l'altra, les dificultats per part de la premsa mundial per entendre, per la complexitat del tema, l'abast de les paraules del Pontífex sobre l'ús del preservatiu i com no suposen un canvi de doctrina.

Però més enllà de tot això, el que sí que han destacat és que el llibre, per la seva forma i pel contingut, «és una passada» i que mostra un Benet XVI col·loquial, directe i entranyable, una imatge que, una vegada més, trenca els tòpics que han acompanyat la figura del Papa germànic. Un alt diplomàtic davant la Santa Seu, en conversa informal, afegia que el mèrit del llibre és també que ha estat escrit per un gran periodista i entrevistador, sense prejudicis, i que amb les seves preguntes permet al Papa sentir-se còmode, esplaïar-se i tractar els temes amb més profunditat.

Algunes píndoles de «Llum del món»

Per Marta Nin

LES IDEES DEL PAPA

«És important que jo no exposi les meves idees, sinó que intenti pensar i viure la fe de l'Església, intenti actuar en obediència per missió d'Ell»
«El Papa no pot produir en tot moment afirmacions infal·libles»
«El Papa pot tenir opinions particulars equivocades»

LA GRÀCIA DEL CÀRREC

«M'he lliurat al Senyor i m'adono que sí, que tinc ajuda, ja que veig que faig coses que no procedeixen de mi. En aquest sentit, és ben cert que hi existeix l'experimentació d'una gràcia de l'ofici»

LA PREGÀRIA DE BENET XVI

«El Papa també ell és un senzill captaire davant Déu; fins i tot més que les altres persones. Naturalment, res abans sobretot a Nostre Senyor, amb el qual m'uneix una amistat antiga. Però, també clamo als Sants. (...) I, per descomptat, la Mare de Déu sempre és un gran referent»

LA FE DE JOSEPH RATZINGER

«A la meua vida m'ha acompanyat sempre, d'una banda, el tema de Crist com el Déu viu i present, el Déu que ens estima i sana a través del dolor i, de l'altra, el tema de l'amor, que després serà central en la teologia joànica, amb la consciència que es tracta de la clau del cristianisme, que aquest ha de llegir-se partint d'això»
«Al llarg de tota la meua vida sempre he tingut la convicció que el cristianisme fa goig i dona amplitud»

COMPARACIONS AMB JOAN PAU II

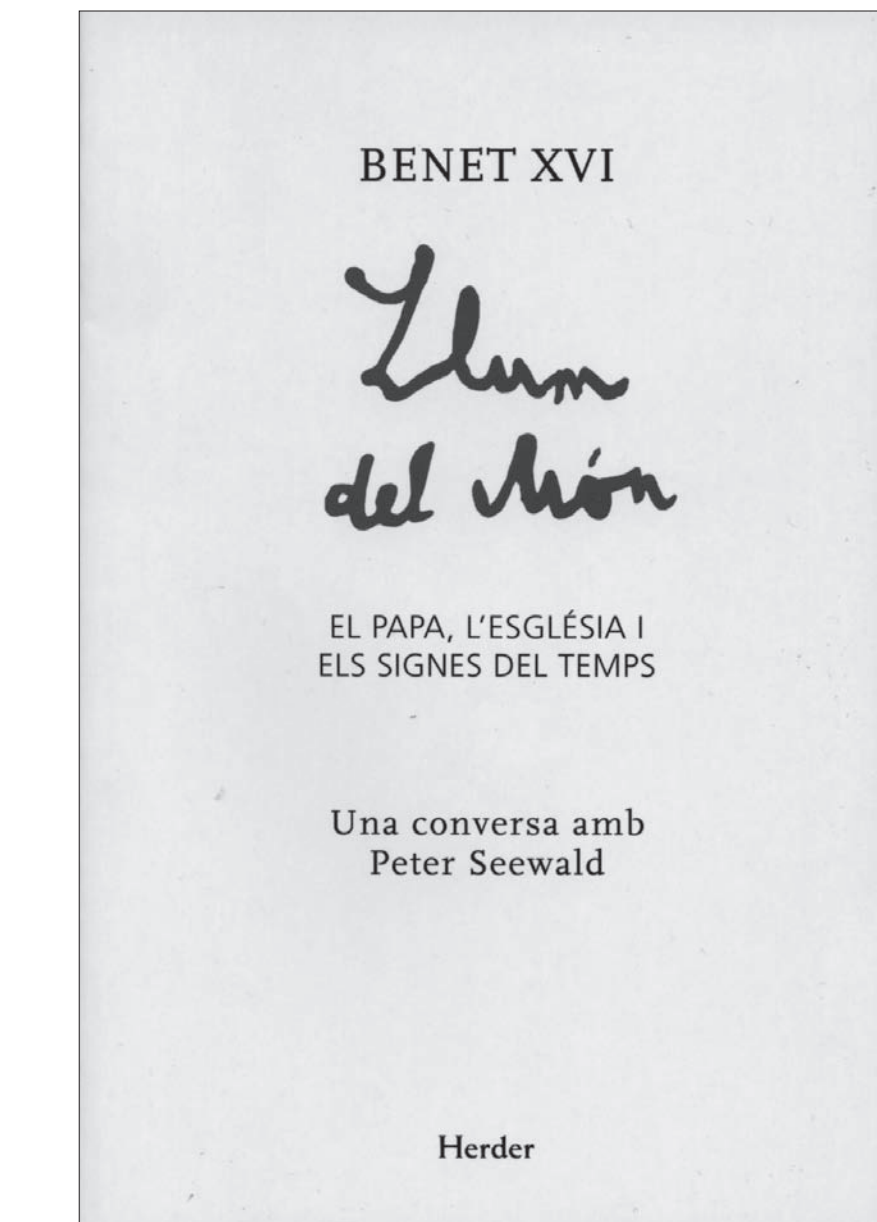
«Jo em vaig dir, simplement, "sóc qui sóc". No intento ser un altre. El que puc donar, ho dono, i el que no puc donar, tampoc no intento donar-ho»

SOBRE LA READMISSIÓ DELS BISBES LEFEBVRIANS

«El nostre treball de relacions públiques va fracassar»

ELS ABUSOS SEXUALS DEL CLERGAT

«Per a tots nosaltres va ser terrible tanta brutícia de sobte. Realment va ser gairebé com un cràter de volcà, del qual bruscament va sortir un núvol enorme d'immundícia que enfosquia i ho embrutava tot»
«Els mitjans tampoc no haurien pogut informar d'aquesta manera si el mal no hagués estat a l'Església mateix. Només perquè hi havia el mal a l'Església, els altres van poder aprofitar-lo contra ella»
«Ho puc comprendre» [que hi hagi

«Llum del món», de Herder Editorial.

«Ser cristià és una cosa viva i moderna, que forma i confecciona la totalitat de la meua modernitat i que, en aquest sentit, l'abraça de debò»

persones que responguin amb la seva baixa oficial de l'Església com a forma de protesta contra els abusos]

CELIBAT

«Crec que el celibat guanya en el seu important caràcter de signe i sobretot en la seva possibilitat de ser viscut, si es formen comunitats de sacerdots. És important que els sacerdots no visquin aïllats, sinó que convisquin en petites comunitats, que se sostinguin mútuament...»
«Allà on un sacerdot conviu amb

una dona, cal comprovar si existeix realment la voluntat de matrimoni i si podrien constituir-ne un de debò. En aquest cas, han d'anar per aquest camí»

HOMOSEXUALITAT I ORDENACIÓ DE LES DONES

«Quan en nom de la no-discriminació es vol obligar l'Església catòlica a canviar la seva postura davant de l'homosexualitat o davant de l'ordenació de les dones, vol dir que ja no pot viure la seva pròpia identitat»

CRÍTQUES AL PAPA

«Si només hagués rebut assentiment, hauria hagut de preguntar-me seriosament si realment anuncio l'Evangeli en la seva integritat»

LA MODERNITAT

«La modernitat no es conforma només de coses negatives. Si aquest fos el cas, no podria subsistir gaire temps»
«Ser cristià no ha d'esdevenir una mena d'estat arcaic que d'alguna forma retinc i visc, per dir-ho així, paral·lelament a la modernitat. També és una cosa viva i moderna, que forma i confecciona la totalitat de la meua modernitat i que, en

aquest sentit, l'abraça de debò»
«És important que intentem viure i pensar el cristianisme de tal manera que integri la modernitat bona i correcta i se separi i distingeixi d'allò que esdevé una contrareligió»
«Em sembla important no veure només el negatiu»

UNA NOVA CARA DEL CRISTIANISME

«La burocràcia (eclesial) es troba desgastada i cansada»
«Tal vegada el cristianisme està adoptant una altra cara, una altra figura cultural»

DIMISSIÓ D'UN PAPA

«Si un Papa arriba a la conclusió clara que físicament, psíquicament o mentalment no pot continuar duent a terme el mandat del seu càrrec; aleshores té el dret i, si s'escau, també el deure de dimitir»

EL PATIMENT DE CRIST

«El patiment de Crist no va ser precisament casual, sinó que va recollir en les seves mans la història sencera de la humanitat. El seu sofriment per a nosaltres no és només una forma teològica. Comprendre-ho i deixar-nos portar al seu costat, i no a l'altre costat, és un acte existencial»

EL LLENGUATGE ECLESIAL

«Sovint aquesta condició de Crist vinent s'ha proclamat en fórmules que, si bé són veritables, al mateix temps han envellit. Ja no parlen al nostre mode de vida i, sovint, han deixat de ser comprensibles per a nosaltres»
«Cal procurar dir realment la substància com a tal, però dir-la d'una forma nova»
«L'home d'avui ja no comprèn, sense més, que la sang de Crist a la creu és expiació pels seus pecats. Són fórmules grans i vertaderes, però que ja no tenen cap mena de lloc en tot l'entramat del nostre pensament i en la nostra imatge del món, fórmules que cal traduir i captar de nou»

LITÚRGIA

«L'Església es fa visible a l'home en moltes coses, en l'acció caritativa, en els projectes de missió, però el lloc on més s'experimenta de debò, com a Església, és la litúrgia»
«La litúrgia no és cap xou, cap teatre, cap espectacle, sinó que viu des de l'altre»

ESGLÉSIA

«Pau VI va reprendre allò que desenvolupà Pau, que va definir

l'Església com la corporeïtat permanent de Crist, com l'organisme viu de Crist. Justament, Pau no la va concebre com a institució, com a organització, sinó com a organisme viu, en què tots obren uns al costat dels altres i cap als altres, en què es troben units des de Crist. És una imatge, però una imatge que condueix cap a la fondària i que és molt realista, ja pel fet que creiem que en l'eucaristia rebem realment Crist, el Ressuscitat»

«L'Església no imposa cap cosa als homes ni tampoc no ofereix cap sistema moral. Allò que és realment decisiu és que Ella els dona a Ell»

«No és, però, per les xifres que el Papa té poder. El tipus de comunitat del Papa és diferent i, naturalment, el tipus de pertinença a l'Església, també. D'entre els 1.200 milions, n'hi ha molts que interiorment no hi pertanyen. En el seu temps, sant Agustí ja va dir: "N'hi ha molts fora que semblen ser dins; i n'hi ha molts dins que semblen ser fora." En afers com la fe o la pertinença a l'Església catòlica, l'interior i l'exterior es troben misteriosament entrelaçats»

L'HOMME I DÉU

«La infinitat que l'home necessita només pot provenir de Déu»

«Aquesta conversió (interior) suposa que es col·loqui novament Déu en primer lloc»

«Avui hem d'accentuar de nou la prioritat de la pregunta sobre Déu»

«Déu no s'imposa sobre la forma com jo puc establir que aquí, damunt la taula, hi ha un got, que hi és. La seva existència és un encontre que arriba fins al més íntim i profund de l'home, però que mai no pot ser reduïda a la tangibilitat d'una cosa merament material. Per això, des de la magnitud de l'esdeveniment queda clar que la fe sempre és un edevenir-se en llibertat»

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebuin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP	Tel.	NIF
----	------	-----

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

☐ Amèrica i Àfrica: 230€	☐ Missioner	☐ Edició en català
☐ Àsia i Oceania: 308€	☐ Missionera	☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu	☐ Domiciliació bancària	

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Diàleg amb el món i amb la vida real de les persones

Fabrizio Assandri / Torí

Ha estat definit com un magisteri «col·loquial», però no és només això. El llibre entrevista de Benet XVI és molt més que un «maquillatge» de la forma comunicativa per, al cap i a la fi, conservar la mateixa postura, davant dels reptes del món. És clar, el Papa no canvia la doctrina oficial de l'Església a través d'un llibre, però revela un cop més i sense ambigüitats la voluntat de diàleg amb el món contemporani. Més aviat, mostra la capacitat de deixar la llunyania i sumptuositat que comporta el seu paper, per dir el que pensa de debò i per estimular el debat. Amb la premissa que «El Papa pot tenir opinions personals equivocades». Davant les anticipacions del llibre sobre el profilàctic i els homosexuals, hi ha hagut dues postures contraposades, aplaudiments en el primer cas (fins i tot per part de l'ONU), xiulets en el segon.

En realitat el Papa ha reafirmat en tots dos casos el principi general de la moral catòlica, tal com afirma el catecisme. Hauria pogut actuar de forma diferent? Això no obstant, també en temes tan difícils i de conflicte, el Papa ha demostrat —sobretot en el cas del condó— la seva voluntat de diàleg amb el món i amb la vida real de les persones. Però no és només això. Si fossin petites obertures no caldria parlar-ne tant. Tot i que el Vaticà s'hagi avançat a dir que en el que diu el Papa en aquest llibre no hi ha res de «revolucionari», pot ser que no s'equivoqui tant Alberto Melloni, historiador italià especialitzat en història de l'Església i del Concili Vaticà II, quan diu que el Papa «va obrir sens dubte una fissura que tindrà conseqüències inevitables». No sabem cap on portarà això el vaixell de l'Església. Pot ser que no arribi a «revolucions» però, potser, sí a nous enfocaments de la realitat per part del Magisteri.

Hi ha dos arguments a favor d'aquesta tesi. El primer és la mateixa fórmula escollida per Benet, o sigui la d'un llibre-entrevista. Al Papa no li falten ocasions i possibilitats de parlar al món. De les encícliques, a les trobades multitudinàries, a les audiències amb els bisbes i els governants, a les cartes pastorals. Per tant, sortir de l'habitual, per respondre a les preguntes del periodista Peter Seewald sobre el món actual, significa fer una tria precisa. La hipòtesi és que ho hagi fet per relançar el debat sobre temes que ja es donaven per assumits i indubtables. La segona argumentació ens la dona el mateix Papa quan reconeix les dificultats a «trobar camins que es puguin recórrer humanament» la moral sexual de la *Humanae vitae*, afegint que «moltes coses en aquest camp han de ser repensades i expressades d'una manera nova».

El llibre, sens dubte, és molt més que una frase —farisaicament emprada per qui està interessat només a desqualificar el cristianisme— i conté els dubtes, les opinions, les confidències, les esperances i les valoracions del Papa després de cinc anys d'un Pontificat que no deixa de sorprendre i de comunicar amb el món actual. Sense pors, en el llibre de Benet parla del discurs de Ratisbona, de les seves possibles dimissions, de l'escàndol de pedofília, fins i tot agraeix als mitjans de comunicació haver portat a l'atenció un «mal que estava dins de l'Església». Sense oblidar la preocupació pel tràfic de droga alimentat pels vicis d'occident, el cas Williamson, els anglicans, la confiança cap al futur malgrat la desil·lusió per la llunyania d'occident, Pius XII i els jueus, la vida «dissipada i extraviada» del pare Maciel, a la qual el Vaticà va respondre «amb endarreriments i lentitud».

Aquest llibre ens permet un viatge a través de les qüestions capitals de l'Església i del món d'avui, però a més, gràcies també al seu llenguatge directe, alhora irònic, en tot cas humil, dins del món de Benet XVI, Papa i home.

L'Osservatore Romano

106.6 Barcelona
93.7 Catalunya Central
100.6 Tarragona
90.1 Tortosa
96.8 Garraf
91.3 Vic
103.4 Girona
91.5 Lleida
104.4 La Cerdanya
105.0 La Seu d'Urgell
107.5 Andorra

 RàdioEstel

Fes que RàdioEstel sigui més escoltada!

RàdioEstel és a punt de renovar els equips emissors per tal d'aconseguir una cobertura més gran arreu del territori català. Els nous equips costen 80.000 euros i per fer front a aquesta despesa necessitem l'ajuda dels nostres oients i de tots els que simpatitzen amb l'emissora.

Podeu fer els vostres donatius per a la renovació dels equips emissors de RàdioEstel al compte de "la Caixa" 2100 3013 25 2200406287 indicant el vostre nom i cognoms i el concepte «Donatiu RàdioEstel»

«Les comunitats eclesials han incorporat des de fa temps els mitjans de comunicació com a instruments ordinaris d'expressió i de contacte amb el propi territori, tot instaurant sovint formes de diàleg encara de major abast»

Missatge del papa Benet XVI amb motiu de la XLIV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials.

Anàlisi

Els sahrauís: fum al campament

Justo Lacunza Balda
Pare blanc,
arabista-islamòleg

Han passat més de tres dècades des que el 1975 els sahrauís van ser abandonats a la seva pròpia sort i destí. Els Acords de Madrid (1975) els van deixar a la intempèrie política i a la deriva institucional. Els sahrauís van passar de la dependència estatal d'Espanya a la recerca d'un Estat lliure, autònom i independent. Un somni angèlic que no va quallar mai.

Al llarg d'aquests anys, hem vist la pobresa i la misèria, l'esclavitud i la submissió, la vara i el gallet. Els veïns del Sàhara Occidental (Algèria, Mauritània i el Marroc) van ser els primers a veure i ensumar la cobejada

presa del territori sahrauí. Minerals, fosfats, litoral marítim sota les dunes movedisses i impredecibles. Mauritània va ensenyar rabiosa les dents, però va quedar fora de combat, es va rendir davant del Polisario i va firmar la pau l'any 1976. Algèria, al seu torn, també va ensenyar despietadament els ullals i va continuar donant suport al Front Polisario, que l'any 1979 va proclamar la república Àrab Sahrauí Democràtica. Llavors l'ambició i l'astúcia del monarca marroquí de l'època, Hassan II, quedaria patent amb la Marxa Verda. Una barreja explosiva de cultura, nacionalisme i religió, però sobretot de set hegemònica i d'ambició territorial. El Marroc va planejar hàbilment la invasió i va teixir les xarxes estratègiques com l'ajuda fidel de l'exèrcit i del clam popular. Tot seguit es va abatre inexorablement l'urpa reial del regne alauita, i es va apoderar del

control geogràfic del Sàhara Occidental l'any 1979. Va arribar com el simun del desert, com una tempesta de pedra i pols, com un fuet esquinçador sobre el poble sahrauí.

A partir de llavors els sahrauís han conegut els bombardejos, la fugida i la diàspora, l'èxode i la discriminació, l'exili humiliant i la violència nocturna. A jutjar pels darrers episodis brutals als campaments, el vell guió encara no s'ha trencat. Bastons i barrots, sang a la sorra i plor a les cares, atacs esquinçadors, desapareguts a la nit i morts sense nom. Almenys fins ara. Però tot se

sap, o se sabrà, tard o d'hora per molt que els mandarins busquin amagatall i els autors es refugiïn en l'anonimat de l'uniforme. Fins el fum grisós de les tendes s'alçava com un braç dret, clamant ajuda al cel. I el fum no es podia tapar amb la carpeta marró del cap de torn. Un presagi nauseabund que el conflicte endurit està ben viu i el futur del Sàhara Occidental crema. Com el sol implacable i quotidià planant sobre les lones del campament. A més, sense esperança que la solució estigui a l'abast de la mà, de la diplomàcia o de les Nacions Desunides.

Ferides sense cicatritzar al Sàhara Occidental

Stefano Abbate
Analista en política
internacional

Els darrers esdeveniments entre l'exèrcit marroquí i el poble sahrauí que des de fa un mes acampaven a Agdaym Izik, al Sàhara Occidental, han obert una ferida que no s'ha cicatritzat des de fa 35 anys. Des de fa unes setmanes els ciutadans sahrauís ja es manifestaven demanant al govern marroquí condicions de vida més bones per a la població del Sàhara, condemnada a una situació política i d'inseguretat que sembla que no té solució. L'esclat de la violència i de la repressió per part de l'exèrcit marroquí ho va arrasar tot; s'hi van afegir la confusió de les notícies i el nombre de víctimes; ha dut de nou l'atenció al conflicte del Sàhara Occidental.

Les pretensions d'independència i de reconeixement internacional per part del Sàhara Occidental s'han vist frustrades amb el pas dels anys. El moviment del Front Polisario que formalment des del 1976 governa a la República Àrab Sahrauí Democràtica (RASD) correspon a la franja de terra a la part oriental del mur de gairebé 3.000 km que separa el territori de la RASD de la zona controlada pel govern marroquí. La intervenció dels organismes internacionals, especialment per part de les Nacions Unides, no ha donat el resultat esperat: tampoc no s'ha pogut concretar el referèndum promès per a l'autonomia del Sàhara Occidental, tant per la manca de voluntat de les Nacions Unides com per l'ostracisme a la votació del govern marroquí, que acusa Algèria d'alterar la població traslladant ciutadans algerians a l'altra banda del mur i que té un interès geopolític considerable a mantenir aquests territoris.

Les temptatives de pacificació dels darrers anys també han fracassat. El Pla Baker de l'any 2003 preveia inicialment la votació per crear un govern

provisional per part de la població del 1976 (any en què Espanya va deixar el territori) i dels seus descendents; quatre anys després haurien d'haver votat els residents anteriors a l'any 2000 per a la decisió definitiva: annexió al Marroc, autonomia o independència. Una solució que podia semblar equilibrada, que el Consell de Seguretat de les Nacions Unides no va tenir la força d'imposar tot i que s'havia votat amb unanimitat.

L'Estat espanyol té una responsabilitat històrica pel que fa a aquest territori on es viu en la violència. D'una banda, els interessos econòmics amb el Marroc i, de l'altra, una justícia humana que prevegi les aspiracions legítimes del poble del Sàhara Occidental. Sense comptar l'onada de morts entre els anys 1977 i 1987, en què gairebé 250 miners i camioners espanyols van ser assassinats des de les costes per part del Front Polisario, en la temptativa d'aconseguir el favor polític espanyol a través del terror.

Aquest nou enfrontament entre el Marroc i el Front Polisario hauria de ser la possibilitat de trobar una solució a aquest conflicte que sembla que no es pot resoldre. Davant d'interessos aparentment inconciliables, el dret internacional hauria de col·laborar activament per a una solució justa i equilibrada. Seria oportú apostar per les forces internacionals que ja són presents al territori, com ara la MINURSO (Missió de Nacions Unides per al Referèndum al Sàhara Occidental, creada amb la resolució núm. 690 del 1991) per obtenir la fi de la violència immediata i per intervenir com a agent pacificador. D'aquesta manera serà possible crear un camí diplomàtic i polític que dugui a realitzar els anhels del poble sahrauí possiblement dins d'un context d'autonomia àmplia dins de la monarquia sahrauí. I posar finalment solució a la ferida. Espanya en aquest sentit pot tenir un paper de primer ordre: pacificar-se amb la seva història d'una banda i ser mediatadora de pau entre els interessos marroquins i del poble sahrauí.

cerers
des de
1862

CERABELLA
P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T. 93 442 93 28

Punt de vista

Josep Oriol Pujol i Humet
 Director general de la Fundació Pere Tarrés

Castigats sense colònies ni sortides escolars

L'escola tradicional durant la dictadura, tot i l'exemplaritat de molts mestres, reproduïa esquemes del sistema polític. Amb la transició, el sistema va evolucionar de forma espectacular: la proximitat amb els mestres va fer que l'alumnat els perdés la por, es van incorporar pràctiques didàctiques centrades en la persona, l'escola es va obrir a altres tipus d'activitats educatives com la plàstica, la música, l'expressió corporal o les convivències en cases de colònies. El compromís de mestres i professors amb un projecte educatiu global els feia implicar-se fins més enllà del seu compromís laboral.

L'evolució cap a una societat excessivament benestant, la manca de models dels quals educar, l'infant com el «rei de la casa» sense posar-li límits, va dificultar qualsevol intervenció educativa. Aquesta realitat ha portat a un gran nombre de famílies a delegar el conjunt de l'educació dels fills a l'escola. La pèrdua de consideració social, del respecte per part dels pares i infants, unit al relatiu èxit de moltes pràctiques educatives mal enteses, ha portat bona part de la professió a un cert desànim. La seva resposta ha estat massa vegades la reivindicació de les condicions laborals, especialment en l'escola pública, el desànim i poc més.

No tot ha de ser pessimisme perquè tant en l'escola pública com en la concertada es perceben signes d'esperança des d'alguns col·lectius d'ensenyants.

És en aquest context que l'actual conseller d'Educació s'ha atrevit a fer una Llei d'educació pactada amb l'oposició, la qual cosa donarà estabilitat a anys vista. També ha gosat enfrontar-se al corporativisme més ranci, a prendre mesures pensant en el bé de l'infant

i que aparentment limiten condicions laborals assolides pels mestres. La resposta dels sindicats ha estat diversa incloent vagues, sense que aquestes accions hagin canviat els criteris de l'administració. Ha faltat sensibilitat en el tracte i saber asserenar els ànims. Mesures com la reducció salarial general han agreujat el mal clima a les escoles. És en aquest context que en perdre la jornada intensiva durant dues setmanes al juny, ignorant els sindicats per la seva baixa representativitat, a algun professional de l'escola pública

se li va ocórrer suprimir les colònies i sortides escolars. Amb aquestes mesures de pressió al final la Conselleria ha hagut de fer marxa enrere en la seva decisió. El sector del lleure més afectat confia encara en una ràpida recuperació de la situació, però això ja s'entreveu que no es produirà de manera significativa per a les sortides escolars de la pròxima primavera. El que sí que és segur és que s'han perdut les activitats de tardor i la primavera és força desoladora, i els més per-

judicats han estat i són els infants privats d'aquestes sortides i el col·lectiu professional que presta aquest servei. Esperem que en un futur la societat valori més aquest tipus de sortides, l'administració ho reconegui ajudant més les entitats no lucratives que organitzen activitats d'educació ambiental, sensibilització per a la cooperació i altres tipus de convivències escolars i es reconegui també la dedicació extraordinària de mestres i professors a aquestes iniciatives remunerant-los amb dignitat aquest treball. Activitats educatives que formen part del projecte educatiu de centre no haurien de ser l'arma per manifestar el descontentament professional dels mestres.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
 Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Autoajuda

La doctora Michela Marzano investiga en el Centre Nacional de Recherche Scientifique. El periodista que l'ha entrevistada extreu, de les seves declaracions, el següent titular: «La pornografia i l'autoajuda coincideixen a servir-se de la il·lusió de la llibertat individual per perpetuar l'explotació d'unes persones per les altres.» L'entrevistador també destaca: «La teva mala sort és culpa teva, perquè el sistema és perfecte.»

L'entrevistada toca punts delicats de la vida actual. Parla clarament d'aspectes de la vida social que circulen com si fossin dogmes. Considera que, perquè hi ha crisi, estem en el millor moment per desemmascarar els llibres de *management* personal, d'autoajuda i similars. «Les crisis, afirma, posen en evidència que si vols no sempre pots, perquè, per molt que vulguis, no assoliràs res si abans no revelem que les regles de l'economia són tramposes, produeixen desigualtat i castiguen la majoria.»

El periodista diu a la professora que no veu pas que sigui dolent que t'autoajudin. Ella replica que «és pervers fer-te creure que tot el que et surt malament

és culpa teva i has de millorar-ho, i que, en canvi, les regles del joc establert per una minoria per profit seu no necessiten cap millora».

Michela Marzano, en dir-li el periodista que alguns llibres d'autoajuda són divertits, afegeix que «la ideologia que els alimenta no és divertida: porta a pensar, per exemple, que si avui ets a l'atur, és perquè no vas desitjar l'èxit suficient i no et vas esforçar. No ets només un perdedor sinó que, a més a més és culpa teva i això exculpa, de passada, tots els altres responsables del teu atur».

Les declaracions de la professora són, al meu entendre, interessants. Desfan una colla de tòpics que circulen gairebé de boca en boca i que són tinguts com a veritats intangibles. No podem oblidar que els humans tenim la facultat de pensar. Moltes coses juguen en contra d'això. Per aquest motiu, sense ser derrotistes, hem de saber reflexionar més. No fos cas que els tòpics danyessin la vida personal i social. Un altre dia tornaré novament a les declaracions d'aquesta investigadora. Llegir-les aboca a altres perspectives que, ancorades en la trama quotidiana de la vida, ens ajuden a pensar. I pensar és una bona cosa. Quelcom alliberador.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
 Capellà del Montanyà
 (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Suggeriments nadalencs

La celebració fonamental de la fe cristiana és, indubtablement, la Pasqua del Senyor. Ara bé, que ho sigui, no significa que haguem d'iniciar les nostres il·lusions evangelitzadores al seu voltant. Una sèrie de factors sociològics ho dificulten, a més que el seu significat resulta per a molts impossible de reconèixer. Cal afegir que la realització dels projectes de Déu per a la salvació dels homes es va iniciar en el moment de l'Encarnació, en el si de Santa Maria, però es va començar a fer visible quan l'Infant va néixer. I el misteri de Nadal, tot i que és molt profund, ve embolcallat d'un mantell de tendresa, que resulta acceptable per a la majoria dels homes.

Al voltant del Nadal, s'ha anat afegint una vestimenta encantadora. Va aparèixer el naixement o el pessebre i les nades. Aquestes dues úniques coses van ser les que d'antany ens van educar en el si familiar. Era una fe ingènua, la fe cristiana sempre ho hauria de ser. Acompanyant les cançons al voltant del pessebre, la família reunida pregava abans d'anar a dormir.

Siguem sincers, la cultura actual hi ha anat afegint progressos tècnics, però oblida la superació espiritual. Però que ningú cregui que tot s'ha perdut, avui m'he proposat suggerir iniciatives d'altres llocs, que poden resultar molt útils.

A Roma, el tercer diumenge d'Advent, els infants porten a l'hora de l'Àngelus els seus *bambinelli*, perquè rebin la benedicció del Papa. He dit els infants, però la realitat és que molts adults també hi van amb la seva figureta del Nen Jesús. Aquesta imatge es guarda per col·locar-la al pessebre familiar la Nit de Nadal. Qui en vulgui saber més, no cal que esperi al dia 13, al YouTube hi trobarà uns quants exemples, alguns en castellà. Només cal escriure-hi *bambinelli* i n'apareixen mitja dotzena. Cal escollir-ne alguna d'entre les quals es veu el Papa al balcó. Aquesta iniciativa l'he posada en pràctica diferents anys. Els infants que se'n recorden i porten la figureta, l'aixequen il·lusionats perquè jo la beneeixi. Cal dir, també, que jo preparo unes quantes imatges de guix senzilles que he modelat jo mateix i les lliuro als que no en porten cap i als adults que ho vulguin. Sé que aquesta figureta es col·locarà en un lloc personal íntim, potser a la taula d'estudi, o al costat del llit, i que els recordarà tot el que han sentit a l'església.

De l'altre suggeriment només en puc parlar pel que m'han informat, però no l'he pogut posar en pràctica mai. Es tracta del costum mexicà de les *posadas*. Segons m'expliquen amb il·lusió emotiva, els «pelegrins» surten cantant fins a la casa on s'han posat d'acord. Allà s'estableix el diàleg entre els de fora i els de dins, fins que se'ls concedeix l'entrada. A continuació ve la festa. Tant al YouTube com a Google, hi ha molta informació d'imatges i de la lletra que es canta. Vaig rebre un *power point* d'aquest tema, l'he vist moltíssimes vegades, i sempre acabo plorant emocionat per la tendresa del text. Quan algun mexicà m'ha explicat els seus records ho ha fet amb molta emoció i pietat nostàlgica. I torno a la nostra actualitat. Costums i tradicions, no perquè ho siguin, mereixen ser mantingudes. Al filó cristià se li ha enganxat molta anècdota que no sempre és correcta. Tot el que és heretat bascula entre dos pols: cristianisme i aburguesament. Cal una tasca de separació i neteja. És oportú recórrer a iniciatives del Tercer Món, que és molt creatiu i, per exigències de la seva realitat, gens aburguesat.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Acompanyar

Des dels meus temps llunyans de la Universitat m'agrada esbrinar l'etimologia de les paraules, les nostres paraules derivades del llatí, la llengua mare. La seva procedència em fa entendre moltes coses i em situa sovint al meu lloc.

És el que em passa amb la paraula *acompanyar*. Una paraula que fan servir moltes vegades els voluntaris i també els que tractem de fer la nostra vida al costat dels més desfavorits de la nostra societat. Altres vegades s'utilitza la paraula *seguiment* quan es tracta d'ajudar una persona a sortir d'una situació o millorar-ne la condició de vida. A mi personalment m'agrada més *acompanyar* que *seguir*. Però sobretot quan veiem la procedència d'aquest mot. *Acompanyar* ve de dues paraules llatines: *comedere* i *panis*. És a dir, menjar el pa junts, o el que seria el mateix, fer un camí junts. Cadascú s'alimentarà ell tot sol, però al costat de l'altre.

Tot aquest preàmbul és per parlar d'aquest tipus d'acompanyament i els seus fruits llunyans. I com sempre, per fer-ho més entenedor, us explico un cas que he viscut últimament.

Fa anys que acompanyem famílies de nois amb problemes i mancances. És una tasca que requereix molta paciència i una mirada d'esperança molt llunyana. Potser és una tasca complementària a la que fan els serveis socials amb les seves necessàries exigències. Es tractava —en el meu cas— d'una família de cinc fills amb dificultats econòmiques punyents, però molt més amb greus problemes en el món de l'educació dels fills quan arribaven a una certa edat difícil, l'adolescència. A poc a poc anàvem coneixent el panorama familiar, i estàvem al costat d'un noi d'aquesta família que aleshores tenia 14 anys. S'havien creat greus conflictes amb el seu pare, fins arribar a fer-lo fora de casa durant dos dies. De moment, mediant amb el pare i acompanyant el fill, semblava que aconseguíem ben poca cosa o més aviat, cap. Van passar els anys. El nostre acompanyament, si més no, ha estat constant amb intervals de certa llunyania per exigències del creixement del nostre amic.

Fa uns dies ens va venir a veure. Ara té 24 anys i ens va comunicar amb un cert orgull que ja era un empresari: havia posat una petita botiga que ell mateix regentava amb les dificultats pròpies dels començaments i amb els deutes consegüents. Vam anar a la seva botiga i vam estar xerrant una bona estona. Amb una sinceritat encisadora ens va posar al corrent de moltes de les coses que havia viscut ens els últims mesos des que l'havíem perdut de vista. Nosaltres —la meva companya i jo— l'escoltàvem sense gairebé parlar ni molt menys censurar. Però, en un moment determinat, es va aturar en les seves explicacions i ens va fer una pregunta insòlita: «Creieu que encara sóc bo? Què és ser bo? Perquè jo vull ser-ho. Fins i tot jo vull creure. Cada nit, com vosaltres reseu el Parenostre, jo prego amb una sura de l'Alcorà.»

Em va venir a la memòria la pregunta del «jove ric» de l'Evangeli i vaig pensar en la resposta de llibertat que Jesús li va dirigir. I tots tres vam parlar del que és estimar de debò els altres... el primer de tots el manaments.

Agusti Codinach

Eduard Brufau

La còmoda victòria de Convergència i Unió en aquestes eleccions al Parlament permetrà que Artur Mas sigui investit com el 129è president de la Generalitat de Catalunya. Tothom està d'acord que s'obre un cicle polític nou, marcat per una crisi econòmica profunda que el nou govern té el difícil repte d'afrontar tan bé com pugui. Els ciutadans esperem que el guanyador sàpiga administrar la confiança que se li ha dipositat i faci de Catalunya una societat més cohesionada i amb menys desigualtats.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Menteixen i ho saben

Londres, 18 de setembre, dissabte. Dos periodistes espanyols es troben al centre de la capital per cobrir informativament una manifestació convocada contra la visita de Benet XVI a la Gran Bretanya. Un periodista pregunta a l'altre: «Quanta gent creus que hi ha?» «Uns 3.000» és la resposta. El primer comenta: «Si arriben a 2.000, ja és molt.» El segon afegeix: «Pot ser, però jo escriuré 5.000 perquè, si no, el meu diari no em publica l'article.» El titular va recollir, incomprendiblement, la xifra de 15.000 assistents. Menteixen i ho saben. Guardiola va aplicar aquesta expressió als senyors Clos i Gallego, àrbitre i jutge auxiliar respectivament del partit Almeria-Barça. A l'acta es va falsejar els fets, com vam poder comprovar a través de les imatges de televisió. Pel que fa a informacions relatives al Papa, hi ha empreses mediàtiques, públiques i privades, i periodistes que menteixen i ho saben.

L'homilia pronunciada a la Sagrada Família de Barcelona fou resumida en la premsa amb titulars com aquest: «Enèrgiques condemnes del Papa a l'avortament i al matrimoni gai» i «El Papa arremet contra l'avortament i el matrimoni entre homosexuals». Benet XVI va dir: «L'amor generós i indissoluble d'un home i una dona és el marc eficaç i el fonament de la vida humana en la seva gestació, en el seu infantament, en el seu creixement i en el seu terme natural.» No va parlar del matrimoni homosexual, sinó que va exposar de manera respectuosa i raonada la seva proposta de família. Els que han divulgat falsos titulars, menteixen i ho saben.

S'ha especulat amb la xifra de 400.000 persones que sortirien al carrer per saludar el Papa, però l'ajuntament de Barcelona va concretar en un quart de milió d'afluència del públic. A partir d'una xifra fictícia, s'ha promogut una valoració de fracàs sense pal·liatius. D'on va sortir la xifra de 400.000? La visita del Papa és l'únic esdeveniment de relleu que no ha entrat en guerra de xifres, perquè l'arquebisbat ha evitat l'espiral de la mentida i la desinformació. Els que tenen aquests comportaments menteixen i ho saben.

A la plaça Sant Jaume es van manifestar els contraris al Papa. Les dades van ser 10.000 segons els convocants, 2.500 segons la policia municipal. Menteixen i ho saben. N'hi ha prou amb un exercici rigorós d'hemeroteca per adonar-nos que no interessa la realitat sinó el relat. Determinats mitjans de comunicació no estan atents als fets i menyspreen la veritat. El que és important és vendre els seus relats, falsos i distorsionats. Tot s'hi val per imposar la seva idea. Menteixen i ho saben. Aquests comportaments avalen la denúncia que va fer el Papa a la conferència de premsa de l'avió camí de Santiago de Compostel·la. Quina necessitat hi ha de mentir de manera sistemàtica i conscient? En el fons, es tracta d'un dèficit democràtic. On es margina la veritat, no hi pot existir el bé comú, essència de la democràcia.

Guardiola va rebre la sanció d'un partit i el Comitè d'Apel·lació, tot i conèixer la veritat dels fets, en va desestimar l'anul·lació. El sistema es protegeix ell mateix, fins i tot, a costa d'instal·lar-se en l'engany i la mentida. Aquests poders fàctics que no temen mentir, distorsionar, enganyar, influir subrepticiament... fan la seva feina amb total impunitat, conscients de les mentides que difonen. No es tracta que les persones reflexionin els fets objectius, a partir d'informacions contrastades, sinó de colonitzar-ne la ment amb la mentida i l'engany. Flac favor a la democràcia i a la convivència social.

FE D'ERRATES

En l'article anterior es va produir un error de correcció.

L'adjectiu «empleada» no corresponia a aquesta frase: «(...) es van carregar l'Església amb tota l'artilleria per la seva discriminació envers la dona *empleada*», sinó a la següent: «Sorpresos de manera flagrant, i volent-hi introduir excuses de mal pagador, van haver de respondre que una dona *empleada*.»

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

☎ Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

La mesura del temps

La represa del nou any litúrgic, amb aquest temps seriós i alhora joiós de l'Advent, em porta a meditar sobre el pas del temps. És indubtable l'estreta relació de l'Any Litúrgic amb el cicle estacional. Abans de la darrera reforma litúrgica, la celebració de les quatre tèmepores subratllava molt més aquesta dimensió. L'Any Litúrgic, a mesura que l'anem desplegant, ens va revelant el caràcter sacramental del temps mateix, de la natura i del cosmos, que són també Llibre a través del qual Déu ens parla. La celebració del Nadal, vinculada al solstici d'hivern, i la de Pasqua, vinculada a l'equinocci de primavera, ens ho recorden cada any, i fan, de cada any, del temps, sacrament de salvació i de vida per a tots nosaltres.

La vida dels monjos, en un monestir com Poblet, enclavat en plena natura, està també molt lligada a aquest ritme. Les vinyes, sobretot, amb el seu néixer i morir, ens hi acompanyen. Però hi ha un altre tret significatiu, en aquesta cadència del temps, a més de la que marca el calendari litúrgic. I és la lectura quotidiana de la Regla de sant Benet —cada dia un capítol o un fragment d'un capítol— que fem els monjos a la sala capitular, al capvespre, abans de Completes. En l'ús cistercenc la Regla es llegeix sencera quatre vegades

l'any, i se'n recomença la lectura precisament el 21 de març, el 23 de juny, el 25 de setembre i el 28 de desembre, pel pròleg, dates que corresponen, més o menys aproximadament, als dos equinoccis de primavera i tardor, i als dos solsticis d'estiu i d'hivern. El 21 de març, a més, s'escau el *dies natalis* del nostre pare sant Benet. Quan me'n vaig adonar, vaig descobrir un aspecte nou de la saviesa amagada en la Regla de sant Benet, que, a més de donar forma i contingut als espais físics on vivim, omple de sentit també el temps que ens va forjant, perquè la Regla és paraula, és a dir, *logos*, sentit. Us convido a posar una paraula en el vostre temps, sobretot ara, que la Paraula eterna se'ns fa espai i temps, és a dir, carn i sentit de la nostra història.

Lluís Solà
Monjo de Poblet

La sal de la terra

Joan Triadú: l'ésser és donació

La darrera obra que va presentar Joan Triadú abans de morir fou *Textos i pretextos de pedagogia (1938-2008)*, un assaig clarivident que recull el seu testament pedagògic, o més exactament, les seves idees i intuïcions degudament contrastades sobre la pràctica educativa. Un text, profund, amarat d'un humanisme cristià exigent i rigorós i d'una gran bellesa formal. He espigolat alguns pensaments d'aquesta obra, amb la finalitat que els nous mestres i educadors s'atansin a l'obra d'aquest homenot i comprenguin la bellesa de la pràctica educativa. Escriu Joan Triadú: «L'ésser cultivat que no estima i no dóna, falta greument a aquesta llei, que és el manament de l'amor. Perquè ell en primer lloc s'esterilitza, car tota riquesa espiritual que

no tendim a compartir se'ns podreix a dins i es torna inútil: aneu i ensenyeu, és això» (p. 112). En aquest breu pensament hi ha el centre de gravetat del seu pensament sobre l'educació. Ésser és donar i qui no dóna allò que és, allò que sap, allò que ha après, als altres, es consumeix i es perd en el no-res. Donar i donar-se és, paradoxalment, créixer, perquè la lògica de l'ésser no és la del tenir. Com més es dóna el mestre, més bon mestre és, més creix com a mestre i més gran és la seva riquesa espiritual. És extraordinari que en un món com el nostre, al-

gú ens recordi que hi ha riquesa espiritual i que, a diferència de la riquesa material, aquesta riquesa creix de proporcions, com més ens donem als altres. «Tot magisteri —conclou Triadú— és una donació i tendeix a crear una certa igualtat humana encara que no pugui obtenir-se mai del tot.» La gran virtut del mestre és la generositat i només aquesta generositat pot crear vida en la ment del deixeble i ensenyar-lo a desenvolupar les seves potències latents. Per fer-la realitat, però, cal superar el més gran dels obstacles, la peresa de donar-se una vegada i una altra i en cadascuna d'elles com si fos la primera. Paraules sàvies, aquestes, que haurien d'estar en la ment dels mestres tot just acabats de sortir de les Facultats.

Francesc Torralba
Professor de Blanquerna-Universitat
Ramon Llull

Mirada al món

La catedral de Concepción

Ha començat el mes de Maria a Xile. El mes de Maria, en aquest país sud-americà, va del 7 de novembre al 8 de desembre, empatant amb el dia de la Immaculada Concepció. Com que a l'hemisferi sud en aquesta època de l'any és primavera, s'acostuma a portar flors a la Mare de Déu i resar-li ben aviat al matí el conegut Rosari de l'Aurora. També, durant aquest mes, és freqüent que se celebrin primeres comunions de nens i nenes. Coincidint amb la proximitat del final de curs, els estudiants s'apropen a les esglésies a encomanar els seus exàmens finals. El mateix dia 8 de desembre, que és festa, és molt freqüent que es facin pelegrinatges a llocs marians, o que moltes persones vagin a peu als santuaris. És molt conegut el santuari de *Lo Vasquez*, camí de Valparaíso, o bé el de la Virgen del Cerro, que és a dalt del San Cristóbal, guar-

dant la ciutat de Santiago. Moltíssimes persones el dia de la Puríssima van a peu a aquests llocs i caminen durant hores per fer present la seva estimació a la Verge. La ciutat de Concepción, segona capital de Xile, fou batejada amb el nom de la Mare de Déu pel seu fundador Pedro de Valdivia. Aquesta ciutat primer va tenir seu on ara hi ha Penco, molt més petita que Concepción, que va haver de ser desallotjada pel tsunami que l'any 1751 va destruir-la. Va ser aleshores quan es va fundar l'actual de Concepción que ha seguit sota la protecció de la Mare de Déu. Amb el terratrèmol que hi va haver a Xile el 27 de febrer d'enguany, la ciutat

de Concepción ha estat una de les més afectades de Xile, n'és signe la seva catedral, que va estar tancada durant diversos mesos. Es feia la missa diària al carrer mentre es reconstruïa l'església per dins. El temps que la catedral estava tancada, les celebracions a l'aire lliure van ser motiu d'unió i de retrobament, la intempèrie unia més que mai els damnificats. Finalment, la catedral s'ha obert, però les obres continuen. Durant l'hivern s'ha pogut celebrar sense problema a dins. Mentre es treballava en la reconstrucció, les bastides no han dificultat la fidelitat i la fermesa de la gent. La comunitat ha viscut en comunió la transició i s'ha congregat sense problemes mentre les obres estructurals seguien, es netejaven i reparaven les esquerdes. Ara, tots plegats donen gràcies a la Mare de Déu durant aquest mes entranyable.

Elisabet Juanola Sòria
Periodista. Institut de la Pau
Armando de Ramón. Murtra
Santa Maria dels Àngels (Xile)

Paraula i vida

La Puríssima, estrella de l'esperança

En el cor de l'Advent pren un relleu especial la figura de santa Maria, la Mare de Déu, gràvida de la Paraula, que ella acollí en el seu cor de verge i que en el seu si maternal es va fer carn. Des d'aleshores Déu és l'Emmanuel, el Déu-amb-nosaltres.

Déu atorgà a Maria un paper molt important en la història de la salvació. Aquella noia de Natzaret fou escollida per Déu i rebé una missió cabdal: ser la mare del Fill de Déu que s'encarnà en les seves entranyes virginals per obra de l'Esperit Sant. I tot això per a la salvació de la humanitat. Déu, creador de l'home i de la dona, en la plenitud del temps, assumí la naturalesa humana creada per ell i demanà la col·laboració de Maria.

Tot en santa Maria està en funció de la seva missió de ser la mare de Jesucrist. Maria, d'una manera única, ha estat la primera a beneficiar-se de la victòria sobre el pecat obtinguda pel Crist. Així s'entén millor la veritat de la fe cristiana sobre la Immaculada Concepció, entre nosaltres més coneguda popularment com la festa de la Puríssima. Maria és anomenada així perquè, des del primer instant de la seva existència, fou preservada de

tota màcula de pecat original i enriquida amb la plenitud de la gràcia des del primer moment de la seva concepció. Aquesta veritat fou proclamada com a dogma de fe pel papa Pius IX l'any 1854, fonamentant-se en les afirmacions de les Sagrades Escripures sobre Maria i en la fe de l'Església sobre aquest misteri marià.

Poc després de la proclamació del dogma de la Immaculada Concepció, la Mare de Déu s'aparegué en diverses ocasions a una noia senzilla i pobra a la gruta de Lourdes. I es presentà com la Immaculada Concepció. Els pelegrins que visiten aquest santuari poden veure gravades aquestes paraules en la imatge de la Mare de Déu de Lourdes que presideix l'esplanada de la gruta.

La festa de la Puríssima, situada al bell mig de l'Advent, ens prepara també per a la propera celebració del Nadal. En aquest any dedicat al poeta Joan Maragall i Gorina, que fou un gran intèrpret del sentit de les festes cristianes, voldria remarcar quelcom del que ens diu sobre la festa de la Puríssima com a pròleg del Nadal. En el poema «Nadal», escrit l'any 1895, diu que «neix l'hivern

cantant les glòries/ d'una verge amb manto blau/ que al sentí's plena de gràcia/ baixa els ulls, junta les mans/ i es posa a adorar Déu/ en son ventre virginal.../ Caieu fulles; caieu fulles,/ que ja s'acosta Nadal».

A «La nit de la Puríssima», el poeta s'encanta davant el cel blau d'aquella nit, i veu en la Noia de Natzaret la que ens acosta i ens fa familiar Déu mateix. «Aquesta nit és bé una nit divina./ La Puríssima, del cel/ va baixant per aquest blau que ella il·lumina,/ deixant més resplendors en cada estel». Benet XVI acaba la seva encíclica sobre l'esperança dient que Jesucrist és certament la llum per antonomàsia, el sol que brilla sobre totes les tenebres de la història. Però afegeix que per arribar fins a ell necessitem també llums properes, persones que donen llum reflectint la llum de Crist. Maria és una d'aquestes llums. Ella és una estrella d'esperança. Ella que amb la seva acceptació va obrir la porta del nostre món a Déu mateix, perquè en ella el Fill de Déu es va fer carn, es va fer un de nosaltres i, com diu l'Evangeli de sant Joan, «va plantar la seva tenda entre nosaltres»

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

De la mà de la Immaculada

El 25 de març de 1858, a la gruta que hi ha tocant al riu Gave, Bernadeta Subirous pregunta a la Mare de Déu quin és el seu nom, i ella, sense deixar de somriure, li respon: «Sóc la Immaculada Concepció.» Aquest és el nom de la gran festa que celebrarem el proper dimecres en honor de qui va tenir el singular privilegi de néixer sense el pecat original, és a dir, sense la inclinació torçada de la voluntat, encara que això no vol dir que li fossin estalviats el cansament, les contrarietats i la lluita per tirar endavant les coses de la seva vida fins al moment culminant en què el seu Fill és clavet a la creu. Tornant a Lourdes, el 4 d'abril del 1864 es va inaugurar allí la primera imatge de la Mare de Déu, feta per l'escultor Fabisch amb marbre de Carrara, seguint les indicacions que li havia donat Bernardeta relatives a l'actitud que tenia la Mare de Déu quan li havia dit el seu nom. El dia de la inauguració, la jove vident no va poder assistir a la cerimònia per motius de salut, però quan es va

recuperar va anar a veure-la. «Que bonica! —va exclamar—, però no és ella.» Quan li van preguntar si veient la imatge algú podia fer-se la idea de com és la Mare de Déu, va contestar: «Oh, no! La diferència és com de la terra al cel.»

Maria és l'obra mestra de Déu i no podem imaginar com n'és, de meravellosa, aquella dona que va voler donar-nos com a mare després que fos mare del Déu encarnat. Una dona no sotmesa a les inclinacions del mal, que va pronunciar aquell *fiat* decidit a la vocació divina que li va arribar a través d'un arcàngel: «Sóc l'esclava del Senyor. Que es faci en mi segons la vostra voluntat.»

Sant Ireneu de Lió, parlant de Crist com el nou Adam i de Maria com la nova Eva, es pregunta: «Per què Déu [després del primer pecat de l'home] no va tornar a prendre el fang de la terra per a fabricar un altre home, i va voler en canvi que aquesta *creació* es realitzés a partir de Maria?», i es respon a si mateix: «Perquè no fos una la cria-

tura plasmada i una altra la que s'havia de salvar, perquè justament la mateixa criatura fos recapitulada mantenint la semblança.»

Contemplar les escenes evangèliques en les quals apareix Maria, des de Betlem fins al Gòlgota, pot ajudar-nos a comprendre millor la nostra fe i a deixar-nos portar per la seguretat que tenim una Mare que vetlla per nosaltres, coredemptora i també intercessora davant qualsevol de les nostres necessitats.

Us animo a tots a fer aquesta experiència de pregària mariana. Una ocasió propícia, ja tradicional, és la vetlla de la Immaculada, que enguany tindrà lloc al santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus, els goigs de la qual repeteixen a manera de tornada: «Verge de Misericòrdia, mireu-nos amb ulls d'amor.»

Corresponguem a l'amor de Maria. Que la devoció a la Mare de Déu ens ajudi en totes les nostres inquietuds.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Cal viure l'Advent

Entrem amb l'Església en aquest temps d'Advent. L'Advent és temps d'espera i d'esperança. Temps de preparació a la vinguda del Senyor. Nosaltres volem celebrar aquest Advent i unir-nos al crit de tota l'Església que canta: «Vine, Senyor Jesús!»

Com a cristians ens fem ressò del clamor de la humanitat, que crida amb les paraules del profeta Isaïes: «Cel, deixa caure la rosada, i que els núvols facin ploure la bondat! Que la terra s'obri per fer brotar la salvació, i que la bondat germini alhora!»

Compartim, amb els homes i dones del nostre temps, la necessitat urgent de redempció, d'alliberament, de justícia, i que el regne de Déu es faci realitat entre nosaltres. És temps d'esperança i d'alegria. Esperança que no només és espera i anhel, sinó la certesa que amb Crist i en Ell comença el temps de la salvació.

Volem transformar el món en una terra nova i en un cel nou. Un món on la solidaritat, la veritat i l'esperança siguin més transparents. Un món on regnin la justícia, la pau i l'amor. Per això us vull convidar en aquest temps d'espera a accelerar el Regne amb gestos concrets, personals i comunitaris, de pregària, de servei, d'acollida, viscuts a les comunitats i a les famílies. Amb els dons que gratuïtament hem rebut hi podem col·laborar. Confiam en aquesta vinguda. El Senyor és a prop. Que Maria, dona d'esperança, ens posi en camí. Repetim amb l'Església: «Vine, Senyor Jesús!»

AURORA GÓMEZ-RAMOS
Barcelona

Diàleg entre la fe i la raó

La insistència amb la qual Benet XVI encoratja el diàleg entre la fe i la raó per configurar una societat

Tot recordant Mn. Taulé

Pel que fa a l'Eucaristia del diumenge 7 de novembre a la Sagrada Família, presidida pel Sant Pare, hi vaig trobar a faltar algun dels cants de Mn. Taulé, malauradament finat farà uns quatre anys. Que potser ja ens n'hem oblidat?

Confio que, malgrat el pas del temps, no sigui un oblit a la seva música i a la seva persona, la qual cosa no serà possible als qui vam tenir el goig de tractar-lo, d'estimar-lo i d'estar amb ell en els darrers anys de la seva vida fecunda.

VICENÇ GRANÉ

Organista i arxiver de Santa Maria del Mar
Barcelona

basada en el respecte a la dignitat de la persona no és cap casualitat, és un fet innegable. Forma part d'una emergència antropològica i també educativa; utilitza la psicologia de l'anunci.

El Papa ho ha dit amb insistència en la recent visita a Santiago de Compostel·la i Barcelona, i ho ha tornat a repetir de forma bella i precisa en l'exhortació apostòlica *Verbum Domini*. Es tracta d'una contribució específica de la proposta cristiana a un món que moltes vegades sent Déu com a superflu i estrany i, en conseqüència, l'home com un viatger sense sentit, matèria per a l'enginyeria social dels poderosos de torn.

També està clar que no es dona una resposta intel·lectual coherent, ben al contrari, s'utilitza la desqualificació i, si no, l'insult. Això demostra que hi ha sectors, fins i tot, entre els mateixos governants, que no estan disposats a permetre que hi hagi un clima de serena resposta pública de la fe als interrogants plantejats avui.

Sens dubte, hi ha un mar de fons que pretén arrossegar cap al seu interior qualsevol element que s'oposi a la construcció social plantejada i aprovada en els despatxos dels enginyers socials. Allà hi ha les lleis del Parlament, no les de la raó ni les del dret natural, allà hi ha la

planificació social a costa de la vida humana, etc.

JOSÉ MORALES MARTÍN
Palafrugell

Vergonya aliena

És realment vergonyosa la forma amb què es porten les converses amb el Marroc pel que fa al Sàhara. Aquesta regió no va pertànyer mai al Marroc. La seva existència és anterior a la creació del modern Estat marroquí, per tant, no hi pot haver sol·licitud o reclamació d'annexió.

Però l'astuta maniobra del Marroc consisteix a introduir marroquins dins el territori saharauí, els quals s'hi censin i així si s'arribés a celebrar-hi el referèndum que ja va reclamar l'ONU fa trenta anys, el resultat es podria inclinar cap al Marroc. És guanyar temps, estratègia molt important, com saben més bé que jo els entesos. I mentrestant, els civils són literalment destrossats.

Com va dir algú que es va poder escapar per explicar-ho, un genocidi autèntic. I nosaltres ens limitem a demanar molt humilment que permetin l'entrada de periodistes acreditats.

MÒNICA SERRA VIDAL
Sant Cugat del Vallès

Castells

Per una vegada, i sense que serveixi de precedent, el traductor està d'acord amb la traducció de *castells* per «torres humanes», molt bell i cert. Així ho ha reconegut la Unesco, que ha declarat aquesta manifestació nostra tradicional Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat. Aquesta definició és molt encertada, perquè no hi ha res més immaterial que els castells, que es desfan de seguida, vist i no vist, però de bellesa tan efímera com potent. Objectivament, no hi ha cap demostració de poder humà que se li pugui comparar. En ells no hi ha cap rivalitat, sinó compenetració i suport.

Una demostració d'humilitat, quan tot l'esforç de tants homes i dones depèn de l'encert d'una criatura, l'enxaneta, que aixecant la mà fa l'aleta. I després, ve el descens, descarregar-lo, sense fer llenya, fins el que s'anomena completar el castell. Una lliçó de solidaritat de la millor, de disciplina, de feina i de respecte. Hi ha qui doni més?

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Viatge del Sant Pare

Em decep la lectura de la visita del Sant Pare que han fet alguns mitjans: que si les dones a l'Església només hi són per netejar, que si el Papa ha condemnat l'avortament i els nous models de família... Potser seria bo, amb l'estil tan sintètic que caracteritza el seu consultori, que ens oferís un breu resum del missatge del Papa.

Diuen que tothom explica el mercat segons com li ha anat. I aquests mitjans que fan una lectura tan ridícula del missatge del papa Benet en el seu darrer viatge a Santiago i Barcelona es posen en evidència. Reflecteixen la frustració d'una minoria que, amb molt de soroll de boixets i poques puntes, augurava un fracàs a aquest important viatge apostòlic. El Sant Pare, com va passar a Anglaterra, ens ha deixat un gran testimoni i un ric Magisteri que ara hem d'anar aprofundint. La petició que em fa és força difícil, però ho intentaré. Què ens ha dit el Papa? Personalment destacaria el que segueix: un retorn a Déu, fonament de tot el que existeix i garantia de la veritable llibertat. El Papa a Santiago es preguntava com s'havia arribat a fer silenci públic sobre la qüestió essencial. Cal plantejar la qüestió de Déu amb la seriositat que requereix i, com a cristians, aportar la novetat de la Revelació d'un Déu que no és mai adversari de l'home i obstacle a la seva realització ans tot al contrari. És un error evitar parlar de Déu o voler relegar aquesta qüestió al terreny estrictament privat. També crec que va insistir el Sant Pare en una relació harmoniosa entre dues realitats que no s'han de contraposar mai: la fe i la raó. És possible una laïcitat positiva i cal evitar un laïcisme que ens enfronta i ens empobreix. La religió, com ja va dir el Papa a Anglaterra, no és un obstacle, sino un ajut. La raó i la fe poden i s'han d'ajudar mútuament. L'ajut que presta la religió en la construcció de les persones i societats és un bé massa gran per bandejar-lo o ignorar-lo. El diàleg fe i cultura és una prioritat pastoral a tenir en compte. Finalment, des de la Sagrada Família, Benet XVI, a partir de la magnífica obra sorgida de la ment del geni Gaudí, tan inspirat i sostingut per un gran Sant de la nostra terra, de Tremp concretament, sant Josep Manyanet, evidència la fecunditat cultural de la fe. A més, féu una crida, sense condemnar ningú, a treballar a favor de la família i la vida com a fonaments de la societat i l'Església i claus de construcció d'un futur esperançador.

A trets telegràfics aquesta seria la meua lectura de la rica visita que ens ha fet el successor de Pere. Evidentment, ara cal que tots estudiem i rebem aquests rics ensenyaments. Una felicitació des d'aquesta columna a tots els organitzadors i aquells que ho han fet possible.

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Jaume Sabaté

Una setmana després de la visita històrica de Benet XVI a Barcelona amb motiu de la dedicació del temple de la Sagrada Família, els treballadors de *Catalunya Cristiana*, Ràdio Estel i Club+Amics vam tenir el privilegi de visitar l'obra mestra d'Antoni Gaudí de la mà d'un guia excepcional: Jordi Bonet, arquitecte en cap de la Sagrada Família. Ens va explicar els orígens de la basílica, així com nombrosos detalls tècnics i artístics que posen de manifest la grandiositat del projecte.

Celebració dels 150 anys de la fundació de la congregació de Dominiques de l'Anunciata a Lleida

Gna. Carme Baraldés

Dia inoblidable el del 16 d'octubre del 2010 per a les nostres comunitats de Germanes Dominiques i del col·legi l'Anunciata de Lleida. La commemoració dels 150 anys de vida de la congregació a la nostra ciutat ens va convocar a fer una celebració d'acció de gràcies a Déu, que es va dur a terme amb gran il·lusió i sincer agraïment al nostre fundador sant Francesc Coll.

Celebrar 150 anys és celebrar la vida. Per això el primer acte havia de ser l'Eucaristia on s'hi fa present el dinamisme pasqual que junts, germanes, professors, pares de família, alumnes, exalumnes i persones simpatitzants, hem experimentat al llarg de tots aquests anys. L'Eucaristia es va celebrar a la parròquia de Santa Teresina i fou presidida pel nostre bisbe Joan Piris. Van participar en la concelebració els vicaris general i de pastoral, així com altres sacerdots i religiosos de la diòcesi.

Va ser emocionant l'entrada procesional d'un grup de cinquanta alumnes de l'escola, precedits pel coordinador de pastoral, que feren expressa la tan preuada frase del nostre pare sant

Francesc Coll, «Una llum encén una altra llum», tot deixant al peu de l'altar, i de la seva imatge, les llànties enceses commemoratives d'aquests 150 anys de donació de vida. A l'esplendor de l'acte hi va contribuir la coral L'Estel del Cercle de Belles Arts.

A l'homilia, el bisbe Piris es va fer molt proper a l'assemblea dels fidels. Va palesar l'acció de gràcies a Déu pels 150 anys de vida de la congregació a

Lleida. Ens va recordar que, sens dubte, és molt el que s'ha sembrat i que hem de seguir sembrant cada vegada més. Després de fer-se ressò d'alguns aspectes concrets de les lectures de la missa, ens va motivar i animar a seguir fent amb il·lusió i dedicació la tasca evangelitzadora que des de tants anys ens va encomanar el fundador.

Acabada la celebració litúrgica, va continuar la festa, molt fraterna,

al pati i a altres dependències de l'escola amb nombroses felicitacions entre tots els assistents. L'exposició de murals i àlbums de fotografies de diferents èpoques, al recinte de l'entrada, van motivar expressions d'intercanvi i de molta joia en recordar tants de fets i experiències viscudes.

Avui considerem aquest aniversari com un any de gràcia que Déu ens ofereix a les dues comunitats que som presents a la ciutat de Lleida i el fet de compartir carisma i missió amb els laics ens impulsa cap a un futur esperançador, confiant, com sant Francesc Coll, que Déu durà a bon terme la seva obra. Celebrar el 150è aniversari ens obliga també a fer una revisió de com es tenen en compte els objectius fonamentals i els que s'han anat readaptant en el transcurs dels anys. És un temps per agrair els dons rebuts del Senyor per valorar tot allò de positiu de tan llarga història i posar interès per millorar i anar avançant d'acord amb el carisma i la voluntat del fundador. Que l'impacte de les seves petjades ens ompli de fe i d'esperança i ens ajudi a ser elements multiplicadors en l'extensió del Regne en el món que ens toca viure.

Trobada a Montserrat del Club+Amics

Redacció

El Club+Amics (Amics de Catalunya Cristiana) va celebrar el dissabte 20 de novembre la seva trobada anual a Montserrat. Una vuitantena de membres de l'associació es van congrega al monestir, on van ser rebuts pel P. abat, Josep Maria Soler.

Mn. Jaume Aymar, director de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, en la seva salutació, va dir que la presència del monestir i santuari a les pàgines del setmanari és habitual perquè «Montserrat genera moltes i bones notícies». Va agrair al P. abat i a la comunitat la seva participació habitual a *Catalunya Cristiana* amb articles d'opinió i per la «comunitat virtual de pregària» que s'ha creat al voltant de les pregàries de les laudes, les vespres i la *Salve* que, diàriament s'emeten per Ràdio Estel.

El P. abat va agrair als dos mitjans de comunicació d'Església l'àmplia cobertura que van donar a la visita apostòlica de Benet XVI. Va

manifestar que la comunitat benedictina havia seguit des dels seus orígens la trajectòria del setmanari i va recordar que Mons. Joan E. Jarque, cofundador de *Catalunya Cristiana*, havia vingut a presentar-los el projecte abans que el primer número sortís a la llum.

Tant el P. abat com Mn. Aymar van coincidir en la importància del nou paradigma que s'està vivint en el món de la comunicació i en el fet que les noves generacions cada vegada accedeixen més als mitjans a través d'internet. El P. abat va lliurar a la guanyadora del sorteig de *Catalunya Cristiana*, Helena Solé Ribó, la clau del nou vehicle. Després, els membres del Club+Amics van participar en l'Eucaristia conventual on es va fer especial esment dels dos mitjans de comunicació, a l'inici de la celebració i a la pregària dels fidels. Tot seguit, van visitar l'exposició *L'expressivitat de la creació*, que presenta a la Sala Abat Garriga l'artista Mònica Rozman (Arrel), col·laboradora del setmanari amb les seves il·lustracions. La trobada va acabar amb un dinar de germanor.

Assemblea de l'Adoració Nocturna de Roquetes

Mn. Antonio Bordàs

Recentment, l'Adoració Nocturna va celebrar l'assemblea d'inici de curs, que va tenir lloc a la casa d'espiritualitat de les Teresianes de Tortosa. Un centenar de persones hi van participar. La secció de Roquetes va organitzar la trobada.

A l'acte, que es va iniciar a dos quarts d'onze del matí, es va presentar l'ordre del dia. S'hi van resar les laudes i, tot seguit, Mn. Domingo Escuder va dirigir una meditació sobre el tema *L'Eucaristia com una continuació de l'encarnació del Crist entre nosaltres*. Jesús, que es va fer present en la carn, en la seva humanitat, ara continua present en el pa, que és el seu cos, i en el vi, que és la seva sang.

Després es va celebrar l'Eucaristia. A les dues va tenir lloc el dinar i cap a les quatre de la tarda es va fer l'exposició amb el Santíssim a l'església, amb una lectura sobre el tema del dia, uns cants i un estímul per continuar el sentit d'adoració a Déu en una societat secularitzada. També es va pregar per totes les vocacions de l'Església, especialment per les consagrades, i així es va acabar amb un desig d'enfortir els grups

que hi ha a la nostra diòcesi.

Es va notificar que l'any 2011 la secció de Benicarló celebrarà el 125è aniversari de la fundació, que va ser el 1886. El 2012 la secció d'Ulldecona celebrarà el 125è aniversari, fundada el 1887.

Catalunya Cristiana posa a disposició dels seus lectors aquest espai, on es publicaran articles i cròniques referents a la vida eclesial de pobles, parròquies, comunitats, grups, etc. Els textos no han de superar les trenta línies mecanografiades i hi ha de constar nom, cognoms, adreça i telèfon. Podeu enviar-los a: redaccio@catalunyacristiana.cat. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar els que consideri oportuns.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI I)

TEMPS D'ADVENT

(SALTERI: SETMANA 2)

DESEMBRE

5. DIUMENGE

Diumenge II d'Advent, Morat. Lectures: Isaïes 11,1-10 / Salm 71 / Romans 15,4-9 / Mateu 3,1-12
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Dalmau, b.; Sabas, ab.; Guerau de Praga, b.; Santes, Crispina, vg.
6. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 35,1-10 / Salm 84 / Lluc 5,17-26. O bé: *Sant Nicolau* (MLI), *Blanc*, Vic: *Beata Carme Sallés Barangueras* (MLI), *Blanc*.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Pasqual, b. i mr.; Fortià, mr.; Santes, Asel·la, vg.
7. DIMARTS

Sant Ambròs (MO), **Blanc**. Lectures: Isaïes 40,1-11 / Salm 95 / Mateu 18,12-14
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eutiquià, p. i mr.; Santes, Fara, ab.
8. DIMECRES

La Concepció Immaculada de Santa Maria, Verge (S), **Blanc**. Lectures: Gènesi 3,9-15.20 / Salm 97 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluc 1,26-38. Lleida: Aniversari òbit bisbe
- Aureli del Pino.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eucari, b.; Romaric, ab.; Santes, Ester, reina.
9. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 41,13-20 / Salm 144 / Mateu 11,11-15. O bé: *Sant Joan Dídac Cuauhtlatatzin* (MLI), *Blanc*.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Restitut, mr.; Pere Fourier, prev. i fund.; Santes, Leocàdia (Llogaia), vg. i mr.; Valèria, vg. i mr.
10. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 48,17-19 / Salm 1 / Mateu 11,16-19. O bé: *Santa Eulàlia de Mèrida* (MLI), *Vermell*. Terrassa: Dedicació de la catedral (S), *Blanc*.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Melquíades, p. i mr.; Gregori III, p.; Trobat, mr.; beat Jeroni de Sant'Angelo in Vado, prev.; Santes, Júlia, vg. i mr.
11. DISSABTE

Fèria, Morat. Lectures: Siràcida 48,1-4.9-11 / Salm 79 / Mateu 17,10-13
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Damas I, p.; Pau de Narbona, b.; Sabí, b.; Daniel Estilita, monjo; Santes, Ida, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge II d'Advent

Lectura primera

Is 11,1-10

Que el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau.
Que domini d'un mar a l'altre, des del Gran Riu fins a l'extrem del país. **R.**

Lectura del llibre de Isaïes:

Aquell dia, la soca de Jessè tallada traurà un rebrot, naixerà un plançó de les seves arrels. L'Esperit del Senyor hi reposarà: esperit de saviesa i d'enteniment, esperit de consell i de valentia, esperit de coneixement i de reverència del Senyor, i tindrà les delícies a reverenciar el Senyor. No judicarà per les aparences ni decidirà pel que senti dir; farà justícia als desvalguts, sentenciarà amb raó a favor dels pobres del país. Un reny de la seva boca abatrà el violent, una alenada dels seus llavis matarà l'injust. S'armarà de justícia la cintura, se cenyirà de lleialtat. El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit, pasturaran junts el vedell i el lleó, i un nen petit els guiarà; es faran amigues l'ósca i la vaca, les seves cries jauran plegades i el lleó menjarà farratge com els bous; les criatures jugaran sobre el cau de l'escurçó, els nens ficaran la mà dins l'amagatall de la serp. Ningú no serà dolent ni farà mal en tota la meua muntanya sagrada, perquè el coneixement del Senyor haurà omplert el país com l'aigua que cobreix la conca del mar. Aquell dia, els estrangers vindran a consultar el rebrot de Jessè que s'alçarà dret com a bandera dels pobles, i el lloc on residirà serà ple de glòria.

Salm responsorial

71

Déu meu, doneu al rei el vostre dret, doneu al príncep la vostra rectitud.
Que governi amb justícia el vostre poble, que sigui recte amb els humils.

R. Que el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau.

als patriarques, però si els altres pobles glorifiquen Déu, és per pura bondat. Ho diu l'Escriptura: «Us lloaré entre les nacions, cantaré al vostre nom.»

Al·leluia

Lc 3,4-6

Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí;
Tothom veurà la salvació de Déu.

Evangelí

Mt 3,1-12

Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

Per aquells dies vingué Joan Baptista, que predicava així al desert de Judea: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.» És d'ell, que deia el profeta Isaïes: «Una veu crida en el desert: "Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí".» Joan duia una capa de pèl de camell, es cobria amb una pell la cintura i el seu aliment eren llagostes i mel boscana. Anaven a trobar-lo de Jerusalem, de tot arreu de la Judea i de tota la regió del Jordà, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà.

Però quan veié que molts dels fariseus i dels saduceus venien a fer-se batejar, els va dir: «Cria d'escurçons, qui us ha ensenyat mai com podreu fugir de la justícia que s'acosta? Demostreu amb fets que us voleu convertir. No visqueu refiats pensant que sou fills d'Abraham, que Déu pot donar fills a Abraham fins i tot d'aquestes pedres. Ara la dextra ja està clavada a l'arrel dels arbres, i ja sabeu que l'arbre que no dona bons fruits és tallat i llençat al foc. Jo us batejo només amb aigua perquè us convertiu, però el qui ve després de mi és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'aguantar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el seu blat, l'entrarà al graner, però la palla, la cremarà en el foc que no s'apaga.»

Rm 15,4-9

Glòria Monés

«Verbum Domini» (1)

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El fruit del Sínode dels Bisbes del 2008

En la festa de Sant Jeroni, servent excepcional de l'Escriptura Santa, el papa Benet XVI ha firmat l'exhortació apostòlica corresponent al Sínode general de Bisbes de l'any 2008, dedicat a la Paraula de Déu en la vida i la missió de l'Església. Com diu ell mateix en la introducció del document, es tracta de comunicar al poble fidel, en tots els seus estaments, la riquesa doctrinal i espiritual d'aquella assemblea. La finalitat del Sínode i la de l'exhortació és la mateixa: subratllar novament la importància decisiva de la Paraula de Déu en l'existència i en el camí de l'Església, i exhortar els cristians a fer-la cada vegada més la pròpia referència vital, i a anunciar-la al món. El títol del document és l'acclamació amb què acaba la lectura litúrgica de l'evangeli, i adquireix així un ressò litúrgic, que l'emparenta directament amb l'exhortació *Sacramentum caritatis*.

Les «fonts» d'aquesta exhortació es poden trobar en les notes (un total de 382). Són tot el material del Sínode, especialment les propostes sinodals, sovint incorporades íntegrament; el missatge conclusiu, però també els documents del Concili Vaticà II, especialment la constitució *Dei Verbum* en la primera part, la constitució *Sacrosanctum concilium* en la segona, i la constitució *Gaudium et spes* en la tercera; hi ha també referència de textos de Joan Pau II, de Pau VI, i del mateix Benet XVI, com són discursos, encíclics, i la seva intervenció en el debat sinodal. Això fa que la lectura de l'exhortació es basi, en gran part, sobre textos coneguts, encara que amb algunes

aportacions noves, fruit del treball sinodal. Com succeeix en els textos de Benet XVI, tot el document té un to personal i amical. Això es manifesta en la invitació a l'alegria, al començament i a l'acabament del text. És l'alegria de la comunió eclesial, viscuda —diu el Papa— en el Sínode, i arrelada en la Paraula de Déu. La referència a l'alegria ve de la primera carta de sant Joan, 1,1-4, i a la benaurança de Maria «perquè ha cregut». Benet XVI anomena Maria, «Mare de l'alegria».

Esquema i síntesi de l'exhortació

L'exhortació es presenta en tres parts: 1a) La Paraula de Déu (*Verbum Dei*); 2a) La Paraula en l'Església (*Verbum in Ecclesia*); 3a) La Paraula per al món (*Verbum mundo*). El pròleg de l'evangeli de sant Joan es pren com a guia; cada títol té una referència treta del pròleg, que indica l'orientació de la part corresponent del text. La referència no és només textual, sinó que expressa el que repetidament diu l'exhortació: la Paraula de Déu no és un llibre, sinó una Persona, Jesucrist, la Paraula feta carn. Trobem aquí un paral·lelisme amb la insistència que es feia en l'exhortació postsinodal sobre l'Eucaristia: l'Eucaristia no és una cosa, sinó la presència donada de la persona de Jesucrist, del seu misteri pasqual. La primera part va del paràgraf 6 al 49, més d'un terç del conjunt (124 paràgrafs), i està dividida en tres grans capítols; la seva lectura és del tot necessària per comprendre el fonament de les concrecions que es troben en les parts

segona i tercera. El primer capítol és una síntesi de doctrina sobre la revelació divina, formulada a partir de la Trinitat. La creació és en si mateixa una primera manifestació de Déu, és el *Liber naturae* en el qual poden els homes trobar una primera aproximació a l'amor de Déu que es revela. L'encarnació del Verb és la culminació de la revelació: Déu parla als homes en paraules humanes, es presenta enmig d'ells amb un rostre humà. Tot, en Jesucrist, és Paraula de Déu definitiva, escatològica, i només d'acord amb Ell poden ser atendibles les revelacions privades. L'acció de l'Esperit Sant és la de dur a terme la força de la Paraula, per la predicació i la vida de l'Església. La relació Paraula-Esperit-Església és un punt fort d'aquest primer capítol, i fonamenta tot el que s'explica sobre la unitat entre Tradició i Escriptura, i sobre la inspiració i la veritat de l'Escriptura.

El segon capítol es dedica a la resposta de l'home al Déu que parla. És una resposta en diàleg personal, en la qual l'home pot respondre a Déu amb la seva mateixa Paraula (els salms i els cànecs), a partir de la fe. El pecat és el refús de diàleg amb Déu. Maria és la icona perfecta d'allò que pugui haver-hi de més i millor en l'acolliment de la Paraula. Maria, «Mare de la Paraula de Déu», i «Mare de la fe».

El tercer capítol és més de caràcter tècnic i pastoral. Tracta sobre les condicions d'una interpretació correcta de l'Escriptura, d'altra banda totalment necessària per no caure en una visió secularitzada del text sagrat, i també per evitar les interpretacions fonamentalistes.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Beata Carme Sallés

- ✓ Nascuda a Vic l'any 1848
- ✓ Fundadora de les Concepcionistes Missioneres de l'Ensenyament
- ✓ Es va dedicar a l'educació infantil femenina
- ✓ Va morir a Madrid l'any 1911
- ✓ Beatificada l'any 1998 per Joan Pau II

Aquesta beata vigatana de jove va ser promesa amb un conegut de la família, però tot i la insistència de la família perquè es casés ella va rebutjar el matrimoni per dedicar-se per complet a Déu. L'any 1871 es va traslladar a Barcelona on va entrar com a novícia a les Adoratrius del Santíssim Sagrament i més tard va ingressar a les Dominiques de l'Anunciata, on va tenir contacte amb el món de l'ensenyament de les nenes i joves. L'any 1892, però, va abandonar la congregació, i es va traslladar a Madrid on, amb el consell del prevere Celestino de Pazos va fundar l'institut de les Concepcionistes Missioneres de l'Ensenyament, dedicat a la instrucció de les nenes. L'any 1893 la fundació va rebre l'aprovació del bisbe de Burgos, i la beata Carme Sallés en va ser nomenada superiora general. Poc abans de morir va poder veure com rebien l'aprovació del Vaticà. En pocs anys la nova institució va obrir cases arreu de l'Estat i avui està estesa també per altres continents.

MÉS DE 2.000 PERSONES HAN VISITAT EL LLOC AL LLARG D'AQUEST ANY

Es clou el 250è aniversari de la benedicció del santuari de Loreto

El bisbe Joan Piris va consagrar el nou altar el 8 de novembre del 2009.

Els gegants de Llardecans no van faltar a la gran festa de Loreto el 17 d'agost.

Jordi Curcó / Llardecans
Fotos: Jordi Curcó i Josep M. Cebrià

El 10 de desembre, festivitat de la Mare de Déu de Loreto, el poble de Llardecans, a la comarca del Segrià i diòcesi de Lleida, clourà amb tota solemnitat l'Any Lauretà, celebrat amb motiu del 250è aniversari de la benedicció del santuari de la seva patrona, la Mare de Déu de Loreto.

Serà a les 12 del migdia, quan el bisbe de Lleida, Joan Piris, presidirà l'Eucaristia

al santuari, concelebrada pels sacerdots fills del poble, que en són cinc, entre ells l'actual rector, Mn. Josep M. Cebrià, i altres mossens de les parròquies veïnes i de l'arxiprestat. El santuari lluirà per a l'ocasió els nous bancs, culminant així les millores que durant aquests darrers anys han anat embellint Loreto.

Amb aquesta celebració, que haurà estat precedida de la tradicional Novena de preparació de la festa, el bisbe de Lleida posarà punt final a un any d'actes religiosos i també culturals organitzats

a l'entorn del santuari de Loreto, com a punt de referència de la fe de Llardecans i de la seva identitat com a poble.

En paraules del seu rector, les celebracions han tingut un to senzill, però alhora solemne, commemorant amb especial significació totes les festes marianes. L'Any de Loreto s'inicià oficialment el 8 de novembre del 2009 amb la inauguració de les obres de millora del santuari i la consagració del nou altar, que oficià ja aleshores el bisbe Joan Piris, marcant d'alguna manera el to de les

celebracions del que ha estat aquest Any Marià. Poques setmanes després, el 10 de desembre, ara fa un any, Llardecans s'aplegà de nou al voltant de la seva patrona per celebrar-hi la seva festa litúrgica, a la qual seguirien al llarg de l'any un ventall de festes i celebracions religioses i marianes, així com trobades i actes culturals.

El rector explica amb satisfacció que han estat molts els actes organitzats i celebrats per remarcar els 250 anys de la benedicció del santuari. Ho fa amb

JOSEP M. CEBRIÀ, FILL I RECTOR DE LLARDECANS

«La Mare de Déu de Loreto ho és tot per al nostre poble»

Mn. Josep Maria Cebrià Sebastià nascut a Llardecans l'any 1943, solament en fa set que es capellà, havent estat una vocació tardana. Va ser ordenat prevere el 6 de juliol del 2003 pel bisbe Francesc Xavier Ciurana i des de l'any 2005 és curiosament rector del seu poble. Ell ha volgut respondre les nostres preguntes sobre Loreto i Llardecans, fent-ho amb entusiasme i emoció, com ho fa un bon fill quan es tracta de parlar de la seva terra i la seva Mare.

Què representa per a Llardecans el santuari de la Mare de Déu de Loreto?

Com una mare en una família, la Mare de Déu de Loreto ho és tot per al nostre poble. La nostra patrona és el millor que tenim, ens identifica com a poble i ens aplega com a cristians.

Ha ajudat a posar en valor el santuari de Loreto el fet que vostè, a banda de ser-ne el rector, és també fill del poble?

Certament, no és freqüent que el rector d'un poble en sigui també fill, d'això en dono gràcies a Déu. I com a fill de Llardecans i alhora mossèn del poble, he procurat fer tot allò que pugui ser bo per a la nostra Mare, vetllant perquè no li falti de res al seu santuari, procurant que els seus fills la visitin i s'hi trobin a gust, celebrant a casa seva la fe i aquells esdeveniments familiars i personals rellevants en llurs vides. Com a fill de Llardecans porto la nostra patrona al cor i penso que, com jo, tots els fills del poble.

Quins fruits ha tingut aquest any jubilar per a la fe del poble i per a la vida del santuari?

Els fruits espirituals cadascú se'ls sap, però sí que

cal dir que ha estat un Any Lauretà curull d'actes, celebracions i esdeveniments de tot tipus que han projectat el santuari i la devoció a la Mare de Déu de Loreto a la comarca, a tota la diòcesi i fora d'ella. Ha estat un any de pregària i d'espiritualitat mariana

i he vist moltes llàgrimes i emocions a l'entorn de la nostra patrona. D'altra banda, cal destacar que durant aquest any més de 2.000 persones han vingut a Llardecans per visitar el santuari i la Mare de Déu de Loreto.

Està content de la resposta del poble davant d'aquest 250è aniversari de Loreto?

Molt content! Tots plegats ens hem sentit més identificats amb la nostra patrona, tant a nivell personal com institucional i associatiu. L'ajuntament, les entitats i col·lectius del poble, conjuntament amb la parròquia, han fet possible que aquest any hagi estat un veritable Any de Loreto. Tots els actes celebrats han estat molt concorreguts i el poble, en conjunt, ha viscut amb entusiasme aquesta commemoració que tothom ha fet seva.

I a partir d'ara?

Continuarem treballant perquè la devoció a la nostra patrona vagi a més. Maria ens porta Jesús i els seus fills volem viure els valors evangèlics, que tan necessaris són en els moments actuals que vivim a casa nostra. Maria és el camí que ens porta a Jesús i Loreto continuarà sent la Casa de la Mare de Déu que a tots ens acull. Pel que fa al proper any tenim un altre esdeveniment que voldríem celebrar també amb tota solemnitat, es tracta del 65è aniversari de la coronació canònica de la Mare de Déu de Loreto, que es commemorarà el 24 de setembre del 2011, data d'una altra festa molt mariana, la de la Mare de Déu de la Mercè. Caldrà anar pensant com ho celebrarem.

una contundent afirmació: «Loreto ha estat visitat i venerat tot l'any.» Certament que ha estat així. El santuari de Llardecans ha acollit durant aquest any trobades de diverses institucions diocesanes com la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat, que a l'abril va iniciar allí el tridu en honor de la patrona de Catalunya. També hi va anar l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, que es va sumar així a l'acte de benedicció i entronització a l'interior del santuari d'una imatge de la Mare de Déu de Lourdes, que fou duta a Llardecans des d'aquest santuari marià. Era un obsequi del sacerdot diocesà fill del poble, Mn. Josep Miarnau, en memòria de la seva germana, Martina Miarnau, sagristana honorària de la catedral de Lleida, traspasada fa un any.

També vingué a Llardecans el Consell General de Germandats i Confraries de l'arxidiòcesi de Barcelona i s'han celebrat diversos actes culturals, com un recital de poesia, l'actuació del Petit Cor de la Catedral de Lleida, sota la direcció del mestre de capella Mn. Joaquim Mesalles i una xerrada sobre els santuaris i ermites de la Mare de Déu a la diòcesi de Lleida. Loreto ha viscut, a més, la celebració d'acció de gràcies dels 50 anys de sacerdoci de Mn. Jordi Piñol, fill del poble, actual rector de Juncosa de les Garrigues i els Torms i dels vint-i-cinc anys de vida religiosa del claretà Agustí Miarnau.

El bisbe de Vic va presidir l'acte central de l'aniversari

L'acte central d'aquest Any Jubilar es va celebrar, però, el 17 d'agost, tot commemorant alhora la festa votiva de la Mare de Déu de Loreto, en plena festa major del poble i

Segons la llegenda, un soldat va deixar al poble la imatge de la Verge

Una antiga llegenda explica que va ser un soldat, que de retorn d'una guerra havent arribat als afores del poble on passà la nit al ras, l'endemà deixà en aquell indret anomenat "La Mateta", una imatge de pedra que duia a la seva motxilla, que havia recollit d'alguna església d'un altre poble destruït. Descoberta la imatge de la Mare de Déu pels vilatans, la veneraren allí mateix, sota el nom de Loreto i posteriorment amb una primitiva capella enmig de la població, que ja era construïda el 1612. Pocs anys després calgué refer-la de nou i el 26 de febrer de 1628 es donà per acabada la que serà la segona capella de Loreto.

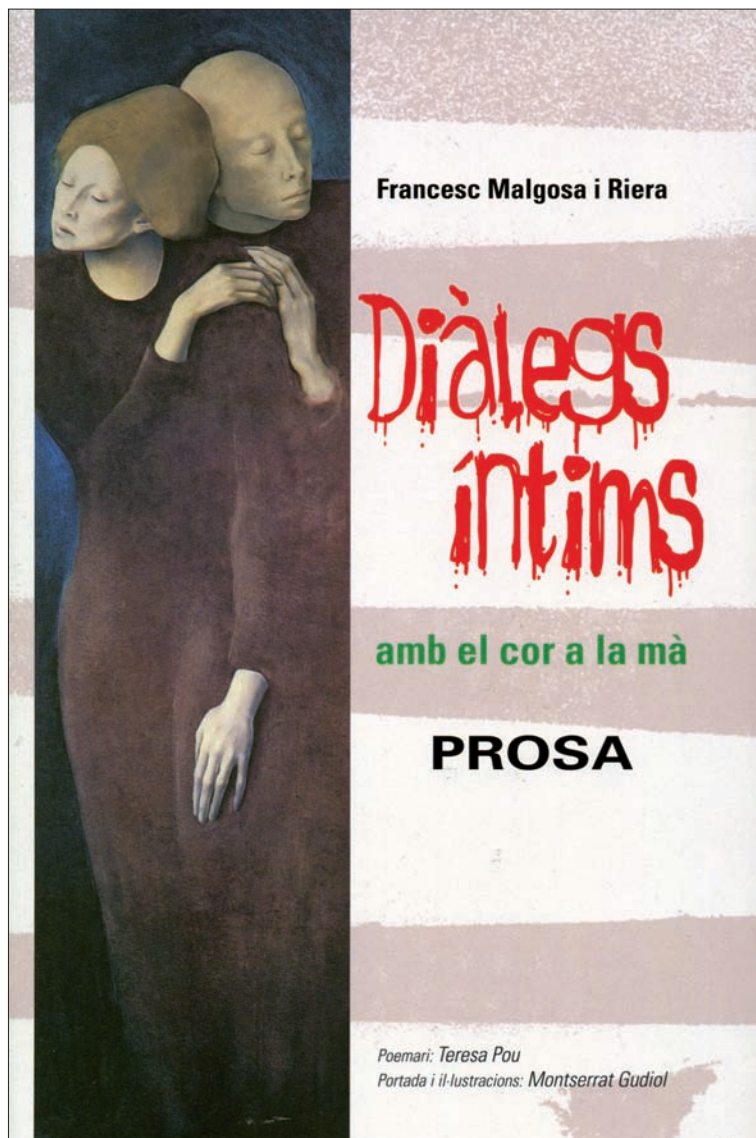
Cap al segle XVIII, la senzilla capella construïda amb materials ordinaris, s'anava degradant a mesura que la devoció envers la Mare de Déu de Loreto anava augmentant. En calia una de nova. Batlle, regidors i rector escolten el desig del poble i s'uniren per fer-ho possible. Cal enderrocar la capella antiga per bastir-hi una de nova, la tercera. Així es féu i el 14 de setembre del 1741 es beneí i col·locà la primera pedra. La seva construcció fou una tasca feixuga i llarga, patí paralitzacions com a conseqüència de les sequeres, les males collites i les guerres. Dinou anys després, el 15 d'agost del 1760, festa de l'Assumpció de la Mare de Déu es beneeix el nou santuari i dos dies després, el 17 d'agost el rector Mn. Pere Cebrià hi celebrà la primera missa. Enguany s'han complert els 250 anys d'aquella fita històrica.

a la mateixa data que 250 anys abans s'hi havia celebrat la primera missa.

La celebració la va presidir el bisbe de Vic, Romà Casanova, responent afirmativament a la invitació que li havia fet el rector del poble. «El bisbe de Vic, quan era rector de Flix, que no és una població llunyana a Llardecans, va tenir contacte amb nosaltres i estima molt el nostre santuari de Loreto. Per això ens va fer molt contents que vingués a presidir l'acte central d'aquests 250 anys de Loreto», ha explicat el rector.

Els actes s'iniciaran com és costum a les 8 del matí amb el tradicional Rosari de l'Aurora fins a la Mateta, indret on segons és tradició fou trobada la imatge de la Mare de Déu de Loreto. A les 12 s'iniciarà la celebració central amb la processó encapçalada pel bisbe Casanova i els concelebrants, que sortiran de l'església parroquial per dirigir-se al santuari de Loreto, on va tenir lloc la missa solemne, cantada pel Cor Parroquial i amb ofrenes a la patrona, a càrrec de totes les entitats de la població. A la sortida, després de venerar la patrona al seu cambril i de cantar els goigs, es va fer una ballada de gegants, per cloure la diada amb un dinar de germanor al poliesportiu.

Després de tot un any, Llardecans viurà de nou, tot coincidint amb la festa de la seva patrona el 10 de desembre, una nova diada a l'entorn del santuari de la Mare de Déu de Loreto, com a cloenda del que ha estat el 250è aniversari de la seva benedicció. Un poble que viu embolcallant Maria al seu santuari i que no ha deixat mai de cantar-li amb els goigs de lloança: «Celestial emperadora, / Verge Sagrada Maria: empareu-nos nit i dia / de Loreto gran Senyora.»

Preu: 10 euros

DIÀLEGS ÍNTIMS amb el cor a la mà FRANCESC MALGOSA I RIERA

Per conèixer Francesc Malgosa cal llegir, sens dubte, *Diàlegs íntims* (amb el cor a la mà). Una obra feta des de la llibertat, per algú que, conscient que es troba a la recta final de la seva vida, obre el cor sense por, pensa en veu alta. L'autor es despulla sense complexos, diu el que creu amb la serenor d'un vell savi i en més d'una ocasió, les seves reflexions aconsegueixen arrencar-nos un somriure.

A través d'un llenguatge planer, Francesc Malgosa obsequia els lectors amb aportacions interessants basades en la seva pròpia vida, de persona a persona.

Pàgina a pàgina hom va descobrint diferents vessants de l'autor. Trobem un Francesc Malgosa trist, autocrític, confident, quotidià, compromesament solidari, agraït, esperançat, un xic humorístic i sempre creient.

(Del proemi de Teresa Pou i Busquet, periodista)

DISTRIBUCIÓ I VENDA

Roger de Llúria, 5 - 08010 Barcelona
Tel. 933 010 062 / Fax 933 174 830 / a/e: editorial@claret.cat
www.claret.cat

Solsona

«Tot el que faré serà per anunciar l'Evangeli»

Xavier Novell prendrà possessió com a nou bisbe de Solsona el diumenge 12 de desembre

Ramon Estany

El diumenge 12 de desembre, la diòcesi de Solsona es vestirà amb les millors gales amb motiu de la presa de possessió del nou bisbe Xavier Novell i Gomà. A banda de l'acte religiós a la catedral basílica de Solsona, les autoritats civils locals, comarcals i d'arreu de la diòcesi rebran oficialment el nou cap de l'Església de Solsona. Després de signar al llibre d'honor de l'ajuntament, com en les grans celebracions de la ciutat, baixarà la corporació municipal i el bisbe cap a la catedral, acompanyats de la imatgeria folklòrica del Corpus i la Festa Major i l'Orquestra Patinfanjàs. A un quart de cinc de la tarda es procedirà a l'entrada de la corporació municipal a la catedral i inici de l'acollida del capítol catedral del bisbe electe. A dos quarts de cinc tindrà lloc l'inici de la celebració litúrgica de l'ordenació episcopal i de la presa de possessió. A dos quarts de set de la tarda, aproximadament, entrarà al temple l'element més solemne del folklore solsoní, l'àliga que ballarà en honor del nou bisbe.

Com ha rebut el nomenament?

Amb sorpresa, i amb agraïment envers el Sant Pare per haver-me confiat aquesta tasca. Amb sorpresa també perquè molta gent s'ha entusiasmat i s'ha il·lusionat per aquest nomenament, i això també em provoca una gran alegria. Una mica també de temor perquè penso que potser no estic prou preparat com per fer de bisbe de Solsona. Però amb l'ajut dels preveres, tots els laics i religiosos, confio poder sortir-me'n.

El fet d'haver treballat tots aquests anys al costat del bisbe Jaume fa pensar a molts que serà un bisbe continuista. Què ens en pot dir?

El treball que ha fet el bisbe Traserra ha estat un gran treball i una gran tasca, i per tant, tot allò de bo que ell ha fet jo ho continuaré. És veritat que els canvis que tenim al davant són molt importants i que em tocarà, si Déu em dóna vida, viure'ls. S'hauran de fer coses noves i reptes nous. Intentaré posar tota la imaginació, tota la intel·ligència i tota la col·laboració de totes les persones de la diòcesi per mirar de fer que arribi l'Evangeli a tothom.

En aquests temps que no són tan fàcils per a l'Església, quins reptes afrontarà la diòcesi solsonina els propers anys?

Jo distingiria entre els temps difícils per a l'Església en general, i que concretaria més en una secularització important de la societat, i per tant, una certa impermeabilitat a l'anunci de l'Evangeli per part dels qui han de ser-ne receptors. També una imatge pública malmesa a conseqüència dels escàndols, particularment de pederàstia, que s'han divulgat i ampliat tant com s'ha pogut. I d'altres més propers, i específics de la nostra diòcesi, com la falta de sacerdots, la falta de voca-

Enric Badia / Regió 7

cions, i la dificultat de sentir-nos tots els membres de l'Església de Solsona units per dur a terme plegats una tasca de conjunt.

En el primer cas jo intentaré fer el meu treball aquí a la meva diòcesi per mirar que molts coneguin Jesús i l'estimin i hi creguin, i apreïn l'Església. En l'aspecte més proper a la nostra diòcesi, el primer que faré serà parlar amb tots i cadascun dels capellans de la diòcesi per mirar de sentir-nos tots embarcats en el mateix projecte.

De fet, Solsona és una diòcesi envellida pel que fa als capellans. El problema de la manca de vocacions, com el veu?

És un problema molt i molt greu, i per tant, serà una de les prioritats del treball que vull dur a terme amb tothom. Cal ajudar les famílies que hi hagi un caliu cristià, que els nois i noies puguin tenir espais on créixer en la fe i puguin arribar a plantejar-se què és el que Déu Nostre Senyor els demana i respondre-li. Tenim només un seminarista i una mitjana d'edat de 70 anys i mig del clergat i hem de treballar perquè això canviï. Primer, fent allò que diu l'Evangeli: «Demaneu a l'amo dels sembrats que envii més segadors.» Un dels objectius principals del meu pontificat serà continuar treballant en la promoció de les vocacions, que vol dir un treball ample, un treball amb les famílies, vol dir un treball amb les parròquies i vol dir també un treball amb els sacerdots que són els qui primer proposen la vocació, ells mateixos que amb la seva vida són una invitació a la vocació. Però no només vocacions de capellà. La tasca de l'Església no només la fan els sacerdots. Ells tenen una tasca molt important, però al pontificat del meu predecessor s'han ordenat diaques, i jo desitjo que el Senyor continuï cridant més homes a ser diaques, homes casats i solters. També durant aquest temps s'ha començat a explorar la possibilitat

que persones laïques puguin dedicar-se completament al treball apostòlic. Jo crec en aquesta col·laboració i continuaré donant-hi suport.

Una de les solucions que proposa passa per la nova evangelització, que particularment remarca en el seu lema episcopal.

Les vocacions sempre són un regal de Déu, per això, molt sovint, allà on menys has treballat apareix un noi a qui Déu crida. Però també és veritat que una Església on la vida cristiana en família és pobra, on la Pastoral d'Infants i de Joves no ajuda que aquests nois i noies es trobin amb el Senyor, és posar-hi moltes dificultats a la crida de Déu. Per tant, s'ha de mirar de treballar en tots aquests camps, perquè quan Déu cridi un jove, aquest jove el pugui escoltar i respondre-li. He volgut escollir precisament aquest lema, *Omnia Propter Evangelium*, perquè crec que estem en un temps d'evangelització. El nostre país té llargues arrels cristianes però en aquests últims anys ha experimentat una forta secularització. El papa Joan Pau II ja va invitar l'Església d'Europa a la nova evangelització. I el Papa actual ha creat recentment un Consell Pontifici per la Nova Evangelització. I moltes persones diuen que el que cal avui a Europa és tornar a anunciar l'Evangeli.

I és el treball que com a capellà he fet en aquest aspecte, anunciar l'Evangeli als qui no creuen, als qui creuen però els costa seguir en la pràctica de la fe, ha estat important, i penso que com a bisbe serà una de les meves prioritats, que totes les persones que viuen en aquesta diòcesi puguin escoltar la bona notícia de l'evangeli, puguin saber que Déu els estima, que Jesucrist ha mort i ressuscitat per ells i que si obren el cor poden trobar la vida. Tot el que faré serà per anunciar l'Evangeli.

És fill d'una família cristiana, i a més, el seu pare és diaca de la diò-

cesi. Com ha rebut la seva família el nomenament?

Amb molta sorpresa, desbordats per una cosa que no es podien ni imaginar. Amb alegria també, sobretot veient que molta gent també està contenta. I amb una mica de temor, perquè són conscients i coneixen la realitat de la nostra Església. Saben que no tothom estarà content i que, quan em toqui començar a prendre decisions, algú es podrà incomodar i que això suposarà crítiques. Lògicament, per a una mare o un pare veure com critiquen el seu fill no és agradable i els fa patir.

Des d'una altra perspectiva més simpàtica, una de les primeres coses que em van dir els meus nebots va ser: «Que fort tenir un tiet bisbe!»

En l'aspecte més personal, el seu pare, en la cerimònia d'ordenació episcopal i presa de possessió, participarà com a diaca o estarà entre els fidels?

No hem tingut temps de parlar-ne. Jo respectaré el que ell decideixi, però em sembla que aquest dia haurà de fer costat a la meva mare.

Una de les qüestions debatudes i impulsades en l'episcopat de l'anterior bisbe Jaume Traserra és l'agrupació de parròquies. Es continuarà amb aquest procés durant el seu episcopat?

Sí, i tant. Per tal de poder garantir un servei adequat a totes les parròquies serà necessari continuar garantint-ho tot a les parròquies de referència i fent allò que sigui possible a les parròquies agrupades. És una manera racional i encertada de mirar de distribuir els recursos i els capellans que tenim, i també de vetllar perquè les comunitats cristianes siguin una mica més vives, perquè algunes petites parròquies en aquests moments estan desdibuixant-se el perfil de comunitats vives. Són poques les persones que van a missa, i veient-se tan poquets i atesos amb tanta brevetat, el risc és que acabin desanimant-se, fet que no passa quan assisteixen a l'Eucaristia amb una afluència més gran de fidels, i veient que la litúrgia és bonica.

Continuarà treballant per impulsar el diaconat?

Jo crec totalment en totes les vocacions que hi ha a l'Església. I em sembla magnífic que a Solsona hi hagi molts diaques, molts religiosos i molts capellans i moltes famílies cristianes, per tant, promouré un impuls decidit a la promoció de la vocació del diaconat, i un impuls decidit a l'Escola de Formació de Laics, de la qual em sento constructor i valoro molt el bé immens que ha fet a aquesta diòcesi.

I com seran les relacions amb les administracions locals i comarcals en aquells aspectes en què el bisbat comparteix responsabilitats, per exemple els museus?

Hi ha, per part meua, la voluntat de col·laborar amb totes les institucions per mirar de fer el màxim possible en tots els aspectes de la cultura.

Barcelona

Aules d'història eclesiàstica de Catalunya

La lliçó inaugural del curs va abordar la visita apostòlica del 1928 del nunci Tedeschini a Barcelona

Fra Valentí Serra de Manresa
Membre del consell de redacció
d'«Analecta Sacra Tarraconensia»

El dijous 28 d'octubre, a la sala de conferències de la Fundació Balmesiana, va tenir lloc un solemne acte acadèmic en el qual fou inaugurat el primer curs de les Aules d'Història Eclesiàstica de Catalunya amb una brillant lliçó inaugural titulada *La visita apostòlica del 1928 del nunci Tedeschini a Barcelona i el seu informe final*, pronunciada pel Dr. Ramon Corts i Blay, director de la Biblioteca Balmes, professor d'Història de l'Església a la Facultat de Teologia de Catalunya i creador d'aquestes Aules d'Història Eclesiàstica, que seran una nova activitat de la Biblioteca Balmes, Fundació Balmesiana, i Cultura Religiosa, tal com posà en relleu el Dr. Enric Martínez, secretari de la Fundació Balmesiana.

El Dr. Ramon Corts és ben conegut per la seva irradiació pastoral des de la parròquia de la Concepció i, també, per la seva valuosa aportació a la història eclesiàstica de casa nostra a través de l'edició i estudi de la documentació inèdita que localitza en les seves recerques que, any rere any, efectua en els arxius vaticans mentre sojorna al convictori sacerdotal annex a l'església de Montserrat de Roma, on també hi ha ubicat un dels més prestigiosos centres d'estudi d'història eclesiàstica. D'aquesta manera Mn. Corts alhora continua amb la presència de clergues catalans a la Ciutat Eterna.

En la sessió acadèmica del dijous 28 d'octubre el Dr. Ramon Corts anticipà, i en va fer partícip el nombrós auditori, alguns dels resultats de la seva actual investigació en els fons arxivístics generats per la nunciatura de Tedeschini, especialment pel que fa a la visita apostòlica del 1928 a les diòcesis catalanes, una temàtica molt delicada —encara avui sensible i que Mn. Corts qualificà com «la història d'una gran incomprensió»— que va ser exposada amb el tacte i amb l'objectivitat pròpies

El nunci Tedeschini, durant el Congrés Eucarístic del 1952.

de l'historiador. La visita apostòlica del nunci Tedeschini, efectuada amb un gran secretisme, formava part del seguiment que efectuava la Santa Seu a propòsit de la puixança dels moviments nacionalistes al País Basc i a Catalunya i que, a partir de 1923, amb l'adveniment de la dictadura del general Primo de Rivera, va prendre una nova orientació puix que, tal com va exposar el Dr. Corts en la seva conferència, en radicalitzar la confessionalitat el règim dictatorial de Primo de Rivera, i en estrènyer les vinculacions Església-Estat, des del Govern de Madrid es demanà a la Santa Seu, com a contrapartida, la col·laboració eclesial en els projectes

«La visita apostòlica del nunci Tedeschini, amb un gran secretisme, formava part del seguiment que feia la Santa Seu a propòsit de la puixança dels moviments nacionalistes al País Basc i a Catalunya»

polítics del Directori Militar per tal de resoldre definitivament la qüestió catalana, anomenada també *el problema catalán*; una qüestió que fou internacionalitzada per Georges Dwelshauvers (antic professor de la Universitat de Barcelona i admirador del P. Rupert M. de Manresa i dels caputxins de Pompeia) amb l'obra que publicà a París l'any 1926 significativament titulada: *La Catalogne et le problème catalan*.

Al llarg de la conferència el Dr. Corts va posar en relleu com el nunci Tedeschini, amb la seva pròpia càrrega de prejudicis, pressionat per la dictadura, i informat maliciosament durant la visita apostòlica que practicà a les diòcesis de la Tarraconense, va redactar un informe final de la visita practicada que no tenia gaire a veure amb la vitalitat pastoral i amb la romanitat de l'Església de Catalunya. Si s'haguessin aplicat els decrets de cinc congregacions romanes de l'any 1929, que condemnaven alguns abusos que no es cometien en la pastoral catalana, hauria estat desastrosa la seva execució; una aplicació que fou evitada, principalment, gràcies a les assenyades gestions del preposít general de la Companyia de Jesús, P. Ledochowsky, i de l'abat general de la Congregació benedictina de Subiaco, P. Etcheverry, i, també, per les pressions efectuades pel cardenal Vidal i Barraquer, avalat per bona part de l'episcopat català i per intel·lectuals de relleu com Antoni Rubió i Lluch i Ferran Valls i Taberner.

Aquesta temàtica tan suggeridora com delicada, *secretíssima* durant molts decennis, recentment desenterrada dels arxius vaticans i analitzada per Mn. Ramon Corts, fou una magnífica lliçó inaugural, i molt escaient per tal de donar inici al primer curs de les Aules d'Història Eclesiàstica de Catalunya. En acabar la conferència el Dr. Corts va rebre la felicitació dels assistents, entre els quals Àngel Fàbrega, Nazario González, Antoni Pujals, Albert Manent i Jordi López Camps, entre molts altres. *Ad multos annos!*

Nou curs a l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco

Sergi Rodríguez / Barcelona

La inauguració del nou curs a l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco, amb seu a Martí-Codolar, es va iniciar amb la lectura de la memòria acadèmica del curs 2009-2010, a càrrec del director del centre, Jordi Latorre, tot destacant la refundació de l'ISCRDB que ha suposat l'adaptació a l'Espai Europeu d'Educació Superior. També va valorar la nova proposta de Curs d'Actualitat Pastoral i el nombre de 54 alumnes matriculats per a l'obtenció de la diplomatura en Ciències Religioses.

El professor Latorre va fer referència alhora a la concessió de la Medalla de l'Abadia de Montserrat, que va tenir lloc el juliol passat, com a mostra de

valoració a la formació de diverses generacions de monjos benedictins. També va valorar positivament l'avenç dels treballs de catalogació dels fons de la Biblioteca, que actualment compta amb 49.341 volums, entre els quals cal citar la recent incorporació del Seminari de Salesianitat i una donació de 87 llibres d'entre els segles XVI a XIX.

Posteriorment el provincial dels Salesians, Àngel Asurmendi, com a president de l'ISCRDB, va declarar oficialment inaugurat el curs, en el decurs d'unes paraules amb les quals va reiterar el tret carismàtic de la formació universitària salesiana, com a «forma de capacitar-se per construir més eficaçment el Regne de Déu». Moments abans havia lliurat els diplomes als alumnes que van con-

cloure els seus estudis durant el curs passat. L'acte va acabar amb la celebració de l'eucaristia, presidida pel provincial salesià, que va ser seguida d'un moment convivencial.

Medalla de l'Abadia de Montserrat

L'abat de Montserrat, Josep M. Soler, va lliurar al Centre Teològic Salesià Martí-Codolar la Medalla del Monestir pels seus deu anys d'estreta col·laboració en la qualificació teològica dels joves monjos d'aquesta comunitat benedictina. En el decurs de l'acte, el pare abat va agrair la fraternal col·laboració del Centre Teològic Salesià a l'hora de facilitar l'obtenció del bat-

xillerat en Teologia dels monjos, que posteriorment han pogut continuar els seus estudis d'especialització en diverses universitats i instituts superiors eclesiàstics de Roma. El P. Latorre va agrair l'enriquiment que tant la presència dels mateixos monjos com la qualitat dels seus treballs de síntesi han aportat a les aules del centre.

La col·laboració entre el monestir de Montserrat i el Centre Teològic Salesià Martí-Codolar va començar l'any 1999, amb la signatura d'un conveni entre el cenobi benedictí i la Universitat Pontifícia Salesiana de Roma. Durant aquests 11 anys una desena de monjos de Montserrat i Poblet, així com monges de Sant Benet, han passat per les aules del Centre Teològic.

Tarraconense

Jornades interdiocesanes de Catequesi

Catequistes de Catalunya i Balears es van reunir a Santa Susanna amb el lema «Esdevenir cristians»

Redacció

Santa Susanna

Del 12 al 14 de novembre, el bisbat de Girona va acollir les IV Jornades Interdiocesanes de Catequesi a Santa Susanna, a la comarca del Maresme, que com sempre organitzava el Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), convocades sota el lema «Esdevenir cristians. Instruïts per la Paraula, renovats pels sacraments».

Montserrat Oriol, directora del SIC, va donar la benvinguda als prop de 300 catequistes vinguts d'arreu dels bisbats amb seu a Catalunya i també dels de les Balears. Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa i encarregat de la Conferència Episcopal Tarraconense per a la Catequesi, va dirigir la pregària inicial, complementada amb un corprendor muntatge audiovisual.

Després de sopar, es va presentar un *happening*, ideat per Mn. Josep Lluís Arín i magníficament realitzat pel grup Bufanúvols, encapçalat per Pau Tarruell i Carmina Mas. Es titulava *Els caminants d'Emmaús* i explicava l'episodi dels dos deixebles que, camí d'Emmaús, es trobaren amb el Senyor ressuscitat.

A continuació Mn. Arín, que va demostrar que el rigor en l'exposició no està renyit amb el bon humor que fa atractius fins i tot els temes més àrids, es va endinsar en el que va qualificar de «recuperació d'uns deixebles en procés de dimissió», aplicable als nostres temps. Va indicar que l'episodi dels deixebles d'Emmaús és la millor catequesi resurreccional, centrada en la iniciativa i acció del Senyor ressuscitat i estructurada sobre el contrast d'aquests dos deixebles d'Emmaús que comencen abandonant Jerusalem, conversant-discutint, amb ulls que no reconeixen Jesús i acaben amb els ulls oberts i reconeixent Jesús, conversant amb el cor abrusat d'entusiasme i tornant a Jerusalem amb els Onze.

Després d'analitzar quins motors forces provoquen un canvi tan radical, va resumir la seva intervenció dient que «confiant en la Gràcia misericordiosa del Senyor que constantment pren la iniciativa i vol fer camí amb nosaltres, deixant-nos guiar per les Escripures que ens interpel·len i il·luminen el camí a seguir; seguint el camí incomparablement més gran de la caritat, signe suprem d'identificació cristiana; celebrant vivament l'Eucaristia que expressa tota la identitat cristiana, esdevindrem realment pedres vives de l'Església que el Senyor vol fer créixer avui a casa nostra».

El segon dia de les jornades va començar amb una pregària preparada per Mn. Arín, seguida de la ponència *Catequesi i Litúrgia. Dues accions fonamentals en el procés per esdevenir cristià*, a càrrec de Mn. Antoni Elvira, delegat de Catequesi del bisbat d'Urgell. Va dir que «la catequesi, intrínsecament

unida a tota l'acció litúrgica i sacramental, ha d'afavorir aquesta participació. No podem oblidar que la participació fructuosa en la celebració litúrgica i sacramental depèn molt de la qualitat de la catequesi.»

Després va ser el torn de Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, i la seva ponència sobre *Viure el dia del Senyor*, estructurada en cinc punts. Mons. Taltavull va començar parlant sobre la «cultura» del cap de setmana que condiciona el viure avui el diumenge—entès com a Dia del Senyor—en la nostra societat. Va reflexionar sobre el fenomen de la mobilitat i els esforços (equilibris) pastorals en una societat també multicultural. La vida actual

infants ve condicionada per l'exemple de les persones grans; poc vigor a les respostes, estar despistat, accions mecàniques. Mn. Termes va reivindicar el sentit festiu de l'Eucaristia. Celebrar el Dia del Senyor vol dir celebrar la Resurrecció, un esdeveniment joiós que ens omple d'esperança i dona sentit a la nostra vida i a la nostra fe.

La sessió de la tarda va començar amb Mn. Joan M. Amich, membre del SIC i coordinador dels materials didàctics del nou catecisme *Jesús és el Senyor*, amb la ponència *Caminar al pas de l'Any Litúrgic, seguint les guies didàctiques del catecisme «Jesús és el Senyor», elaborades pel SIC*. En la dissertació va recordar que «en la situació actual són molts els

on, mitjançant unes petites llanternes, dibuixaren una gran creu en la foscor de la nit. Tot seguit, dividits en trenta grups feren camí vers la parròquia, aturant-se de tant en tant per llegir la perícopa de sant Lluç referida als deixebles d'Emmaús i per respondre i posar en comú les deu preguntes que figuraven al llibret de ruta que es va repartir entre els participants a les Jornades.

Un cop arribats a l'església, Mons. Salinas va presidir l'eucaristia. En l'homília, va glossar la importància de la tasca dels catequistes, als quals els va ser lliurada una creu de fusta d'olivera de Jerusalem, com a senyal de marca dels cristians. El ritu de benedicció de la creueta va ser emotiu i simpàtic.

El diumenge 14 de novembre va començar amb el rès de *Laudes* i la pregària, preparada per Mn. Salvador Gras, delegat de Catequesi del bisbat de Girona, acompanyat per Mn. Antoni Elvira. Mn. Xavier Morell, delegat de Catequesi de l'arquebisbat de Tarragona, va presentar la ponència *La catequista inicia a celebrar basant-se en el verset «Senyor, ensenyeu-nos a pregar»* (Lc 11,1). Mn. Morell va indicar que la catequesi inicia a totes les dimensions de la vida cristiana, tal com ho exposen els punts 85 i 86 del *Directori General per a la Catequesi*. Va presentar la figura del catequista com a persona que prega i celebra amb l'Església. En relació amb la pregària va dir que calien unes condicions prèvies: escoltar-se, descobrir el valor del silenci,

trobar algú que prega i celebra, nodrir la pregària amb la vida i la vida amb la pregària. I va establir un programa de quatre passes: pregar i celebrar; pregar i celebrar davant els nois/es; pregar i celebrar amb els nois/es; i ensenyar a pregar i a celebrar els nois/es.

També va parlar del catequista com aquella persona que acompanya una evolució. Una evolució que ofereix moltes facetes: des d'una pregària en simbiosi, vers una pregària autònoma; des d'una pregària manipuladora i utilitarista, vers una pregària gratuïta; des d'una pregària antropomòrfica, vers una pregària personal; des d'una pregària animista, vers una pregària cristiana; des d'una pregària ritualista, vers una pregària autèntica; i, finalment, des d'una pregària centrada en ella mateixa, vers una pregària centrada en Déu.

La sessió va seguir amb diferents experiències viscudes i ben preparades sobre la missa d'infants. Van exposar les seves experiències grups de catequesi pertanyents als bisbats de Solsona, Vic, Tortosa i Mallorca.

Després d'una breu pausa, hi va haver una emotiva celebració de la Paraula, conduïda per Mn. Salvador Gras, amb unes sentides pregàries preparades per les diòcesis de Solsona, Girona, Menorca i Tarragona. El cant *dels adéus* va posar punt final als tres dies de convivència.

Foto de família dels catequistes aplegats a Santa Susanna.

també condiciona el ritme setmanal i el temps lliure, que pot ser un temps buit o temps ple. En una segona fase, Mons. Taltavull va plantejar el tema *Eucaristia, assemblea i diumenge* fent-se preguntes com ara com vivim el cap de setmana i el diumenge? Com vivim i celebrem el Dia del Senyor? Quina evolució hem viscut quant a vivència i participació? En quin estat d'ànim se celebra l'Eucaristia dominical?

Va cloure la intervenció glossant textos del papa Benet XVI, i va dir que «participar en l'assemblea litúrgica dominical, juntament amb tots els germans i germanes amb els quals es forma un sol cos en Jesucrist, és una cosa que la consciència reclama i que alhora la forma. Perdre el sentit del diumenge, com a Dia del Senyor per santificar, és símptoma d'una pèrdua del sentit autèntic de la llibertat cristiana, la llibertat dels fills de Déu».

La tercera ponència de la sessió matinal va ser *La celebració de l'Eucaristia, model d'integració entre Paraula i sacraments, segons el Directori de Misses amb nous*, desenvolupat per Mn. Enric Termes, delegat de Catequesi de Barcelona. La seva va ser una intervenció molt viscuda, plena d'experiències i curulla d'anècdotes. Es podria resumir la seva ponència amb aquella dita popular «Què fan els infants? El que veuen fer als grans!». Molt sovint la conducta dels

infants que desconeixen els símbols i els elements més bàsics de les celebracions cristianes. Molt sovint, aquesta apreciació és extensiva als pares».

Mn. Amich va remarcar que «des del primer dia cal anar comunicant la idea que la catequesi no es redueix a la participació en la sessió setmanal amb el grup i els catequistes, sinó que s'estén a la celebració de la missa dominical amb la comunitat». El ponent va continuar explicant que «l'itinerari catequètic que proposa el SIC està estructurat seguint el ritme de l'any litúrgic».

Va acabar dient que «en les circumstàncies presents de les nostres parròquies, vénen sovint a la catequesi nois i noies fills de pares batejats, que no van demanar el Baptisme al seu temps per als fills. La petició del Baptisme demana un camí, un procés, una progressió, unes etapes. Cal que cada etapa es correspongui al creixement en la fe dels infants», tot indicant que en la Guia «es proposen aquestes celebracions catecumenals, tot i que originalment són pensades per als infants no batejats (catecúmens), ha semblat que alguns dels seus elements poden ser adequats també per als infants ja batejats».

Al capvestre, els catequistes es van traslladar a la parròquia de Malgrat de Mar, on participaren en la celebració de l'Eucaristia dominical. Prèviament, s'aplegaren a la platja de Santa Susanna

Terrassa

«Enviats a anunciar la bona nova»

Presentació del Pla Pastoral de la diòcesi de Terrassa

Redacció

Sant Cugat del Vallès

El dissabte dia 20 de novembre el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, va presidir la presentació del nou Pla Pastoral Diocesà *Enviats a anunciar la bona nova* per als propers tres anys.

L'acte va tenir lloc al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès i hi participaren prop de 400 persones entre preveres i diaques, religiosos i laics de tota la diòcesi, representants de les parròquies, arxiprestats, delegacions i moviments i institucions eclesials. Hi assistiren també els seminaristes de la diòcesi.

Es va iniciar la jornada després de la

pregària inicial amb la conferència de Mons. Jesús Catalá, bisbe de Màlaga i president de la Comissió Episcopal de Pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola. En les seves paraules, Mons. Catalá va reflexionar sobre la importància del pla pastoral en la vida de la diòcesi a partir de les quatre grans accions de l'Església (l'evangelització, la celebració, el servei i la comunió), dels criteris i actituds a tenir present, així com dels objectius i els passos a tenir en compte en la planificació pastoral. El bisbe va insistir especialment en la concreció del treball i la seva avaluació. En les seves reflexions va fer referències al text concret del nou pla pastoral.

Després del diàleg i el descans, Mons.

Salvador Cristau, bisbe auxiliar de Terrassa, va presentar les grans línies del pla pastoral i es va visionar un *power point* amb la presentació de les accions previstes per a aquests propers cursos. El text va ser distribuït entre els assistents.

En acabar la jornada Mons. Saiz Meneses va animar els diocesans a treballar decididament a partir de les propostes presentades i les accions encomanades als diversos organismes diocesans en el Pla Pastoral. També va fer públic el nomenament dels tres primers vicaris episcopals de la diòcesi, que són Mn. Joan Carles Montserrat per a la zona pastoral de Collserola, Mn. Víctor Manuel Fuentemilla per a la zona pastoral del Vallès Occidental i Mn. Lluís Pou per a la zona pastoral del Vallès Oriental.

Constituït el tribunal per a un presumpte miracle atribuït al beat Pere Tarrés

Redacció / Terrassa

El divendres dia 12 de novembre el bisbe de Terrassa, Mons. Saiz Meneses, va constituir el tribunal eclesiàstic per a un presumpte miracle atribuït al beat Pere Tarrés dintre del territori de la diòcesi. Presideix el tribunal Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, i en formen part Mn. Joan Làzaro, promotor de justícia, i Mn. Xavier Aróztegui, notari. Així mateix ha

nomenat el Dr. Josep Masegú com a pèrit mèdic del tribunal. Hi van ser presents també la Dra. Silvia Correale i Mn. Francesc Raventós, postuladora i vicepostulador respectivament de la causa de canonització. Pere Tarrés i Claret (Manresa, 1905 – Barcelona, 1950) va ser metge i capellà, i un dels líders destacats de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Va ser beatificat a Loreto per Joan Pau II el diumenge 5 de setembre del 2004.

Sant Feliu de Llobregat

Primera Trobada d'Animadors de la Litúrgia

Redacció / Sant Feliu de Llobregat

El dissabte dia 20 de novembre al matí va tenir lloc a la Casa de l'Església del bisbat de Sant Feliu de Llobregat la primera Trobada d'Animadors de la Litúrgia d'aquesta diòcesi.

Convocada per la Delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia, hi van assistir unes 130 persones que desenvolupen algun ministeri en les celebracions litúrgiques de les diferents parròquies i comunitats del territori del bisbat. Després de la pregària de tèrcia i de les paraules de benvinguda del bisbe Agustí Cortés, es va passar a la ponència central de la jornada, que va anar a càrrec del delegat, Xavier Aymerich, sobre el tema de *L'equip d'animació litúrgica*.

En la presentació es va insistir en la importància dels ministeris laicals en la celebració litúrgica (cants i música,

lectors i acòlits, salmista, monitor, donadors de comunió, sagristans...) i també de la conveniència de potenciar els equips d'animació litúrgica, tant a nivell parroquial com supraparroquial o arxiprestal.

Després d'una pausa, en què molts dels assistents van aprofitar per visitar les dependències de la recentment estrenada Casa de l'Església, es van distribuir en tres tallers, conduïts cadascun d'ells pels altres membres de la Delegació de Litúrgia: els lectors, amb el diaca Florenci Travé; els cants i la música, amb la laica Monsterrat Escolà; i els altres animadors de la celebració, amb el monjo Bernabé Dalmau. Amb la cloenda conjunta i l'agraïment a tots els assistents, es va cloure aquesta primera trobada, que donat l'èxit de participació, es preveu que tingui continuïtat en el futur.

A la teva parròquia, a més del propi full de la parròquia,

DESCOBREIX:

El full diocesà

(al bisbat de Vic: *Full diocesà*; al bisbat d'Urgell: *Full dominical*; al bisbat de Tortosa: *Vida diocesana*; al bisbat de Terrassa: *Full Dominical*; a l'arquebisbat de Tarragona: *Full Parroquial*; al bisbat de Solsona: *Full Diocesà*; al bisbat de Sant Feliu: *Full Dominical*; al bisbat de Lleida: *Vida Parroquial*; al bisbat de Girona: *Full Parroquial*; a l'arquebisbat de Barcelona: *Full dominical*)

i el nostre setmanari Catalunya Cristiana

www.catalunyacristiana.cat

«Hem d'encetar un temps de construcció a partir de la visita pastoral»

P. Enric Puig, coordinador de la visita del Sant Pare a Barcelona

Carme Munté

Aplaudiments i un sincer agraïment i reconeixement és el que està rebent el P. Enric Puig en els dies posteriors a la visita del Sant Pare a Barcelona amb motiu de la dedicació de la Sagrada Família. Coordinador de la visita, aquest jesuïta que ha ocupat diversos càrrecs de responsabilitat a l'arquebisbat de Barcelona —actualment és secretari general de la Fundació Escola Cristiana— va començar a respirar alleujat a mesura que tot el programa dels dies 6 i 7 de novembre anava sortint com estava previst. Després d'uns dies de merescut descans, el P. Enric Puig s'ha reincorporat novament a les seves funcions i, amb la perspectiva dels dies passats, se sent satisfet i agraït per la feina feta i per l'esforç de tantes persones que han fet possible que la visita del Papa hagi estat un gran èxit.

Quina és la valoració que fa del resultat de la visita de Benet XVI a Barcelona? Tot va sortir tal com estava programat?

La valoració és molt positiva. A nivell eclesial, hem d'estar-ne contents. Les Esglésies d'aquesta terra han estat especialment sota la mirada del Sant Pare. S'ha remarcat el nostre arrelament en la fe des de la cultura i la caritat. A nivell social i ciutadà, el Sant Pare ha estat objecte, majoritàriament, d'un acolliment càlid i agraït. Pel que fa a la programació i en línies generals he de respondre que sí, encara que de ben segur que sempre hi ha possibilitats de millorar determinats aspectes.

Quines són les qüestions que més l'amoïnaven a mesura que s'acostava la visita?

A mesura que augmentaven les persones que sol·licitaven participar en la celebració, era més difícil trobar cadires i ubicacions adients en els carrers propers. Sobre la marxa vàrem haver de fer dues ampliacions. La nostra voluntat era no deixar-ne ningú al marge i que a fora de la basílica el clima de l'esdeveniment fos d'autèntica participació en la celebració de la dedicació. També ens preocupava que les mesures de seguretat necessàries no esdevinguessin obstacle a la voluntat de tanta gent de fer-s'hi presents.

En quin moment es va sentir alleujat en prendre consciència que tot havia anat bé?

El dissabte dia 6, a mig matí, em va semblar que, personalment, havia

acabat la feina. Tot estava a punt: les diverses responsabilitats assignades, la infraestructura disposada i cadascú al seu lloc amb un programa d'acció, amb un protocol definit. Calia executar-lo i viure els diversos moments. La consciència que, en general, tot havia anat bé l'anava adquirint a mesura que es desenvolupaven els diversos actes. La certesa, raonable, el diumenge, a les vuit del vespre.

Una de les preguntes que es formula molta gent és: perquè el papa-mòbil anava tan ràpid en el seu recorregut?

La missa de la dedicació es va allargar. Calia recuperar l'horari previst i potser això en va fer incrementar la velocitat. Es fa difícil en una visita tant ajustada en el temps poder atendre tots les demandes de presència del Papa.

Les mesures de seguretat extremes, a què responien?

En el nostre temps les mesures de seguretat s'han extremat arreu. Arriben a un nivell que sobta el ciutadà normal. Es prenen, però, a fi de bé. En la visita apostòlica es va aplicar el protocol previst i habitual en situacions com aquesta. La presència de membres de la Casa Reial, dels governs i d'altres autoritats, també van fer multiplicar aquests dispositius.

Es mostra satisfet de la quantitat de gent que va sortir als carrers de Barcelona a rebre el Papa?

Penso que es va acollir el Sant Pare amb afecte i entusiasme i, de fet, fou superada la meua previsió personal. D'altra banda costa trobar punts de referència per fer estimacions precises. Les condicions de cada lloc i circumstància, i els programes de les visites, són tan diferents que no es poden fer comparacions. La presència i seguiment de la celebració a l'entorn de la Sagrada Família, sí que va superar les previsions, cosa que ens va obligar a afegir a les 36.000 cadires dels carrers l'aforament de la plaça Monumental.

Com valora la polèmica suscitada pel fet que fossin les monges de la catedral les que preparassin l'altar? Entén que hagi pogut molestar algunes dones?

Entenc les diverses lectures que se'n poden fer. Es podria haver previst d'una altra manera. S'escollí aquesta, atenent el carisma de la congregació a la qual pertanyen les religioses esmentades: el servei al culte. També una dona va rebre de mans del Sant Pare el llibre de la Paraula i va llegir la primera lectura.

Suposem que va tenir ocasió de parlar personalment amb el Sant Pare. Què ens pot explicar d'aquesta experiència?

Agustí Codinach

El P. Enric Puig va ser un dels concelebrants de la missa de dedicació de la Sagrada Família.

«L'actitud del Sant Pare és molt acollidora, el sents proper i et fa sentir a prop seu. Està parlant amb tu i s'interessa pel que li dius»

L'actitud del Sant Pare és molt acollidora, el sents proper i et fa sentir a prop seu. Està parlant amb tu i s'interessa pel que li dius. Al moment del comiat em va agrair, una vegada més, l'esforç de tots els que hem treballat en l'organització de la visita. Se'l veia content.

Quins poden ser els fruits de la visita de Benet XVI a Barcelona?

Potser encara és aviat per formular-los. Les diverses famílies i sensibilitats espirituals han estat sota la mirada del successor de Pere, signe d'unitat eclesial. En aquest sentit, potser cal buscar més el que ens uneix en el testimoni de Jesús en la nostra societat; les paraules del Sant Pare ens hi han convidat. En la revisió de l'acció evangelitzadora en àmbit personal i comunitari potser cal deixar enrere aquelles actituds ben intencionades però que han resultat eixorques... Caldrà reflexionar i discernir. Hem d'encetar un temps de construcció a partir de la visita pastoral,

tenint ben present que, com es recollia en un blog, «ens ha agradat i ens hem agradat».

La preparació de la visita ha exigut un enorme esforç humà i, un cop el resultat ha estat reeixit, arriba el moment dels agraïments. A qui donaria gràcies vostè?

En primer lloc he d'agrair al Sr. Cardenal la confiança que va suposar l'encàrrec de coordinar la preparació de la visita. I, evidentment, he de donar gràcies a moltes persones, professionals i voluntaris. La preparació de la visita pastoral ha estat un veritable treball d'equip. Ha de ser motiu d'agraïment a Déu i de joia per a tothom. No podem deixar al marge dels agraïments les institucions públiques i privades que han aportat la seva col·laboració en la mesura de les seves possibilitats i segons les responsabilitats a assumir. Tothom va estar a l'alçada de les circumstàncies. L'agraïment, per tant, és

molt general i sentit.

Ha estat enriquidor organitzar una visita d'aquesta envergadura? Repetiria l'experiència?

He après moltes coses de les situacions viscudes i de les persones amb qui he tractat; algunes les he conegut per primera vegada en aquesta ocasió. El cardenal Lluís Martínez Sistach va assenyalar unes directrius clares que emmarcaven el projecte. Així mateix, l'experiència dels representants de la Santa Seu en l'organització de visites ha estat una bona base per iniciar el treball. També les aportacions dels col·laboradors més directes han ajudat a definir el directori de la visita. Els reptes que s'anaven plantejant, doncs, han demanat respostes que entre tots hem aportat.

A la qüestió de si repetiria l'experiència he de dir-li que sí, sobretot si pogués fer-ho amb els col·laboradors immediats que he tingut o amb un equip semblant. Els encerts serien la base del nou projecte i les errades, elements d'estudi per no recaure-hi.

Pot explicar alguna anècdota als lectors de Catalunya Cristiana dels preparatius de la visita?

Va arribar a les meves mans la carta d'un nen de nou anys que li deia al Sant Pare que l'havia vist cansat. Li recomanava que quan li passés això, pensés que hi havia moltes persones que l'estimaven. L'infant afegia que això el faria sentir-se més bé. No hi ha dubte que és un consell que neix de l'estimació i que és ben encoratjador. No sé, però, si elimina el cansament, probablement el fa assumible amb l'ajuda de Déu.

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS
- RETAULES - IMATGES RELIGIUSES - MEDALLES
- RESTAURACIONS - MIRALLS
- ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9 Tel. 933 175 685
08002 Barcelona Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Jordi Mas i Castells, sacerdot i missioner

Joan Barcon i Prevosti

En Jordi Mas i Castells va néixer a la Garriga el 14 de març del 1930. El pare era pagès i la mare va portar al món cinc germans. Als 11 anys les paraules i l'exemple del rector del poble, Mn. Antoni Fàbregas, van decidir que anés a estudiar al Seminari de la Conreria. Passats nou anys al Seminari Major de Barcelona, fou ordenat prevere l'any 1954 amb els seus companys de la promoció 1941-1954, entre els quals hi havia Fèlix Miquel, que l'acompanyà uns anys al Camerun. Amb un grup de capellans demanà al bisbe Modrego anar de missioner a l'Àfrica després d'aprofundir el document pontifici *Fidei Donum*, en el qual Pius XII demanava sacerdots per al Tercer Món.

L'any 1961, surt del port de Barcelona en un vaixell de transport —viatge subvencionat pels companys de promoció d'estudis— i en setze dies va arribar a Douala. El bisbe Thomas Mongo l'esperava al port. Passà els primers sis mesos a Edéa, població de 15.000 habitants, on estudià el bakoko i el bassa, les dues llengües més importants. Pocs dies després d'arribar, el bisbe Mongo el nomena vicari del rector de Tokombere, Simon Mpecké —conegut com a baba Simon—, que tenia cura d'una parròquia de 20.000 habitants. Els habitants baixaven de les muntanyes a la plana per tal d'aconseguir feixes de cultius i noies per convertir-les en mares i criar nous guerrers.

Jordi Mas va lluitar contra la pobresa per tal de superar la misèria, la incultura, la malaltia d'aquella regió. Les seves eines eren fer hospitals, escoles, centres de formació professional, pous d'aigua, horts familiars, promoció de la dona, residències per a joves estudiants. L'abbé Simon era considerat un sant —té obert el procés de beatificació a Roma—, passava hores resant a la capella i per al Jordi fou un mestre en la pastoral africana i especialment per a la gent de les tribus. Ell li va aconsellar: «Jordi, tu fes el que puguis, però sàpigues esperar que Déu faci la seva feina. Si no ets capaç de ser pacient i treballar amb el que tens, torna a Barcelona.»

Jordi Mas, amb la seva moto Confort, va fer milers de quilòmetres visitant les tribus de la regió. No va trobar-hi ni un sol cristià. Després de batejar el primer catecumen, Simon se'n va anar a París a fer un any de reciclatge i ell tot sol es va quedar de responsable de la parròquia. Va construir una petita rectoria, amb els diners que li enviava en Simon, i una petita residència per a monges. Va conèixer un metge suís, en Maggi, i van construir un hospital per a 125 llits. Tenien tres infermeres i en Jordi també va fer d'infermer i es cuidava de la distribució de les medicines.

Quan va deixar, després de sis anys, Tokombere hi havia 25 cristians; la resta eren animistes. Anys després va formar una comunitat d'uns 150 batejats. Va participar en el naixement de la primera comunitat cristiana d'aquesta parròquia. A més de l'hospital, va fer una escola al mateix Tokombere amb 8 alumnes. En Jordi va deixar que els pares dels alumnes anessin a classe amb els seus fills. Els pares sabien més coses que els fills, però després els fills sabien més que els pares, es van acomplexar i al cap de tres mesos ja no van tornar-hi

més. Amb sis anys l'escola passà dels 8 alumnes a 150 i actualment s'ha convertit en un Institut amb més de 800 alumnes i amb un gran prestigi.

Després de la seva estada a Tokombere durant sis anys, el 1967 fa un reciclatge d'un any a l'Institut Catòlic, al Col·legi Superior de Cooperatives i a l'Institut de Llengües Africanes a França i torna al Camerun l'any 1968 per treballar a Zinah, poble d'uns 500 habitants a 100 quilòmetres de Tokombere. Amb el Dr. Joseph Maggi va construir un altre hospital amb 45 llits. En els sis anys de la seva estada a Zinah no va batejar cap musulmà. Ja li ho havia advertit el sultà de la zona: «*Pas de mission ici...*» I va haver de fer la missió a dos quilòmetres del poble. Els diumenges celebrava missa, amb en Maggi com a feligrès i un infermer francès. Va viure un temps a casa d'una família musulmana.

i el Txad. Torna a Zinah per estar-hi dos anys més.

El 1976 deixa Zinah i amb el Dr. Maggi decideix anar a la zona més pobre i abandonada del Camerun: l'extrem nord, a Makary i Blangoua, pobles actualment amb més de 5.000 i 2.000 habitants respectivament, però que en aquell temps eren petits nuclis de pescadors. Gràcies a l'ajut econòmic dels amics suïssos de Maggi, va fer un nou hospital a prop de Blangoua, Madà, que encara funciona actualment.

Inaugurà la Missió de Blangoua en una aula que li va deixar una mestra musulmana per tal de fer-hi classes a uns quants infants, els actes de culte i les reunions, ja que no tenien encara cap terreny. Així va néixer la Missió de Blangoua. Amb un sac de dormir, una mosquitera, un filtre per obtenir aigua potable i un fogó de campanya va co-

n'hauré plantat força.» La missió catòlica, certament, té molts arbres. L'ecologia era una de les seves dèries.

A Jordi Mas no li agradaven ni els premis ni les medalles. Si les havia acceptat era per bé de potenciar la seva tasca a Àfrica perquè sabia que li seria més fàcil aconseguir diners per fer pous, escoles i obres en general. Després de construir l'hospital a Zinah el governador, que era l'home més poderós de la zona després del president de la República, volia imposar-li la medalla del Mèrit Civil. Tots dos, de comú acord, hi van renunciar. El que és curiós és que en Maggi fou candidat al premi Nobel gràcies al diari francès *Liberation* i Jordi Mas fou candidat l'any 2003 a obtenir el premi Sant Jordi de la Generalitat amb 4.000 signatures, i ni a un ni a l'altre els foren concedides aquestes distincions.

El rei Joan Carles li va atorgar el títol de la Creu de l'Orde d'Isabel la Catòlica l'any 2001. Alguns companys del Camerun van comentar que la modestia d'en Jordi estava per sobre d'aquests reconeixements, però que se'n congratulaven perquè la seva gran obra s'ho mereixia. El 2007 se li atorgà el primer Premi de Cooperació Internacional del departament del Consell Comarcal del Vallès. I el novembre del 2008 el Premi Josep Parera de l'Obra Social de Caixa Penedès dotat amb 50.000 euros, a banda d'altres guardons.

Nombroses i importants visites ha rebut Mas a la Missió Makary-Blangoua. El que més impacte li causà fou la visita del bisbe Joan Enric Vives, i més tard del bisbe Joan Carrera.

Quan el bisbe Joan Enric Vives va anar l'any 1998 a veure els missioners al Camerun, en Jordi es fregava els ulls, incrèdul, i es deia segons alguns dels seus companys: «Déu meu, he esperat 38 anys perquè es complís un dels meus somnis: sentir el suport dels responsables del meu bisbat amb la seva presència física a Blangoua i a Makary.» El bisbe Vives, al final de la seva visita, va comentar, a més de lloar la tasca dels seus companys Fèlix Miquel i Sisco Pausas: «L'obra de Jordi Mas és extraordinària. No me la podia imaginar. S'hi posa de manifest la solidaritat de l'Església de Barcelona. La seva tasca és molt important: esglésies, escoles, hospitals, centres de promoció de la dona, projectes agrícoles, pous d'aigua, aules polivalents, etc.»

Segur que en Mas havia pensat en l'evangelització bàsica per a aquella gent; poc es podia pensar que un dia hauria de fer de xofer d'ambulàncies, portador de lliteres de malalts per a un hospital, assistent social o, més tard, criador d'oques salvatges, gallines, cabres o estanys per a l'espíulina, constructor de pous d'aigua, arquitecte d'escoles, cases, aules polivalents i molts altres projectes, perquè en el seu cap incansable sempre hi havia projectes nous. Alguns pensaven que eren irrealitzables, que els faria i quedarien sense activitats, que un internat de noies es convertiria en magatzem, o que els pous d'aigua restarien inservibles perquè la sorra els hauria tapat. I no, d'una manera o altra ell se'n sortia amb una constància i decisió titànica. Jordi Mas —amb els seus defectes i limitacions, com tothom— fou una bona persona, un bon sacerdot i un admirable missioner. Descansa en la pau del Senyor, amic.

«Inaugurà la Missió de Blangoua en una aula que li va deixar una mestra musulmana per tal de fer-hi classes a uns quants infants, els actes de culte i les reunions»

La família resava a Al·là i ell intentava explicar qui era Jesucrist. Va portar-hi un llit, una taula, una cadira i una llàntia de petroli. Aquella habitació fou per a ell una engrescadora catedral. Amb aquesta família musulmana va tenir un gran disgust: un infant de la família va intentar pujar al remolc del seu cotxe en marxa, va rrelliscar, el remolc el va aixafar i va morir. No van voler fer cap denúncia malgrat que un policia catòlic els ho aconsellava. Aquest greu accident no minvà la seva gran amistat amb aquella família, però el va marcar molt.

Era el 1974, any en què ell va tornar a Barcelona i el bisbe el va enviar a Sant Pau d'Ordal, Lavern, l'Avinyonet i les Junyoles. Al cap de dos anys, el 1976, va tornar a Zinah. En Jordi era aventurer, els amics de Barcelona l'ajudaren a comprar un Land-Rover perquè la moto Confort ja s'havia fet vella. Portà aquest cotxe al Camerun viatjant durant 15 dies pel desert d'Algèria, Níger, Nigèria

mençar a estudiar la zona de Blangoua i Makary durant 20 dies. Va conèixer pescadors, pagesos, pastors sedentaris, pastors nòmades que celebraven festes i ritus ancestrals per demanar salut i pluja. Amb aquests coneixements i amb grans dificultats va néixer la missió. Després van venir els escoltes de la Garriga i prepararen el terreny que va aconseguir en Jordi. Mentrestant, tres contenidors feien d'habitatge, capella, magatzems de medicines i estris en general.

Ell mateix, quan ja havia fet la construcció de l'escola en un camp d'esports i la rectoria, va plantar uns arbres coneguts com a Neem, que són d'origen indi i s'adapten molt bé al terreny de la missió; creixen ràpidament, fan ombra abundant i el fruit serveix com a antipalúdic. Un dia parlant d'ecologia em va dir: «Si en un futur deixo Àfrica no sé ben bé què hauré fet durant tants anys en aquest continent, però d'arbres en aquesta regió semidesèrtica sí que

Propostes per a la integració de la religió i la laïcitat en la societat actual

Presentat el llibre «Asuntos religiosos» de Jordi López Camps

Carmen García
Barcelona

El 21 d'octubre passat va tenir lloc al Museu d'Història de Barcelona la presentació del llibre *Asuntos religiosos. Una propuesta de política pública*, de Jordi López Camps, exdirector general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, i publicat per l'editorial PPC. La presentació va comptar amb l'assistència de Josep M. Soler, pare abat de Montserrat; Josep Herrero, director de l'editorial Cruïlla; Luis Aranguren, director d'Ediciones PPC, i Mohammed Chaib, diputat pel PSC.

Aquest llibre es va concebre després de la decisió del Govern socialista d'una pròxima revisió de la llei orgànica de la llibertat religiosa. Pretén, segons l'autor, «donar claus per comprendre com ha evolucionat la qüestió laica en els darrers anys en la societat contemporània i com encaixa l'actual debat al voltant de la laïcitat en la filosofia política del moment».

José Bono, president del Congrés dels Diputats, ressalta en el pròleg que «Jordi López no dogmatitza, sinó que raona, analitza i du a terme propostes suggestives per integrar la diversitat del fet religiós, que és una realitat innegable en les societats contemporànies, en el marc d'una política democràtica i oberta».

En el seu parlament, Luis Aranguren va destacar la intenció de l'editorial PPC (Promoción Popular Cristiana) de divulgar el missatge de Jesús a la gent d'avui amb un llenguatge assequible. I va afegir que és important reflexionar sobre la presència del fet religiós en la societat: «Es tracta de propiciar un espai de diàleg i convivència. Viure plegats, encara que hi hagi coses que no compartim.»

Mohammed Chaib va parlar en defensa de la comunitat islàmica a la qual pertany. En primer lloc va ressaltar que el panorama religiós d'avui no té res a veure amb el de fa vint anys; d'aquí la importància de la gestió de la diversitat religiosa. Va reclamar un reconeixement de les diverses religions sense imposicions sobre les altres i, en particular, el reconeixement a Catalunya d'una realitat com és l'islam. «Aquest llibre arriba en un moment en què a Europa no hi ha sintonia amb el món islàmic. La culpa no és dels musulmans, sinó de la política que s'ha desenvolupat en aquests països», va constatar.

El diputat va continuar la intervenció ressaltant els valors comuns entre totes dues religions, com la justícia, la igualtat, la fraternitat, etc. i advertint els polítics que no juguin amb la convivència. Segons Chaib, amb aquests enfrontaments l'única cosa que aconsegueixen és potenciar els radicalismes, en contra dels quals també lluiten

molts musulmans. Va manifestar el desig que «els musulmans tinguin els mateixos drets i deures que els altres catalans. Per això cal treballar la convivència en barris i municipis».

Tres models

A continuació va prendre la paraula l'abat de Montserrat. Va assenyalar que el llibre tracta un tema de gran actualitat donats els conflictes que hi ha en alguns països europeus. Va parlar de l'experiència de l'autor en la gestió de la política pública dels afers religiosos i de la necessitat de promoure una ètica cívica compartida per creients i no creients.

per cercar la veritat i per resoldre en la veritat els problemes morals que sorgeixen, tant en la vida individual com en les relacions socials. Aquesta fidelitat a la consciència és la base de la llibertat, per tant, de la sana laïcitat o laïcitat positiva.»

Aquesta constitució conciliar també tracta de la justa autonomia de les realitats terrenals. I va ressaltar: «L'Església reconeix tot allò que hi ha de bo en la dimensió social contemporània, principalment l'evolució vers la unitat, el procés d'una socialització i associació civil i econòmica que vol contribuir al bé comú de la societat dels nostres dies.» Dels textos conciliars es dedueix —va prosseguir el ponent— que l'Es-

glesia reconeix la llibertat religiosa, la no-confessionalitat de l'Estat i la igualtat jurídica dels ciutadans.

bles de la religió per a la formació de les consciències i de la contribució que pot aportar al costat d'altres instàncies per a la creació d'un consens ètic de fons a la societat.»

L'abat de Montserrat va concloure la seva intervenció dient que la proposta del llibre *Asuntos Religiosos* se situa en aquesta línia i que en la nostra societat es van donant les bases necessàries per progressar en aquest sentit.

Diversitat religiosa

L'autor del llibre, Jordi López Camps, va destacar el seu caràcter catòlic, socialista i lligat a Montserrat, ja que és president de la Comissió executiva del Patronat de la Muntanya. Va posar en relleu que «aquest llibre vol ser una síntesi de les meves experiències i una proposta per oblidar els desencontres entre creients i no creients. Les religions poden ajudar a renovar el pensament laic».

També va dir que la política no pot ser insensible a l'actual diversitat religiosa. Per això va afegir: «La religió no és un problema polític, la religió interessa a la política perquè ajuda a integrar la societat. De la mateixa manera que els governs fan política sobre la joventut han de fer una política d'afers religiosos. No saben relacionar-se amb les altres religions. Cal promoure la llibertat religiosa i la seva pràctica. Les persones han de practicar la seva religió en llibertat. Els poders públics han de practicar la discriminació positiva.»

Segons López Camps, la política també s'ha d'encarregar de vetllar per la recuperació i la transmissió de valors que s'estan perdent i que compartiran amb altres religions. I va assegurar que «aquests principis són claus per construir una "aliança de valors". Les decisions perquè les lleis siguin democràticament acceptades han de ser moralment acceptades. Hem de crear noves condicions. La laïcitat de les institucions públiques no impedeix que cooperin amb les institucions religioses».

Per la seva part, Josep Herrero va denunciar l'absència de formació religiosa en els nostres joves, que «no tenen formació ni tan sols vocabulari per poder dialogar». També va observar que el món de la televisió contribueix que no hi hagi valors, no únicament en les famílies cristianes sinó fins i tot de les d'altres religions.

Finalment, va haver-hi un petit debat en què va intervenir, entre d'altres, un monjo budista d'origen català que va ressaltar que avui dia ja hi ha nombrosos casos de persones catalanes que abracen altres religions, cosa que, en tenir la mateixa cultura que els cristians, suposa un pont per a l'entesa entre les diferents religions.

Agustí Codinach

«La religió no és un problema polític, la religió interessa a la política perquè ajuda a integrar la societat»

Va començar la seva intervenció explicant que hi ha tres models per a la interrelació entre política i religió: exclouent (vida religiosa privada); indiferent, que oblida el fet religiós i només tolera les expressions populars, i inclou, que valora el procés religiós com una cosa positiva en valors socials. I va afegir: «Aquest model és el que recull l'autor, la Constitució espanyola i l'Església catòlica. Hi participen creients, no creients i institucions públiques que han de vetllar per l'interès general sense interessos partidistes per contribuir al bé comú.»

El P. Josep M. Soler va constatar la nova diversitat de la societat actual amb el consegüent problema de drets i deures que comporta, ja que la religió té una dimensió comunitària i, per tant, una dimensió pública. «La visió que té l'Església catòlica —va comentar— des de la perspectiva del Concili Vaticà II obre un canvi de perspectiva molt notable en la relació entre l'Església catòlica i la societat moderna.»

També va recordar el text fonamental de la constitució conciliar *Gaudium et spes* sobre l'Església i el món contemporani, que ressalta la dignitat de la consciència: «La consciència és el nucli més secret i el sagrari de l'home. Per la fidelitat a la consciència els cristians s'uneixen als altres homes

glésia reconeix la llibertat religiosa, la no-confessionalitat de l'Estat i la igualtat jurídica dels ciutadans.

Així mateix, el P. Soler va recordar el discurs de Benet XVI al Palau de l'Elisi davant del president francès el 2008: «Cal insistir en la distinció entre l'àmbit polític i el religiós per tutelar tant la llibertat religiosa dels ciutadans com la responsabilitat de l'Estat. D'altra banda, cal adquirir una consciència més clara de les funcions insubstituï-

Recollida d'aliments per als avis necessitats

Organitzada per Avismón-Catalunya, tindrà lloc el 10 de desembre a Barcelona

Miquel Àngel Codina
Barcelona

El 1996 un grup de persones de diferents àmbits professionals, sensibilitzades per les problemàtiques de la gent gran, va crear Avismón-Catalunya. Els objectius principals d'aquesta associació sense ànim de lucre són pal·liar la solitud de persones grans que viuen soles al seu domicili i vetllar perquè totes les necessitats que puguin tenir estiguin cobertes. Al llarg d'aquests anys, Avismón ha esdevingut un punt de referència dins del món de la vellesa gràcies a la transparència, la professionalitat i la independència de la seva actuació, que li han valgut el reconeixement i el respecte de la societat catalana.

«Novament ens apropem al Nadal i tornarem a fer la recollida d'aliments per poder portar una panera als avis que assistim; la resta d'aliments que ens quedin els anirem repartint mensual-

ment a aquelles persones que, a causa del que cobren de pensió, no poden cobrir les despeses fixes. És per això que necessitem la col·laboració de tothom», explica Magdalena Blasco, directora d'Avismón-Catalunya.

Aquesta iniciativa solidària tindrà lloc el proper 10 de desembre, de 10.00 a 18.00, a Barcelona, concretament a la Rambla de Catalunya cantonada amb el carrer de Còrsega. «Des dels inicis de la campanya, la Guàrdia Urbana desenvolupa una tasca molt important: un urbà, ja jubilat, dirigirà el trànsit com es feia antigament i la banda de música de la Guàrdia Urbana tocarà nades. També hi haurà activitats adreçades als infants», informa Blasco.

Els ciutadans poden portar aliments de primera necessitat (arròs, llet, oli, pasta de sopa, sucre...), aliments en conserva (llegums cuits, fruita en almívar, tonyina, patés, sardines, olives, tomàquet fregit i conserves de verdura com

Avismón-Catalunya

La Guàrdia Urbana col·labora també en aquesta campanya, recuperant una imatge tradicional.

espàrrecs, pèsols, mongeta tendra, etc.), aliments dolços (galletes, xocolata, sucs, llet condensada...) i també productes d'higiene personal, com colònia o gel per a la dutxa. Montserrat Blasco puntualitza que «les persones que no puguin anar el dia 10 a fer la seva contribució solidària a la campanya, han de saber que des d'Avismón-Catalunya continuarem recollint aliments i productes fins a finals de gener del 2011. És important tenir en compte que els aliments han de ser de llarga durada». I afegeix: «Mai no hem de deixar de ser solidaris amb els que ho necessiten. Cal educar els nostres fills, néts i nebots que no tan sols hem de pensar en nosaltres, sinó en el proïsme més necessitat. Això no tan sols és vàlid en aquests dies nadalencs sinó durant els 365 dies de l'any.»

Més informació: Avismón-Catalunya, c/ Jocs Florals, 59, baixos - 08014 Barcelona, tel. 933 325 858, a/e: info@avimon.org, www.avimon.org

Lliurament de premis de la Fundació Lluís Carulla

Redacció / Barcelona

El dijous 18 de novembre va tenir lloc al Saló de Cent de l'ajuntament de Barcelona el lliurament del XXXIV Premi d'Honor Lluís Carulla i dels XXVIII Premis d'Actuació Cívica de la Fundació Lluís Carulla.

El Premi d'Honor Lluís Carulla corresponent a l'any 2010 es va atorgar a la Fundació puntCAT. Aquest guardó, dotat amb 50.000 euros, es concedeix des del 1977 a persones o entitats que, amb la qualitat de la seva activitat científica, cultural o cívica, hagin ajudat a enfortir la consciència de comunitat nacional i el sentit de pertinença a la cultura dels països de llengua catalana. Segons Carles Duarte, director de la Fundació Lluís Carulla, el premi és «un missatge de distinció i d'estímul», que en aquest cas mostra com la catalanitat i la identitat i les noves tecnologies caminen juntes. La Fundació puntCAT promou la llengua i la cultura catalanes a internet i ha fet del «cat» un dels dominis de referència a la xarxa. Salvador Alegret, president de la Fundació puntCAT, afirma que el «cat» és un cas «d'èxit col·lectiu i tecnològic» i que no és res més que la part visible d'un iceberg que representa tota una comunitat lligada a la llengua i la cultura catalanes a internet.

Després de cinc anys de la concessió, el número de webs registrades en el «cat» ha crescut fins a arribar als 43.764 registres, les millores tecnològiques introduïdes han convertit el domini en el segon més segur del món i ha esdevingut el domini genèric amb més densitat d'informació pel gran volum de continguts i documents de què disposa a la xarxa. El domini «cat» ha ajudat decisivament que la llengua catalana tingués un lloc a internet i es fes visible

Fundació Lluís Carulla

Enric Frigola, coordinador de Ràdio Estel, amb el seu guardó.

al món amb la mirada posada cap al futur.

Per la seva banda, els XXVIII Premis d'Actuació Cívica de la Fundació Lluís Carulla van ser per a les persones següents: el periodista Enric Frigola, el poeta i estudiós de la sardana Lluís Subirana, la professora de música Magdalena González, el filòleg i activista a favor de la llengua Joan Melià, l'empresari i activista valencià Carles Subiela i el sastre Pasqual Mel·lai, difusor de la història, les tradicions i els costums de l'Alguer.

Aquests guardons, atorgats des del 1983 i dotats amb 5.000 euros cadascun, van destinats a fer conèixer i distingir la tasca (sovint anònima, però exemplar) de persones que han actuat al servei de la identitat nacional en els diversos àmbits de la vida i de la relació humana, com ara l'ensenyament, els mitjans de comunicació, les ciències, l'art, la cultura popular, la música, el teatre, l'economia, el dret, l'acció social i cívica, etc.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi
per 117€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 117€
per any

☐ Dos pagaments semestral
de 58,50€

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària
(ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data (dd/mm/aa)

□ □ □ □

□ □ □ □

□ □

□ □ □ □ □ □ □ □

□ □ □ □ □ □

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Domingo Viladomat, un pintor per redescobrir

Una exposició sobre l'artista es pot visitar al Museu Diocesà de Barcelona

Miquel Àngel Codina

Barcelona

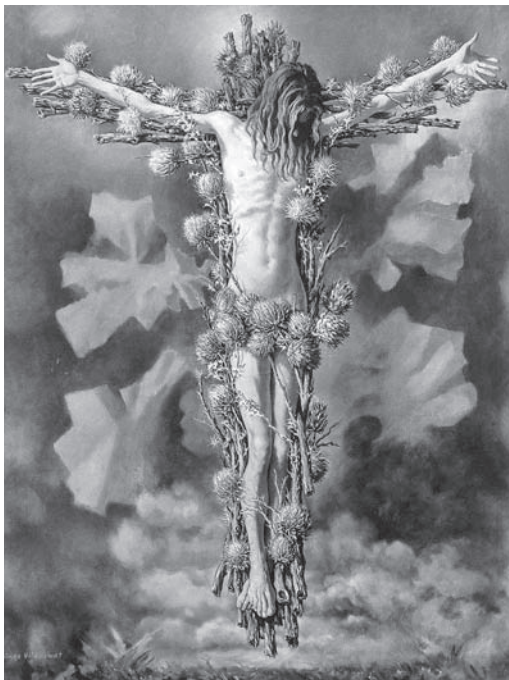
El Museu Diocesà de Barcelona acull fins al 19 de desembre l'exposició *Domingo Viladomat. Entre la mística i l'hiperrealisme*. Domingo Viladomat (Madrid, 1913 - Polop de la Marina, 1994) surt a les enciclopèdies d'art com a «pintor d'origen català», ja que era descendent d'Antoni Viladomat Manalt (Barcelona, 1678-1755), gran mestre de la pintura barroca catalana. Els seus quadres destaquen per la seva lluminositat i la seva particular visió de la realitat. Molts d'ells tenen un estil dalinià, on desapareix la força de la gravetat.

«Tots els temes pintats per Domingo Viladomat passen de l'estadi d'efimers a ser peces d'art permanent i perenne. Així ho podem comprovar en les representacions dels objectes més senzills de la nostra vida quotidiana: fruites, teles, trossos de paper, cards... El nostre artista marca tots aquests elements amb el seu peculiar segell d'obra mestra; tots ells estan mancats de data de caducitat, perquè, com tot bon art, mereixen la perennitat. L'art és etern», escriu Mn. Josep M. Martí i Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona, al catàleg de la mostra.

L'exposició, organitzada per Bancaja i el Museu Diocesà de Barcelona, està comissariada per Alicia Viladomat, màxima experta en l'obra del seu pare. «L'objectiu fonamental de la mostra —va assegurar la filla de Domingo Viladomat durant la presentació de la

mostra als mitjans de comunicació— és donar a conèixer a les noves generacions l'obra extraordinària del meu pare. Ell és el gran desconegut. Sempre he pensat que l'art és el que més contribueix a la felicitat humana. La música barroca era una font d'inspiració per al meu pare.»

Dels quadres exhibits, en destaca la magnífica sèrie de les espigoladores, «envoltades de cert misteri, ja que mai no deixen veure el seu rostre», va constatar Alicia Viladomat. També hi ha una de les obres més emblemàtiques de l'artista: el *Crist dels cards*, que va presidir el casament del príncep Felip amb Letícia Ortiz a la catedral de l'Almudena de Madrid. Cal destacar altres obres, com *La catedral submergida*, *Codonys amb tela blanca*, *Natura morta de la gerra i la ceba*, *Homenatge a Zurbarán*, *L'amic dels ocells* i un retrat del rei Joan Carles I. També es presenta una obra excepcional, *Sant Antoni de Pàdua*, del seu avantpassat Antoni Viladomat. Domingo Viladomat va ser un artista polifacètic. A més de la seva vessant de pintor, va ser director de cinema (*Dos mujeres en la niebla*, *Hermano menor*, *Gayarre*, *Perro golfo*...). També va ser guionista i productor cinematogràfic, escenògraf, il·lustrador i editor. Va crear la primera revista d'art en color: *Arte y Hogar*.

«Crist dels cards».

«Ruth, l'espigoladora».

Campanars

Granyena de Segarra

Delfi Dalmau i Argemir
delfidalmau@yahoo.es

Al sud de Cervera, cap a ponent, Granyena, situada dalt d'un turó encastellat amb l'església parroquial ben a prop del cim, destaca pel seu alt campanar. La seva gent, avui poca, de sempre ha estat dedicada a l'agricultura i la ramaderia. En el seu terme, una mica ondulat, els poblats, com Granyena, es troben més o menys acimats.

L'església parroquial dedicada a Santa Maria és un edifici neoclàssic de fi del segle XVIII, de tres naus totes elles cobertes per una sola extensa teulada. Les naus amb voltes bufades estan separades per arcs formers de mig punt i robustos pilars cruciformes. El tram central proper a l'absis té una volta lleugerament més elevada que les altres, com una cúpula baixa sobre petxines. La nau major

arriba als 28 metres i escaig de llargada, en fa 7,44 d'amplada i 14 d'alçada; la cúpula amb el seu cupulí arriba als quinze i mig.

El frontis presenta un portal clarament barroc, en arc rebaixat, pilastres sobre pedestals adossades als muntants i decorades amb enramades; entaulament clàssic i una fornícula buida decorada a l'entorn per motlures curvilínies i volutes. Dues gran pilastres recorren la façana de dalt a baix i un gran frontó triangular la corona. Murs de pedra groguenca de carreus ben escairats al frontis li donen un aire majestuós.

El campanar, de planta quadrada amb costats de set metres i mig, té un segon cos octagonal coronat per una cornisa motllurada i un terrat amb balustrada i pinacles de bola als vuit angles; una torreta amb pinacle al cim es troba aixecada al seu centre. La cel·la queda oberta amb quatre finestrals d'arc de mig punt adovellats i damunt impostes, un a cada cara alterna. Els seus murs, com els de la façana, presenten carreus ben escairats. Una escala de paret a paret, sobre voltes i amb ull central tancat per un envà puja per graons d'obra fins a prop de la cel·la, on s'hi acaba accedint per un últim tram de ferro. L'alçada total arriba als 45 metres, tot un senyor campanar. Es troba en un angle del frontis, a l'esquerra, i el sol del migdia l'il·lumina talment que fa com si les pedres fossin daurades.

La bona notícia

L'himne de la JMJ Francesc Gamissans

Impressiona pensar que un himne pugui ser cantat avui simultàniament per més d'un milió de joves. Això serà una realitat i tindrà lloc a la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), que se celebrarà a Madrid, en presència de Benet XVI, del 16 al 21 d'agost del 2011.

El títol de la cançó és *Firmes en la fe* i ja va ser estrenat el 8 de novembre passat, vigília de la Mare de Déu de l'Almudena, patrona de Madrid. Va ser interpretat per una jove orquestra de la capital i pel cor de l'escolania d'El Escorial. Tots dos grups han participat també en l'enregistrament de la partitura.

Aquest cant acompanyarà els joves en la preparació i celebració de l'esmentada Jornada Mundial. La lletra es basa en un text de l'apòstol sant Pau, escollit pel papa Benet, com a lema de la Jornada: «Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe.» L'autor del text és Mons. César Franco, coordinador general de la JMJ i bisbe auxiliar de Madrid. Ha manifestat que les estrofes del cant «ressalten la humanitat santíssima de Crist, a l'estil de la tradició mística espanyola, i pretenen apropar-la a la joventut».

Enrique Vázquez, sacerdot i compositor de música religiosa, ha estat l'encarregat de posar solfa a l'himne. Vázquez recorda el procés de composició, del qual ha destacat que «el primer repte va ser idear una melodia que ajudés a entendre el text, a cantar-lo i resar-lo».

L'obra musical ha estat enregistrada en tres versions: una de litúrgica, una altra d'instrumental per a grans cors i una tercera de popular amb acompanyament de guitarra. Les tres apareixen a la web oficial de la JMJ, on també es poden descarregar les partitures per ser interpretades. Qui la prefereixi en format CD, pot adquirir-la a l'Editorial San Pablo, que ha patrocinat la gravació i la producció dels CD. Finalment, un vídeo musical de l'himne en versió multilingüe es facilitarà més endavant al públic.

Jordi Sellas

Pere Escobar

Gaspar Hernández

Xevi Soler

Tatiana Sisquella

Manel Fuentes

Francesc Soler

Oscar Fernández

Emili Pacheco

Marta Sánchez

Maite Sadurni

Kilian Sebrà

Enric Lucena

Ester Plana

Quim Rutllant

Alex Gorina

Joan Barril

Pere Mas

Sílvia Cópulo

Xavier Graset

Marc Negre

Molt per sentir

Xavier Solà

Victòria Vilaplana

Robert Prat

Rita Marzoa

Enric Calpena

Aquí, Catalunya Ràdio.

CATALUNYA
RÀDIO
 La ràdio nacional de Catalunya

Atorgat el Premi Personatge de l'Associació CinemaNet

El guanyador ha estat Sam, el nen malalt de leucèmia del film «Vivir para siempre»

Redacció / Barcelona

Sam, el nen de 12 anys malalt de leucèmia que lluita per fer dels seus últims mesos de vida una aventura a la pel·lícula *Vivir para siempre*, de Gustavo Ron, ha estat el guanyador del Premi Personatge que atorga l'Associació CinemaNet.

En les seves deliberacions, el jurat ha destacat d'aquest personatge «la innocència amb què redescobreix i planteja les preguntes més elementals i, alhora, les més fonamentals», i també que, en una pel·lícula espanyola, ofereix «el tipus de testimoni que l'Espanya actual necessita sentir. Sam afronta més dificultats que la majoria de nosaltres... i com les afronta és una lliçó per a tots. *La vida de Sam* és curta, però ell l'omple de sentit fins a l'extrem, i constitueix una autèntica lliçó, no de com morir, sinó de com val la pena viure».

Sam ha estat escollit entre una selecció de cinc finalistes, on competia amb: Muna (Nisreen Faour) a *Amerrika*, Hipo a *Cómo entrenar a tu dragón*, Leigh Anne Tuohy (Sandra Bullock) a *The Blind Side* i Zahra (Shohreh Aghdashloo) a *La verdad de Soraya M.*

Els membres del jurat han estat el periodista Daniel Arasa, director de l'Associació CinemaNet; María Dolores

Valdés, llicenciada en Dret i Psicologia; Cruz Delgado, especialista en producció de cinema d'animació; Ninfa Watt, exdirectora del Departament de Cinema, Ràdio i Televisió de la Conferència Episcopal Espanyola; la professora María de los Ángeles Almacellas y els crítics de cinema Álvaro Abellán, Jerónimo José Martín, Eduardo Torres-Dulce i Juan Pablo Serra.

L'acte d'entrega del premi tindrà lloc les pròximes setmanes i comptarà amb representants de l'equip responsable de la pel·lícula. En guanyar aquesta segona edició del premi, Sam

«La vida de Sam constitueix una autèntica lliçó, no de com morir, sinó de com val la pena viure»

s'uneix als guanyadors de l'any passat, el matrimoni format per Carl i Ellie a la pel·lícula d'animació *Up*, dirigida per Pete Docter i produïda per Pixar. Uns personatges que van ser premiats pel «profund caràcter humà que destil·la la pel·lícula», en particular per una història d'amor que, durant dècades, els uneix i continuarà motivant l'ancià Carl després de la mort de la seva dona.

Promoció de valors

CinemaNet és una associació sense ànim de lucre dedicada a la promoció dels valors humans, cívics, familiars i educatius en el cinema. Des del 2003 promou diversos premis cinematogràfics. Va crear el Premi Personatge l'any 2009 per «incentivar la creació de papers» que defensin «els valors humans i familiars que propugna» aquesta entitat «d'una manera creïble, raonat i natural».

Les bases del Premi Personatge pretenen que sigui una convocatòria oberta, en la qual poden presentar candidatures productors, distribuïdors, actors, crítics, experts i també espectadors. Pot optar al guardó qualsevol personatge que representi els valors de l'associació, ja sigui principal o secundari, amb imatge real o d'animació, que aparegui en una pel·lícula estrenada a Espanya entre l'1 de novembre de l'any anterior i el 31 d'octubre de l'any en curs.

Entre les activitats de CinemaNet, també trobem la gestió del portal de cinema www.cinemanet.info, així com l'organització de cinefòrums, conferències i debats. Actualment, és present a Barcelona i Madrid, i s'està posant en marxa a València i Albacete. Més informació: Associació CinemaNet, c/ Clot 187, àtic, 4t - 08027 Barcelona, tel. 933 409 126, a/e: info@cinemanet.info

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

★ **Manel Camp Quartet, Tangram.** Vesc-Temps Record.

El so del jazz

El pianista Manel Camp, sempre sensible al món que l'envolta i capaç com ningú de descobrir la immensitat de la senzillesa, posa, un cop més, el seu geni al servei de l'art. L'acompanyen en aquesta aventura els músics Matthew Simon, Horacio Fumero i Lluís Ribalta. Presenten al seu nou àlbum set magnífiques exposicions de jazz. L'experiència de cadascun d'ells s'ha unit per crear un so, una idea i un llenguatge compartit.

★ **Ricard Torino, Ave Maria.** Autoedición.

Temàtica religiosa

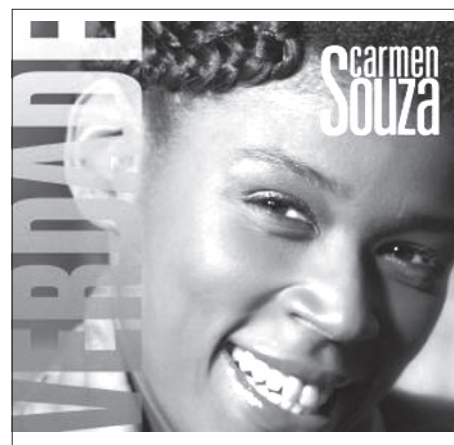
El tenor Ricard Torino acaba d'editar el disc *Ave Maria*, en què interpreta peces clàssiques de temàtica religiosa de grans compositors com Schubert, Mozart, Bizet, Händel, Bach, Franck o Gounod. També fa una versió del cèlebre *El cant dels ocells*. Torino va fer els estudis musicals al Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona i ha fet nombrosos concerts i produccions operístiques arreu del món.

★ **AA.DD., El disc de La Marató.** TVC Disc.

Iniciativa solidària

El 12 de desembre vinent es podrà adquirir el disc de La Marató amb diversos diaris d'informació general al preu de nou euros, a més del cost del diari. Enguany aquesta iniciativa solidària de Televisió de Catalunya es dedica a la lluita contra les lesions medul·lars i cerebrals adquirides. El disc compta amb la participació d'artistes com Montserrat Caballé, Nina, Elèctrica Dharma, Beth, Martirio o Ensemble Taller de Músics.

★ **Carmen Souza, Verdade.** Galileo MC-Ojo Música.

Notes d'elegància

El segon àlbum de la cantant africana Carmen Souza, titulat *Verdade*, traspua d'elegància en la seva senzillesa, en el seu so acústic i en la seva instrumentació. L'artista assegura que aquest disc és molt més personal que l'anterior. «M'he deixat endur —comenta— per la música i el missatge que tenia dins meu.» Compta amb invitats especials, entre ells el percussionista Pedro Segundo i els pianistes Víctor Zamora i Jonatan Idiagbonya.

Llibres

Art renaixentista

[Joan-Hilari Muñoz i Sebastià]

LA PARRÒQUIA DE SANT
JOAN BAPTISTA D'ORTA
EN EL SEGLE DEL
RENAIXEMENT

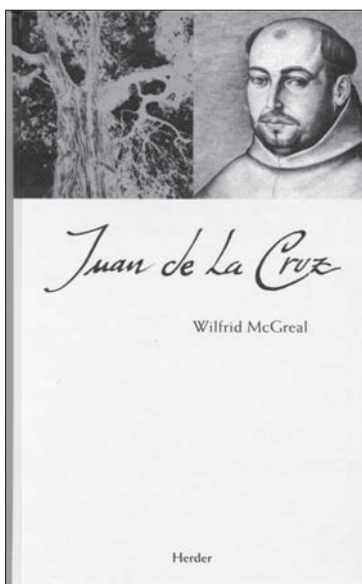
Aquest llibre documenta l'etapa més destacada, pel que fa a l'art, de l'església de Sant Joan Baptista d'Orta, que s'inicia amb l'ampliació del temple, el 1513. Al llarg de les seves pàgines, hi apareixen les visites pastorals; els rectors; el retaule major, pintat per Joan de Borgonya; la custòdia-ostensori, realitzada per Gabriel Vilamarics; el retaule de les Ànimes del Purgatori, decorat per Vicent Desi; el retaule per a la capella de la Concepció, etc. (Ramon Ribera)

Joan-Hilari Muñoz, La parròquia de Sant Joan Baptista d'Orta en el segle del Renaixement. Ecomuseu dels Ports, 2010, 140 pàg.

Poeta i místic

Sant Joan de la Creu va ser en vida un guia espiritual per a les persones que aspiraven a un creixement personal i necessitaven ajuda en la recerca de Déu. La vigència d'aquest místic arriba fins al nostre temps amb la seva obra, analitzada en aquest volum. El seu geni poètic, desencadenat en l'obscuritat i la tragèdia personal, expressa el silenci de Déu. Aquesta paradoxa, trobar la presència i plenitud divina en el silenci, va ser l'objecte del seu ensenyament al llarg de la seva vida.

Wilfrid McGreal, Juan de la Cruz. Editorial Herder, 2010, 110 pàg.

Expedició arriscada

L'emperador Justinià organitza, l'any 551, una expedició a la Xina per descobrir el secret més ben guardat d'Orient. Per a aquesta missió arriscada, triarà els homes més capacitats i idonis del seu imperi. No obstant això, tres dones, de diferents orígens, cultures i religions, marcaran el destí dels expedicionaris. Aquest llibre de l'escriptora i actriu Coia Valls va obtenir el Premi Nèstor Luján de Novel·la Històrica 2010.

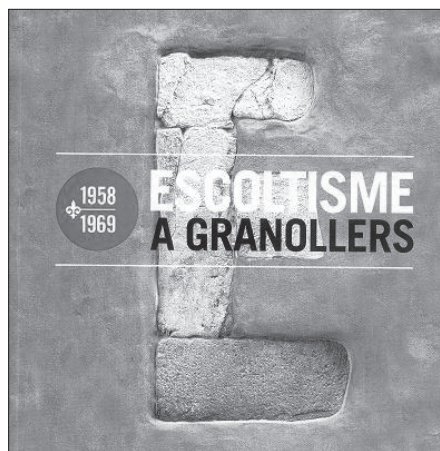
Coia Valls, La princesa de Jade. Columna Edicions, 2010, 360 pàg.

Educant en valors

Aquesta obra col·lectiva és la culminació de la commemoració del cinquantenari de la fundació dels dos primers agrupaments escoltes de Granollers: Agrupament Sant Esteve i Agrupament Anna Frank. A més d'oferir dades interessants sobre l'organització, les activitats... de tots dos grups, també explica els orígens i l'evolució del moviment escolta a escala mundial i a Catalunya. També s'ofereix un DVD amb abundant material fotogràfic i documental.

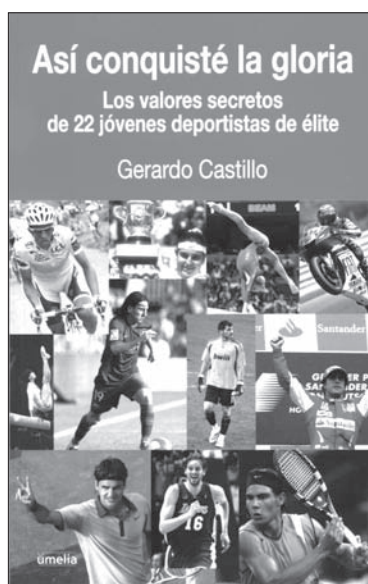
AA.DD., Escoltisme a Granollers (1958-1969). Salvador Estany-Agrupament Escolta i Guia Sant Esteve de Granollers, 2010, 462 pàg.

Esperit de superació

Aquest volum recull 22 testimonis de valors viscuts a l'edat juvenil amb ocasió de la pràctica esportiva d'alta competició: Rafa Nadal, Arantxa Sánchez Vicario, Pau Gasol, Miguel Induráin, Nadia Comaneci, Iker Casillas, Lionel Messi, etc. Els seus triomfs són el resultat de conrear valors ocults per al gran públic i d'un esperit de superació continu; són la recompensa a l'esforç i sacrifici callat en cada solitari entrenament diari.

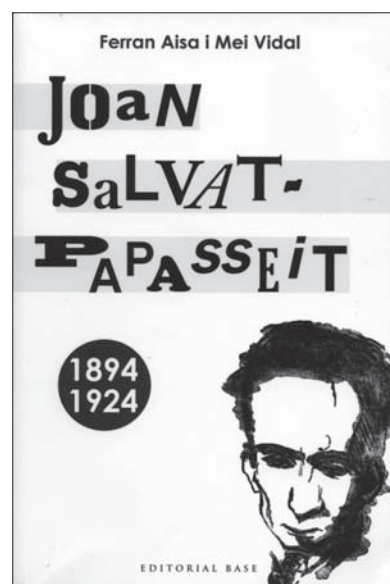
Gerardo Castillo, Así conquisté la gloria. Ediciones Internacionales Universitarias, Col·lecció Yumelia, 2010, 352 pàg.

Un poeta genial

Aquesta pretén ser la biografia definitiva de Joan Salvat-Papasseit, un referent imprescindible de la poesia catalana del segle XX. L'aparició de documents fins ara inèdits (correspondència, poemes, textos i entrevistes) i l'aportació de testimonis nous la converteixen en un instrument imprescindible per endinsar-nos en la seva vida i obra. Els autors d'aquesta obra són Ferran Aisa, gran expert sobre el poeta, i la historiadora Mei Vidal.

Ferran Aisa i Mei Vidal, Joan Salvat-Papasseit (1894-1924). Editorial Base, Col·lecció Base Història, 2010, 504 pàg.

Una decisió vital

Edda Marty adora passejar vora el mar, però sap que no aconseguirà acostumar-se mai als hàbits burgesos del Trieste de la segona dècada del segle passat. Decideix fer l'últim curs de batxillerat en un institut masculí per poder accedir a la universitat. A pesar que ella només pretén ser una més a la classe, la seva presència pertorbarà el seu entorn acadèmic. L'autor d'aquesta novel·la és el periodista i escriptor d'origen jueu Giani Stuparich.

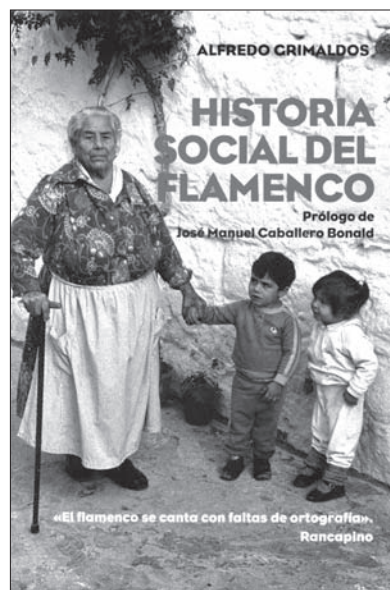
Giani Stuparich, Un año de escuela en Trieste. Editorial Minúscula, Col·lecció Paisajes Narrados, 2010, 94 pàg.

Art inqüestionable

Els professionals del flamenc gaudeixen avui de més consideració social que mai. La crònica de l'evolució d'aquest art l'expliquen aquí els mateixos protagonistes: Antonio Mairena, Farruco, Juan Habichuela, Juan Varea, Fernanda de Utrera, Chano Lobato, José Menese, Enrique Morente, Paco de Lucía... Figures inqüestionables d'aquest art i, alguns d'ells, grans patriarques gitanos. Els testimonis han estat recollits pel periodista Alfredo Grimaldos.

Alfredo Grimaldos, Historia social del flamenco. Ediciones Península, Col·lecció Atalaya, 2010, 316 pàg.

L'al·lucinació pseudoreligiosa

Malgrat la portada provocativa, pensada sobretot com un reclam publicitari, la darrera novel·la guanyadora del Premi Alfaguara, del xilè Hernán Rivera Letelier, sent com és una obra de contrastos barrocs, s'endinsa en tota una tradició literària i existencial hispànica que té antecedents tant en la mateixa literatura xilena com en l'espanyola. A més de reelaborar tècniques característiques de la novel·la llatino-americana, el referent més proper de Rivera Letelier és el poemari *Sermones y prédicas del Cristo de Elqui* (1977) del seu compatriota el poeta Nicanor Parra, un dels versos del qual dona títol a la seva novel·la. Però no és localisme el que compta aquí, sinó l'expressió d'una set universal de l'home de serper-a-Déu en una època de crisi on els grans valors s'han eclipsat.

El novel·lista s'ha documentat en profunditat per compondre el paisatge històric de la trama i dels principals personatges. La figura de l'al·lucinat està representada per Dámaso Zárate Vega, el Cristo de Elqui, un personatge real de mitjans del segle passat que va predicar durant dues dècades per les mines salnitres del desert d'Atacama un missatge basat en remeis medicinals casolans i en un vague misticisme. Afirmant ser la reencarnació de Nostre

HERNÁN RIVERA LETELIER
El arte de la resurrección
Alfaguara, 2010, 264 pàg.

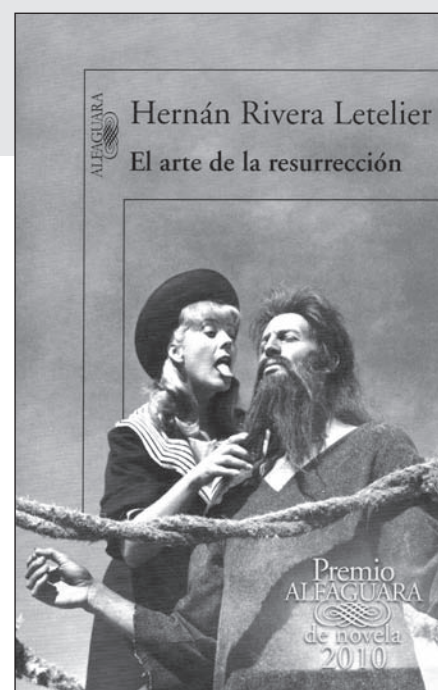
Senyor, la seva manera de viure va compaginar la pobresa més crua amb la luxúria més descarnada. A la novel·la s'alternen el relat de la seva vida amb els esdeveniments que li passen al Nadal austral del 1942, quan viatja fins a l'oficina de La Piojo on vol convertir en companya seva Magdalena Mercado, una prostituta que, com ell, es lliura a una religiositat excèntrica i, si més no, heterodoxa.

En certa manera, aquesta novel·la ofereix una relectura dels límits del realisme literari per compensar la frustració i el desparament que arrossega darrere seu un món deshumanitzat. El Cristo de Elqui que compon Rivera Letelier està forjat amb el metall quixotesco de *Nazarín* (1895) de Benito Pérez Galdós. Com a les novel·les realistes, els noms dels personatges són simbòlics (Magdalena Mercado, la prostituta a la qual pretén conquistar el Cristo de Elqui, i Anónimo Bautista, el boig de l'escombra, que el recull mig mort del

desert). Com a la *Madame Bovary* de Flaubert, el narrador omniscient utilitza de vegades la primera persona pròpia de qui ha estat testimoni del que explica, com si el mateix novel·lista es volgués fondre dolorosament amb la substància real que ha activat la seva imaginació i experiència com a miner en aquells mateixos llocs durant trenta anys.

A mig camí entre el truà i l'asceta, el Cristo de Elqui resulta ser un exponent del magma d'inquietuds espirituals que en períodes turbulents connecten amb els estrats més profunds de la psique popular. La passió i el menyspreu que acompanyen a parts iguals aquest desgraciat semibruixot, que al final no aconsegueix el seu propòsit, retraten la necessitat humana de consol, de superació i d'esperança, entre les adversitats i les injustícies d'una realitat degradada. No és un llibre blasfem ni irreverent, ni tampoc una mirada entre humorística i surrealista

Armando Pego
Professor titular de
la Facultat de Filosofia
de la URL

sobre un món estrambòtic poblat per bojós, prostitutes i marginats. Encara amb rivets de sentimentalisme fàcil, reflecteix una compassió desesperada pels somnis patètics i impossibles, però humans, dels seus protagonistes.

Crítica teatral

Cireres cor de colom a l'hort de Txèkhov

L'HORT DELS CIRERERS,
d'Anton Txèkhov.
VERSIÓ, de David Mamet.
DIRECTOR: Julio Manrique.
INTÈRPRETS: Montse Guallar,
David Selvas, Mireia Aixalà,
Cristina Genebat, Ferran
Rañé, entre altres.
Teatre Romea, Barcelona.
Fins al 9 de gener.

Txèkhov, Mamet, Manrique. No és la recepta d'un nou còctel, però en teatre pot resultar un combinat explosiu. Amb alcohol pujat de grau i cireres cor de colom. Simbòlica la pila de maletes i baguls a l'entrada de la platea que fa endevinar anades i vingudes dels personatges pel passadís central. I és així. Les maletes i els baguls són la metàfora del viatge. Uns que se'n van, uns altres que arriben.

Pareu bé l'orella: per començar, hi sentireu una de les peces emblemàtiques de Leonard Cohen, *Dance me to the end of Love*, cantada per una sensible veu femenina i rematada amb un minisolo coreogràfic, estil delírium trèmens, d'Anyà (Mireia Aixalà). Leonard Cohen la va escriure pensant no pas en un episodi d'amor, com ha acabat considerant-la tothom, sinó en l'Holocaust. D'aquí ve un dels versos:

© David Ruano

Montse Guallar, David Selvas, Norbert Ibero, Xavier Ricart, Ferran Rañé, Enric Serra (al fons).

«Dance me to your beauty with a burning violin» (Porta'm ballant fins a la teva bellesa amb un violí en flames), en referència simbòlica als forns dels camps d'extermini.

Pot semblar fora de lloc referir-se a l'Holocaust a l'hora d'enfocar la història de la família txekhoviana que és a punt de perdre la casa de camp, l'hort ple de cirerers i el món aristocràtic. Però hi ha una similitud entre la pèrdua de la terra que t'ha vist néixer i créixer i l'intent de la crema d'una cultura

com la jueva. Cohen pensava en això. Manrique-Txèkhov-Mamet pensen en la mort i l'amor de l'obra: l'esperit del nen ofegat, personatge absent, però que apareix com un miratge; l'enamorament silenciós entre Varya (Cristina Genebat) i Yermolay Lopakhin, l'especulador immobiliari que vol fer cases d'estiueig (David Selvas); la frustració de la serventa (Gemma Brió) que veu com desapareix l'home de qui està enamorada; el vell majordom Firs (Enric Serra) que ronda com un fantasma

i quan ja no hi ha ningú diu, de tu a tu amb els espectadors, que a ell i al petit ofegat els han deixat oblidats a dins.

Julio Manrique mou els personatges de Txèkhov en un clima festiu, de disbauxa, fins i tot frívol a vegades. Només Varya (Cristina Genebat, autora també de l'excel·lent traducció) i Petya Trofimov (Oriol Vila) són els únics que contrasten amb l'exaltació col·lectiva i aporten el raonament entre sensatesa i intel·lectualitat. Una manera de perfilar la societat russa de l'època que agonitza lentament.

El muntatge, en menys de dues hores, fa un recorregut ascendent —clàssic, comèdia, farsa o vodevil, al vostre gust— que arrenca amb un aire desconcertant, es va asserenant, s'enfila de nou en un clima de gresca i esclata quan arriba la desfeta i l'abandó de la casa, just quan s'han començat a estellar els primers cirerers.

Les cireres es cullen de l'arbre i es mengen a grapats, sota l'ombra del fullatge. Se'n tasta la polpa i se n'escup el pinyol a terra perquè en surtin nous rebrotats al cap d'uns anys. Julio Manrique s'ha aproximat a la posada en escena amb un ritual similar, engrapant els personatges, forçant-los a actuar en un puny, tastant-ne el millor de cadascun. Els pinyols que els adjudica també formen part de la proposta. Però l'equilibri es manté. I un té la sospita que la collita dels cirerers d'aquest *Hort* serà de les bones.

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista
col·laborador de Ràdio Estel

Actualitats científiques

El deteriorament biològic de la Mediterrània

Segurament que em direu que parlo massa d'aquest tema. Però, així i tot, no he pogut resistir a la temptació de dir-hi alguna cosa més. És un fet dolorós i alarmant de debò la degradació que pateix el nostre planeta pel que fa a les espècies vives i crec que si en parlem molt potser ens en podem sensibilitzar més tots i això pot contribuir a fer que els entesos hi apliquin el remei que cal. Avui només us resumirem el que hem llegit recentment del que passa al Mare Nostrum.

El motiu és la publicació a la revista *Plos One* dels principals resultats del cens de la vida marina fet al llarg dels últims 10 anys per la Comissió Oceanogràfica Internacional. Hi han treballat uns 27.000 científics d'uns 80 països i han classificat unes 185.000 espècies. I també han analitzat com estan canviant els ecosistemes del mar a causa de set grans amenaces que han identificat, de les quals la més important és la sobrepesca.

Pel que fa a la Mediterrània hi hem vist astorats que ocupa el primer lloc pel que fa a l'existència

Pesca de la tonyina vermella.

d'aquestes amenaces que, a part de la sobrepesca, són pèrdua d'hàbitat, contaminació, espècies invasores, canvis de temperatura, falta d'oxigen i acidificació de l'aigua. Exemples d'això: la mort massiva de tortugues atrapades a les xarxes ha facilitat la proliferació de meduses al Mediterrani; s'hi

han introduït 637 espècies procedents d'altres mars, moltes vingudes del mar Roig des de l'obertura del canal de Suez; la tonyina vermella és a punt de col·lapsar per massa pescada i és tanta la disminució d'espècies que fa que si, per exemple, a les costes de Florida hi ha un 30% de peixos, a la conca del Mediterrani només n'hi hagi un 4%. I pel que fa a Catalunya encara podem dir que tenim la part més rica del Mare Nostrum, perquè a mesura que s'analitzen les condicions de vida cap al sud i cap a l'est van empitjorant a causa d'una major salinitat de l'aigua i més alta temperatura. Egipte, Israel i Turquia tenen els litorals més pobres biològicament. Els mars més amenaçats a escala mundial són Mediterrani, golf de Mèxic, mar de la Xina, el Bàltic i el Carib, però, fixem-nos que ocupem el primer lloc! Què cal fer-hi per part nostra? Si el pitjor mal és la sobrepesca, potser no abusar del peix, i després no abocar-hi contaminants ni productes que acidifiquin l'aigua. La resta deixar-la en les mans de Déu i de qui més hi pugui fer que no pas nosaltres.

L'univers de les galàxies

5. Les estrelles de la Galàxia són de magnituds diferents

Des de l'antigor s'han classificat les estrelles per magnituds. Per magnituds aparents, és clar, en un principi. Creient que les estrelles eren fixes, totes a la mateixa distància, a la volta del firmament, els antics s'afiguraven que la diferència de brillantor responia a diversitat intrínseca, per això la paraula *magnitud* corresponia sempre a la que creien que era la seva lluminositat. Fins al segle XVII, no es va veure amb certesa que no eren fixes ni totes a la mateixa distància, gràcies a Halley, que va comprovar que canvien de posició amb el pas del temps.

Ara bé, si es troben a distàncies diferents no podria ser que totes fossin iguals? És la pregunta que es plantejaren alguns astrònoms d'aquell moment. Aleshores la brillantor dependria només de la llunyania. Aquesta és la idea que tingué Huygens i la va voler aplicar al problema, no resolt aleshores, de la distància a què es troben les estrelles: si totes llueixen igual que el Sol i el Sol és una estrella com totes, mirem quanta llum rebem d'una estrella i quanta ens n'arriba del Sol i fent la proporció corresponent sabrem quantes vegades és més lluny l'estrella, qualsevol que sigui. Va fer càlculs amb l'estrella Sírius, la més brillant del cel, i obtingué una distància que no arribava a una vintena part de la que sabem real avui dia (que és de 8,83 anys llum). L'error provenia de no saber que aquesta estrella és 26 vegades més brillant que el nostre astre rei. Prou sabem ara que hi ha gran diversitat d'estrelles, unes més brillants que el Sol i altres no tant! Què calgué fer, doncs, per esbrinar quina és realment la brillantor intrínseca de cada estrella, la que té en ella mateixa, a part de la distància a què la veiem? Calcular-ne la llunyania, un cop mesurada amb precisió la magnitud aparent.

I com precisar les magnituds aparents?

La primera classificació per magni-

tuds visuals, o sigui aparents, la va fer Hiparc de Nicea (150-80 aC, aprox.). Va anomenar «de primera magnitud» les més brillants, i després de les restants digué que eren de segona, de tercera... fins a sisena magnitud. Les de sisena magnitud es troben al límit de la visibilitat de l'ull humà; són les que només poden veure les persones de molt bona vista quan el cel és net, sense contaminació en nits molt clares i sense lluna. Aquesta classificació era, naturalment, poc precisa, i quan es va voler fer el càlcul més rigorós els astrònoms decidiren posar com de sisena magnitud les que brillassin tan sols una centèsima part de la lluminositat de les de primera; així a menor nombre de magnitud més brillantor. Una estrella típica del cel és l'Espiga de la constel·lació de Virgo (o Alfa Virginis), que no és la més brillant del cel, però es considerà com a típica de primera magnitud. Les més brillants que ella tenen magnitud inferior a 1, i fins i tot la poden tenir negativa. La Sírius (que és Alfa Canis Maioris) la té de -1,5, Canopus (Alfa Carinae) de -0,8, l'Alfa Centauri és de -0,2, i Artur (que és Alfa Bootis) de -0,1. Són les «fixes» més brillants del cel. Totes les restants ja són de magnitud positiva. I si apliquem el càlcul de magnitud al Sol haurem de dir que la té de -27 i pel que fa als planetes la tenen variable, però Venus, Júpiter, Mart i Saturn, sempre negativa. En el màxim esclat Venus arriba a -4.

Com que les de primera magnitud brillen 100 vegades més que les de sisena, per passar de magnitud 1 a les següents s'ha de fer dividint per l'arrel cinquena de 100, que és 2,512, o sigui que les brillantors de les de segona magnitud en endavant són, respecte de les de primera: 1/2,512, 1/6,32, 1/15,85, 1/39,81 i 1/100. Abans de la invenció del telescopi la cosa s'havia d'acabar aquí, però ara s'ha passat a magnituds successives, dividint sempre per 2,512, i s'ha arribat a la magnitud 24, gràcies a la fotografia amb exposició. La lluminositat corresponent a la magnitud 24 és

de l'ordre de la centmil·lionèsima de la d'una estrella de primera. No cal dir que es fa el càlcul amb rigor i pràcticament sempre surt un nombre fraccionari per a la magnitud de qualsevol astre.

Les magnituds absolutes són una altra cosa

Ara bé, si volem conèixer com són realment els astres components d'una galàxia ens interessa més saber la «magnitud absoluta» de cada estrella —o lluminositat «intrínseca» que realment té— que no pas la que en percebem per la distància a què es troba. I s'ha convingut prendre com a patró de mesura la lluminositat aparent que tindria l'estrella si estigués a la distància de deu «parsecs» respecte a nosaltres (un parsec és la distància que correspon a la paral·laxi d'un segon, és a dir a la llunyania que tindria l'astre si des d'ell l'angle amb què es veïés la distància Terra-Sol fos d'un segon d'arc; equival a 3,26 anys llum). Si poséssim el nostre Sol a deu parsecs (o sigui a 32,6 anys llum) seria de magnitud +4,7 i Sírius a la mateixa llunyania de +1,4. Aquests són, doncs, els valors de les seves magnituds absolutes.

Ara bé, ens trobem amb la dificultat de no poder fer el recompte de les magnituds absolutes de la major part dels astres de la nostra galàxia perquè per calcular-les a partir de les aparents cal saber la distància a què es troben, i dels estels que són més enllà de 150 anys llum no se'n pot pas saber la llunyania pel mètode trigonomètric (o sigui, fent la triangulació astre, Terra i Sol) i, ja ho vam dir, la Galàxia té un diàmetre no inferior als 85.000 anys llum. Per a les estrelles de més enllà dels 150 només podem fer servir mètodes indirectes, que no seran mai tan segurs com el trigonomètric, però força aproximats. Com es fa? Comparant: si, per exemple, una estrella presenta un espectre lluminós molt igual al d'una estrella propera coneguda, podem deduir-ne amb un

grau molt alt de probabilitat que tindrà la mateixa lluminositat intrínseca, i fent la proporció entre lluminositats aparents deduir-ne la distància. Això no es pot fer sempre; hi ha estrelles que presenten un espectre lluminós estrany, diferent de tots els que es troben en les pròximes conegudes.

Posem algun exemple: de Canopus (Alfa Carinae), que visualment és de magnitud -0,8, no en podem saber la distància. La seva brillantor és excepcional amb un tipus d'espectre que només ens diu que és molt calenta i intriga els astrònoms la gran lluminositat. Consideracions, més o menys fundades, donen el resultat que es troba a uns 190 anys llum, però això li donaria una magnitud intrínseca de -3,7, cosa que el faria 16.000 vegades més lluminós que el Sol. Però els càlculs són incerts, i si s'hi afegixen més consideracions resulta que encara estaria més lluny, i aleshores brillaria com 50.000 Sols. Aneu a saber. Però que es trobi més a prop dels 190 anys llum que hem dit és del tot improbable. Un altre exemple és Rigel, de la constel·lació d'Orió. Es troba, segons sembla, a 660 anys llum de llunyania, i això li atribueix una magnitud absoluta de -6,9, equivalent a dir que el seu esclat és de 260.000 vegades el del Sol, cosa difícil d'admetre, però no és impossible.

El que sí que sabem segur és que comparant la lluminositat del Sol amb la de les estrelles properes, de les que tenim seguretat en la distància, s'ha de dir que el nostre astre rei del sistema planetari és una estrella senzilla, podríem dir vulgar, no de les grans ni tampoc de les més petites, però sí que ja cal posar-la a la meitat inferior a l'escala de lluminositats.

Però la lluminositat no és pas tot el que tenen les estrelles. Hi ha altres detalls interessants que cal saber si volem formar-nos una idea més cabal d'aquests constituents d'una galàxia: volum, massa, temperatura i composició química. En parlarem als capítols següents.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

HARRY POTTER I LES RELÍQUIES DE LA MORT (1A PART) ***

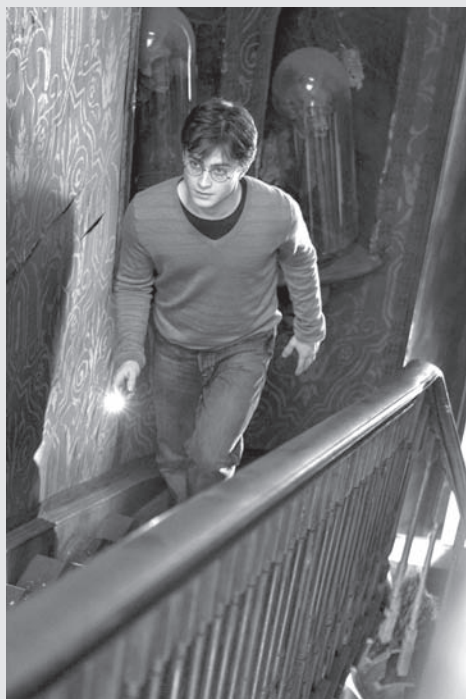
Director: David Yates.

Guionista: Steve Kloves.

Intèrprets: Daniel Radcliffe, Rupert Grint, Emma Watson, Ralph Fiennes, Brendan Gleeson, John Hurt.

Gènere: fantasia-aventures.

Estats Units-Regne Unit, color, 2010. 148 minuts. / Públic: joves.

El poder de Voldemort domina no únicament el món màgic, sinó també el *muggle*. Milers de persones fugen esporuguides a amagar-se del Senyor Fosc. Harry i els seus amics decideixen amagar-se en un lloc segur que, en poc temps, deixa de ser-ho. Aleshores, Harry, Ron i Hermione emprenen el viatge per aconseguir els Horrocruxes que falten i destruir-los. És la manera de posar fi a l'innombrable.

Estem davant l'adaptació del setè i darrer llibre del jove mag. *Harry Potter i les relíquies de la mort* s'ha dividit en dues parts cinematogràfiques per poder incloure el llarg desenllaç de la lluita entre el Bé i el Mal. Potser aquest factor pesa massa en l'estructura del guió, cosa que produeix una sensació de llarg capítol televisiu. En aquest sentit, la pel·lícula, tan tancada en la seva mitologia, personatges i codis, esdevé quelcom poc desxifrabable, i si més

no avorrida, si no se n'ha llegit la base literària o no se n'han vist les prèvies cinematogràfiques.

Això no obstant, el llegat de fans tindrà una acció ben dosificada al llarg de la trama, conflictes personals ben barrejats amb l'humor i uns efectes especials omnipresents però efectius. El retrat de l'adolescent i les seves inseguretats continua vigent, però és aquí on Yates se separa més del llibre i s'encamina cap a una figuració més comercial. Segurament el desenllaç arribarà el juliol del 2011.

Llenguatge: col·loquial; humor: 3; acció: 4; violència: 3; sexe: 1 (qualificacions de 0 a 3).

ENTRELOBOS ****

Director i guionista: Gerardo Olivares.

Intèrprets: Juan José Ballesta, Sancho Gracia, Carlos Bardem, Manuel Ángel Camacho, Luisa Martín.

Gènere: drama.

Espanya, color. 2010. 114 minuts. / Públic: joves.

Als set anys, Marcos és venut pel seu pare per treballar amb un cabrer a la Vall del Silenci, un indret perdut de Sierra Morena. Amb ell aprèn els secrets de la natura i, a la seva mort, sobreviu durant dotze anys juntament amb una bandada de llops, i n'és el líder.

Entrelobos és un llargmetratge de ficció basat en l'extraordinària història de Marcos Rodríguez Pantoja, nascut al nord de la província de Còrdova el 1946, en ple cor de Sierra Morena. En tornar a la civilització, mai no va

aconseguir adaptar-se a la societat. El seu somni sempre va ser tornar a viure entre llops.

Aquesta pel·lícula és, com diu el seu director, una història d'amor entre un nen i la natura, però també és un film sobre l'amistat i la lleialtat, la supervivència i la capacitat de superació. En el paper protagonista, cal destacar la increïble feina del nen Manuel Camacho, d'una frescor i ingenuïtat que traspasa la pantalla. Sancho Gracia dona vida al cabrer Atanasio, un savi de la serra que anirà transmetent a Marcos, que se l'arriba a estimar com un pare, tots i cadascun dels secrets més recòndits de la vall. També cal destacar la magnífica banda sonora composta per Klaus Badelt.

Entrelobos ens referma en el nostre amor pel bon cinema, per transmetre'ns a través de les imatges un contingut de valors que la mateixa natura ens brinda cada dia de forma tan esplendorosa i gratuïta. Humor: 1; acció: 6; violència: 2; sexe: 0; llenguatge: rural.

Estrena en DVD

TOY STORY 3 ****

Director: Lee Unkrich.

Guionistes: Michael Arndt, John Lasseter, Andrew Stanton i Lee Unkrich.

Gènere: animació.

Estats Units, color, 2010. 103 minuts. / Tots els públics.

Andy Davis té 17 anys i ha d'anar a la universitat, cosa que fa que les seves joguines es preocupin per un futur incert. Ha valgut la pena esperar onze anys per veure de nou Woody, Buzz, Jessie i la resta de joguines a la gran pantalla. El 1995 Pixar va sorprendre el món amb el primer llargmetratge animat generat íntegrament per ordinador, *Toy Story*, que va generar una fita en la història del cinema.

Amb un guió impecable, noves tecnologies al seu favor, personatges entranyables i el perfecte equilibri entre les rialles i els moments emotius, *Toy Story 3* conserva la màgia, l'acció i l'entreteniment de sempre i esdevé, possiblement, la millor saga animada de tots els temps.

Humor: 5; acció: 5; violència: 2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Extres DVD: idiomes: castellà, català, anglès i portuguès; subtítols: Castellà, anglès, portuguès i anglès per a sords; documentals i reportatges diversos.

El món de la televisió

HISPANIA, LA LEYENDA **

Dimecres – 22.30 h – Antena 3

Hispania, segle II aC. En un món en què el poder d'uns pocs regeix la vida de molts, un grup de rebels hispanos liderats per un pastor lusità, Viriato, lluitaran contra Roma per defensar el seu territori.

El context històric d'Hispania és molt nou a la petita pantalla, ja que és la primera vegada que es produeix al nostre país una sèrie de temàtica pèl·luma que, a més, convenç públic i crítica. I amb raó, ja que els capítols estan ben estructurats, distribueixen les dosis d'acció de forma que l'espectador no s'avorreixi i la trama surt enriquida perquè està construïda en dos pilars clau: la interessant figura de Viriato (la seva mentalitat estratègica a la batalla, juntament amb els valors heroics que regeixen la seva vida) i l'ús de plans força treballats per a les escenes de conteses. Un altre punt a favor és que les subtrames no desllueixen i estan ben acoblades al relat principal, en particular, la història dels personatges interpretats per Juan José Ballesta i Anna de Armas.

En resum, un producte més que entretingut que sorprendrà moltes persones per la seva qualitat i innovació. Aquesta producció espanyola posa un èmfasi exagerat en la necessitat de mostrar d'una manera exhibicionista tant les escenes de violència com de sexe.

Distinció a Joan Úbeda

Jaume Aymar
Director

Joan Úbeda i Comas (Barcelona, 1926) és un dels col·laboradors més veterans de Ràdio Estel: amb la seva cita quotidiana a l'es-pai *Dietari de música i músics* el continuem escoltant cada dia. Ara ha estat distingit per l'Associació Musical de Mestres Directors amb el guardó Felip Pedrell. L'acte es va celebrar el dia 21 de novembre, vigília de Santa Cecília, patrona dels músics, a l'Auditori Culler i Fabra del Centre Sant Pere Apòstol de Barcelona i hi va intervenir l'Or-feó Sarrianenc dirigit per Carme Maestre.

Joan Úbeda té una dilatada trajec-tòria al servei de la musicologia, la composició, la direcció coral i la pedagogia musical. De petit, formà part de l'escolania dels Ca-putxins de Pompeia de Barcelona. Va fer estudis amb Antoni Català, Antoni Pérez Moya i Joan Tomàs. En l'orgue va comptar amb el mestratge de Joan Suñe Sintes al Palau Nacional de Montjuïc.

Als divuit anys va començar la pràctica de la direcció coral. Va di-rigir la Schola Cantorum de la par-ròquia de Sant Vicenç de Sarrià, la Coral Nou Resson, la de Sant Jeroni de Montbau, la dels Amics del Cant Gregorià i la de Santa Cecília, entre d'altres. Amb el pare Miquel Altisent (1898-1975), escolapi i un referent del gregorianisme a Catalunya, va viatjar per tot el país orientant la tasca de molts cors i de molts cantaires. Com a resultat d'aquells fets, el cant gregorià a Catalunya va rebre un fort impuls amb la nova creació de nombroses Schola Cantorum que van aflorar pel país en els anys posteriors al Congrés Eucarístic (1952).

Llicenciat en Musicologia pel Pon-tifici Institut de Música Sagrada de Roma i secretari del Congrés Litúrgic de Montserrat (1956), Joan Úbeda fou un dels membres fundadors del Centre de Pastoral Litúrgica i responsable de les edi-cions de cants de les celebracions litúrgiques en llengua vernaclea.

Alguns dels seus cants encara es canten com *Tothom coneixerà*, es-crit amb motiu de la primera missa del poeta Francesc Malgosa Riera, cofundador d'aquest setmanari, i *l'Al·leluia ple de vida*, *Crist ens ha salvat*, amb lletra de Mn. Albert Taulé.

Ha estat professor de música en escoles públiques i privades. Fruit d'aquesta tasca docent fou el llibre *Els noms de la música* (Ed. Oikos-tau, 1998). Joan Úbeda s'enorgulleix d'haver pogut salu-dar personalment el papa Joan XXIII i el mestre Pau Casals.

A Ràdio Estel és també un dels assessors musicals de la radiofór-mula. Des del setmanari li diem de tot cor: enhorabona, Joan, per aquesta merescuda distinció.

Ràdio Estel us oferirà en directe des de la catedral de Solsona l'ordenació episcopal de Xavier Novell i la presa de possessió com a nou bisbe de Solsona. Serà el diu-menge 12 de desembre a les 16.30 h

Graella de Ràdio Estel

Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari				
0.00	Completes des de Sta. Maria de Solius							0.00				
	l'Evangeli											
1.00	Dietaris de música i músics							1.00				
2.00	Espurna d'Alba							2.00				
3.00	Informació							3.00				
4.00	Informació							4.00				
5.00	Informació							5.00				
6.00	L'albada							6.00				
7.00	Titulars							7.00				
	El Rosari l'Evangeli											
7.30	Laudes des del monestir de Montserrat							7.30				
8.00	El primer cafè					El Campanar		8.00				
						Església viva	Església d'Urgell					
9.00						Serveis (Temps)		Sons de la terra		Tot sardana		9.00
10.00	Informatiu					Santoral		10.00				
10.30	Santoral					A tota costa	Avui és festa		10.30			
							La taula de l'Evangeli					
11.00	Informatiu					Trotamundos		Missa Conventual des de Montserrat		11.00		
11.30	Informatiu											
12.00	Angelus					Cinema		En concert		12.00		
	Titulars											
12.30	Informatiu					Trotamundos						12.30
13.00	Cant de la Salve des del monestir de Montserrat					Tenim un problema		Rutes per Catalunya		13.00		
13.30	Informació											
14.00	Informació					Fora d'àrea				14.00		
14.30	Reportatge											
15.00	Informatiu					Clip de teatre				15.00		
15.30	Informació					Club+amics	Catalunya Cristiana		15.30			
16.00	Informatiu					Clip de cinema				16.00		
16.30	Comentari General							16.30				
17.00	Informació							17.00				
17.30	Racó de premsa					Clip d'art			17.30			
18.00	Informatiu						La taula de l'Evangeli		18.00			
18.30	Serveis (Trànsit)						Avui és el dia del Senyor		18.30			
18.45	l'Evangeli											
19.00	Vespres des del monestir de Montserrat											
19.30	Capvespre											
20.00	Nits estel					1 raó per viure	Cantato Domino		20.00			
21.00	Informatiu							Clip de teatre		21.00		
	Valors a peu de carrer	De cap i de nou	Plusvàlua	Mètode Guardiola	Catalunya sense barreres		Missatge en una ampolla					
22.00	Informatiu Andorra							22.00				
	Missatge en una ampolla	Buscant la llum	Punt ORG	Paraules d'Amor	Amb llum pròpia	Catalunya sense barreres	Escolta'm					
23.30	Informatiu Andorra							23.00				
	Kosmos	Tal com érem	Gent jazz	Escolta'm	Arsènic per compassió	Cantata del diumenge	Gent Jazz					
Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari				

 Espais de radiofórmula

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

INTERNET

- **ROGELIO CABADO.**— Aquest cantautor cristià estrena pàgina web (www.rogliocabado.com) amb recursos, descàrregues, fotografies, etc.

BARCELONA

- **41 TROBADA DE PESSEBRISTES DE CATALUNYA I BALEARARS.**— Del 26 de novembre al 12 de desembre, a Mataró. Se celebraran diferents actes, però els centrals seran els dies 11 i 12 de desembre.

Destaquem:

- Exposició de pessebres a l'Associació de Pessebristes de Mataró
- Exposició de prop de 2.000 figures de pessebres a l'Ateneu Caixa Laietana de Mataró
- Al Museu Municipal de Can Palauet, exposició de quadres i obres d'art del segle XVII i contemporanis dedicats al pessebre
- Al Museu Arxiu de Santa Maria de Mataró, exposició de documents i fotografies de l'Associació de Pessebristes de Mataró
- A les 12 h, missa a la basílica de Santa Maria de Mataró
- A continuació, dinar de germanor

Per a més informació i inscripcions:

www.pessebresmataró.com, tel. 669 974 242.

- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— Reflexions teològiques. Evangeli i Pastoral de la Cultura. *Sabeu entendre en quin temps esteu vivint?* (Lc 12,56), a càrrec de Mons. Sebastià Taltavull. Dates: **2, 9 i 16 de desembre**. Lloc: auditori Fundació Joan Maragall, c/ València, 244 - Barcelona. Inscripció: 25 euros. Places limitades. Més informació a la www.fundaciojoanmaragall.org.

- **CONCERT DE CARILLÓ.**— Diumenge 5 de desembre, a les 12.00 h, concert de carilló a càrrec d'Anna Maria Reverté. Lloc d'audició: Pati dels Tarongers o Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat. Entrada gratuïta.

- **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 7 de desembre, a les 22.00, a la basílica de la Mercè (pl. Mercè, 1 - Barcelona) tindrà lloc l'Escola de Pregària per a joves amb l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach.

- **BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 7 de desembre, a les 17.30, celebració comunitària de la Penitència; a les 18.00, missa de vetlla. Solistes de la Concepció; a les 19.00, primeres vespres solemnes; el 8, a les 11.00, missa solemne celebrada per Mons. Joan Godayol, bisbe emèrit. Missa polifònica. Cor estable de la Concepció; a les 19.00, segones vespres solemnes. C/ Aragó, 299 - Barcelona, www.concepciobcn.com.

- **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà en la missa del 8 de desembre, a les 11.30: ofertori, *Ave Maria* de J. Busto; comunió, *Ave verum* de Byrd; sortida, *Beatam me dicent* a 12 de F. Valls; el 12, a les 10.30: ofertori, *Benedixisti Domine*, de Palestrina; comunió, *Qui sedes*, de Bortniansky; sortida, *Rorate caeli* de Rossi.

- **ASSOCIACIÓ ESPANYOLA D'AMICS DELS CASTELLS.**— El 9 de desembre, a les 19.00, conferència de Juan Amat Cortés, vicepresi-

dent de l'entitat, sobre *La batalla de Lepanto y la intervención de Cervantes*. Gran Via de les Corts Catalanes, 653, àtic 2n - Barcelona.

- **LLIBRERIA CLARET.**— El 9 de desembre, a les 19.30, presentació del llibre *El evangelio es Jesús*, editat per Verbo Divino. Hi intervinrà l'autor, Josep Oriol Tuñí i Xavier Alegre. C/ Roger de Llúria, 5 - Barcelona.

- **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El 9 de desembre, a les 20.00, pregària. Convent dels frares franciscans, c/ Santaló, 80 - Barcelona.

- **ASSOCIACIÓ AMICS DELS ÀNGELS.**— El 9 de desembre, a les 20.00, sessió d'estudi *Els poders espirituals en els evangelis*, a càrrec de Rafael Méndez, rector de la Mare de Déu dels Àngels. C/ València, 78 - Barcelona.

- **PREGÀRIA ECUMÈNICA.**— Divenres 10 de desembre, pregària en commemoració de l'aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans, al col·legi de les Filles de Maria Auxiliadora. C/ Sepúlveda, 67 - Barcelona.

- **PARRÒQUIA SANT RAMON DE PENYAFORT.**— 4t Concert Benèfic de Santa Llúcia: *La història de Nadal —música i poesia—*, organitzat per la Fundació ajudant-ajudar. Dissabte 11 de desembre, a les 21.30 h. Rambla de Catalunya, 115 - Barcelona.

- **ESCOLA D'ANIMACIÓ BÍBLICA.**— L'11 de desembre, de 10.30 a 13.00, al Centre d'Estudis Pastorals (c/ Rivadeneyra, 6 - Barcelona). Més informació: Quique Fernández, tel. 652 078 868, quimil66@yahoo.es

- **CAIXAFORUM.**— L'11 i 18 de desembre, a les 17.30, activitat familiar *Srkibo. Una aventura calligràfica*. Av. Ferrer i Guàrdia, 6-8 - Barcelona, tel. 934 768 635.

- **COSMOCAIXA.**— El 12 de desembre, a les 12.00, activitat científica per a nens de 7 a 12 anys sobre *Meravellosa química*. C/ Isaac Newton, 26 - Barcelona, www.laCaixa.es/ObraSocial.

- **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El 12 de desembre, a les 17.30, concert del cor Lerània. Hi interpretarà la *Missa llatina* de Schumann i altres peces. C/ Anglès, 55 - Barcelona.

- **VERITABLE VIDA EN DÉU.**— El 12 de desembre, a les 18.00, el grup de pregària de la Veritable Vida en Déu tindrà la seva trobada a la capella de les Carmelites Missioneres del carrer Puiggarí, 1 - Barcelona. Més informació: Mercè Ferrer, tel. 935 304 806.

- **ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ.**— El 12 de desembre, a les 18.00, concert de Nadal amb la coral Som, dirigida per Enric Azuaga. C/ Consell de Cent, 293 - Barcelona.

- **FUNDACIÓ CATALANA SÍNDROME DE DOWN.**— El 15 de desembre, amb motiu del X Aniversari del Servei de Suport a la Vida Independent, jornada dedicada a reflexionar i reivindicar aquest dret reconegut per l'ONU i molts altres organismes internacionals. Inscripció gratuïta. Més informació al web: www.fcsd.org.

- **VIDA CREIXENT.**— Dijous 16 de desembre, reunió d'animadors, única al mes. A les 5 de la tarda. Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema IV: *Feliços els humils, ells posseiran la Terra*.

- **FUNDACIÓ SARDÀ-PUJADAS.**— 17 de desembre, a les 11 h, a la seu de la fundació (c/ Varsòvia, 162 - Barcelona), celebració del seu 25è aniversari. També es commemora el centenari del naixement de Mn. Francesc de Paola Sardà Pujadas, promotor de la fundació a redós de la parròquia Mare de Déu de Montserrat. Tel. 932 387 387.

GIRONA

- **CÀTEDRA FERRATER MORA.**— Del 13 de novembre al 30 de gener, per commemorar els vint anys de la Càtedra Ferrater Mora de Pensament Contemporani, exposició *20 anys de pensament contemporani*, que vol mostrar les activitats realitzades durant aquest període i també el significat i influència tant per la Universitat de Girona com per a la societat que serveix. Fontana d'Or, Girona. Més informació, al tel. 972 418 019.

- **SANTUARI DEL MONT.**— El 8 de desembre, a les 12.00, festa de la Immaculada: missa solemne.

- **CATEDRAL.**— El 8 de desembre, a les 11.00, el bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, presidirà la celebració de l'eucaristia a la catedral en la festivitat de la Immaculada Concepció.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES per a grans persones grans

Places disponibles i preu assequible

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.
Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

- RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

MÒNICA PADROL, DIRECTORA DE L'AGÈNCIA DE VIATGES «RUTH TRAVEL»

«He vist persones que anaven a Terra Santa com a viatgers i en tornaven com a pelegrins»

Samuel Gutiérrez

La confiança dipositada pel Club+Amics en l'agència de viatges «Ruth Travel» es consolida any rere any. La seva especialització en pelegrinatges i viatges religiosos és tota una garantia, així com un segell característic d'una agència nascuda l'any 2007 per a la qual «el turisme religiós és més una vocació que un bon negoci». La seva directora, Mònica Padrol, ens obre les portes i els secrets de casa seva tot convidant-nos a descobrir el valor afegit dels viatges realitzats en clau espiritual. Més informació a: www.ruthtravel.es - tel. 934 673 244.

Què us va conduir cap a l'especialització en turisme religiós?

Quan era estudiant de turisme vaig començar com a becària en una gran agència de l'època, Viajes Melià. Walter Waserier, actual directiu d'EL AL, acabava de crear el primer departament especialitzat en turisme religiós d'Espanya i jo vaig començar des de zero amb aquesta «nova especialitat». En principi, però, confesso que no em resultava gaire atractiu. Quan ets jove sempre és més atractiu el glamur dels creuers de luxe o les platges de la Polinèsia... El fet d'acompanyar grups de pelegrins em va donar l'oportunitat de compartir les experiències i la joia dels pelegrins i vaig descobrir que pelegrinar és molt més que fer un viatge. És una experiència de vida, de convivència, de créixer en la fe... La nostra feina esdevé, doncs, ocasió de fer realitat el somni de moltes persones.

Fins i tot el logo de Ruth Travel és inequívocament religiós... No us preocupa tancar massa el vostre «target»?

El nostre logo és un senyal a la roca. Volem representar un signe que algun viatger anònim va deixar-hi perquè resultés inesborrable al pas del temps. Un símbol que pretenia expressar la pròpia experiència interior del seu itinerari i deixés un missatge d'esperança a qui passés per aquest mateix lloc. Una marca, la

creu, que ens identifica i ens convida a realitzar el nostre propi viatge espiritual. No em preocupa reconèixer i afirmar la realitat: som cristians i fem viatges pensats i projectats per a cristians.

Què ofereix que no ofereixen altres agències de viatges?

El nostre valor afegit és l'especialització en el turisme religiós. Qualsevol agència virtual pot proporcionar a una parròquia bitllets d'avió a Roma, però què passa quan es tracta de reservar una missa a una capella concreta, a la cripta del Vaticà o una hora santa a Jerusalem? La diferència entre viatge turístic i pelegrinatge és molt important. El pelegrinatge és molt més que un viatge. Perquè sigui un èxit ha d'estar perfectament organitzat tècnicament i al mateix temps oferir un itinerari amb objectiu evangèlic, en el qual tindrà un paper molt important la sensibilitat i personalitat dels guies locals que faran les visites culturals, etc.

És el Pròxim Orient —sobretot Terra Santa— el vostre destí més suggeridor?

Sí, sens dubte. Terra Santa és el destí per excel·lència. No hi ha comparació amb altres llocs. Fa més de 20 anys que organitzo pelegrinatges a Israel i Palestina i he viscut experiències molt

intenses. He vist persones que sortien de Barcelona com a viatgers i tornaven com a pelegrins. L'experiència de conèixer els llocs on va viure Jesús no deixa indiferent absolutament ningú.

Quines són les vostres propostes estrelles per al 2011?

Recomanem l'itinerari que hem projectat especialment per al Club+Amics. Es tracta d'un pelegrinatge a Terra Santa concebut per a la gent gran. Ells es mereixen el millor i hem preparat un itinerari de deu dies, complet però tranquil, apte per a persones que no poden caminar gaire. També hem posat molta il·lusió en la Ruta de la Seda que el Club+Amics ofereix per a la tardor. Compartir l'eucaristia amb la reduïda comunitat catòlica de Samarcanda serà una gran experiència. A nivell cultural destaquem un altre itinerari molt especial: la Magna Catalònia, un recorregut històric per terres de Sicília i Malta, o el viatge als Països Bàltics previst per a l'estiu. Com a pelegrinatge especial hem preparat la ruta del pare Pius. A Roma assistirem a l'audiència pública del Sant Pare i al sud d'Itàlia coneixerem en profunditat els llocs relacionats amb la vida sant Pius de Pietrelcina, com ara San Giovanni Rotondo o Pietrelcina.

Pensant-ho millor

Francesc Riu,
salesià
President de la
Fundació Rinaldi

La soledat!

Heus aquí un dels temes centrals de l'encíclica *Caritat en la veritat*: cal que ens obrim als altres i que fem nostres els problemes dels més pobres. Però el papa Benet ens sorprèn quan crida la nostra atenció sobre un aspecte de la persona que no solem tenir en compte quan ens referim a la pobresa: «Una de les pobres més profundes que l'home pot experimentar és la soledat.» Què vol dir el Papa quan afirma que la soledat és una mena de pobresa? Encara ens sorprèn més quan afirma que totes les formes de pobresa són causades per la soledat, és a dir, per l'aïllament, que no és més que el resultat de la manca d'amor.

Ho expressa amb molta claredat: a part de la soledat, «també les altres pobres, incloses les materials, neixen de l'aïllament, del fet de no ser estimat o de la dificultat d'estimar. Ben sovint són provocades pel rebuig de l'amor de Déu, a causa de la tendència de l'home a tancar-se en si mateix, creient que és autosuficient o bé un fet insignificant i passatger, un «estranger» en un univers format per casualitat». Si això és així, farem bé d'adonar-nos que la causa de la soledat en què ens podem trobar no sempre seran els altres, sinó també el fet de tancar-nos en nosaltres mateixos i de la tendència que tenim a sentir-nos autosuficients.

L'arrel del problema de la soledat personal és aquest: creure que no tenim necessitat de mantenir-nos en relació amb els altres, com a membres que som de la gran família dels fills de Déu. El Papa ho argumenta així: «La criatura humana, de naturalesa espiritual, es realitza en les relacions interpersonals. Com més les viu de manera autèntica, més madura en la pròpia identitat personal. L'home no afirma la seva identitat aïllant-se de tothom, sinó posant-se en relació amb els altres i amb Déu. Per això les relacions humanes tenen una gran importància.»

Per tant, ens cal evitar l'aïllament que condueix a la soledat personal, i també l'egoisme que pot ser la primera causa de la soledat que pateixen altres persones que viuen a prop nostre. «L'home perd el nord quan està sol, quan s'allunya de la realitat, quan renuncia a pensar i creure en allò que li dona solidesa.» No haurem de reconèixer que perdem el nord quan oblidem que els altres ens necessiten i que nosaltres els necessitem?

Rauxa

Silenci hipòcrita

Al nostre món occidental sembla que les dones ja han assolit el paper que els pertocava en gairebé tots els àmbits, i s'han aconseguit avenços importants per posar fi a l'arraconament que històricament han patit. També cal deixar clar que s'ha arribat al reconeixement de la dignitat de les dones gràcies només a la tasca de conscienciació que han fet durant anys elles soles, i sempre a contracorrent.

Així i tot, la nostra societat encara arrossega maneres de fer denigrants que, sorprenentment, gairebé ningú no denuncia. N'és un bon exemple la imatge de la dona en esdeveniments esportius de gran seguiment

els darrers temps, com ara les curses de Fórmula 1 i de motociclisme. Convertides en una part més del decorat, hi ha noies que es limiten a fer de maniquins de somriure encaratat, tot repartint petons i aplaudiments. En uns esports seguits majoritàriament per homes, elles queden relegades, per dir-ho suaument, al trist paper del reclam. Això tothom ho pot veure, però ningú no ho denuncia. Gràcies a aquest silenci hipòcrita el que en realitat és un insult es presenta com una cosa normal, o fins i tot, com un model a imitar. I així continuarà sent fins que les dones no denunciïn aquesta ofensa en tota regla.

Eduard
Brufau